

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΑΡ. $\frac{38}{369}$

1933

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΕΙΣ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ; ΟΧΙ!

Μ' όλα ταύτα σάς βεβαιώ ότι τα καλλυντικά προϊόντα

ΕΔΕΛWEISS

κάνουν πραγματικά θαύματα, δηλαδή:

Η ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ μεταβάλλει τ'ι δόντια εις αληθινά μαργαριτάρια και αφίνει μία ευχάριστη δροσιά εις τὸ στόμα.

Η ΚΡΕΜΑ δίδει εις τὸ δέρμα μία απαλότητα πού μοιάζει με τὸ βελούδο.

Η ΠΟΥΔΡΑ συμπληρώνει τὴν κρέμα και καλύπτει ἁρμονικῶς τοὺς πόρους.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ δίδει μία σιλπνότητα και ἀνταύγεια εις τὰ μαλλιά και

Τὸ ΣΑΠΟΥΝΙ μετ' τὸ ἄρωμά του τὸ γλυκὸ και εὐχάριστο πού ὑπερέχει ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα κάμνοντας ἓνα ἐξαιρετικὰ λεπτὸ ἀφρό, εἶνε ἀσυναγώνιστο γιὰ νὰ διατηρῇ τὸ δέρμα λευκὸ και ἀπάλο.

Ζητήσατε λοιπὸν ἀπὸ τὰ Κεντρικὰ Φαρμακεία τὰ

προϊόντα ΕΔΕΛWEISS και τὸ θαῦμα ἔγινε.

Θὰ εἰσθε ὠραία και ἑλκυστικὴ

— Πῶς θα ἐφοδιασουμε ἡμεῖς τὴν μαυνοῦργια μας μουζίνα, γυναίκα;

— Ἀηγιούλα! Θοὶ πᾶς εἰσοῦ ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέζον 39) καὶ θὰ παρῇς ἀπὸ 'μεῖ ὅλα τὰ χρειώδη τῆς μουζίνας μας

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανίτης

Εἴμεθα ἀποθήκη μόνον Μεταξωτῶν και τὸ συμφέρον μας ἀπαιτεῖ, τὰ πωλούμενα παρ' ἡμῶν μεταξωτὰ νὰ εἶνε συλλογὴ παντὸς ἐκλεκτοῦ και μοντέρνου πού παράγει ἡ Ἑλληνικὴ Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἑρμοῦ 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

Η ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΣ ΚΑΤΕΤΡΟΠΩΘΗ

Μεταχειρισθῆτε τὸ νέον Ἰδιοσκεύασμα

CHOCOLAXINE

(ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ)

Εἶνε ἓνα καθαρτικὸν πού ἔχει ἀρίστην γεῦσιν, ἀποτέλεσμα δὲ ἥπιον. Μὲ μίαν λέξιν εἶνε τὸ ιδεώδες καθαρτικόν.

Οἱ ἱατροὶ ἀναγράφουν τὴν CHOCOLAXINE διότι εἶνε πολὺ εὐληπτον και δὲν φέρει ποτὲ γαστρικὰς ἐνοχλήσεις δι' αὐτὸ εἶνε ἀριστον και διὰ τὰ παιδιά.

Ἡ CHOCOLAXINE συνιστᾶται ἰδιαίτερος εἰς ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ καθ' ἑξῆς δυσκοιλιότητα

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ",

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους ἱαματικὰς πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτηριὸν «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 3, παραπλευρῶς θαλάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἱαματικὰ τεχνιτὰ Λουτρά τῶν διαφόρων Λευτροπέλεων ΑἰδηΨοῦ-Μεθάνων-Λουτρακίου-Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἱαματικὰ Λουτρά τῶν ὡς ἂν ἀναφερομένων ἱαματικῶν πηγῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλὴαι δωρεάν. Τελεία ἀνακαίνισις. Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.-8 π.μ.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Μία υπέροχη φωτογραφία τῆς Μάρλεν Ντῆτριχ ἀπὸ μίαν ἀκτὴν τοῦ τελευταίου τῆς φιλμ «Ἐρωτικὸ Ἀσμα»

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΔΗΜΙΟΥ

Η ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΗ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

Η πρόσφατος συνταρακτικές αποκάλυψες ενός αστυνομικού για τη μυστηριώδη αυτοκτονία του "Αγγλου δημίου Τζών Έλλης. Τα παραξενά και μεταλλικά μάτια της κρίσης Θωφών. Η πρώτη απόπειρα αυτοκτονίας του δημίου. Πώς άφηγεται την τραγική ζωή του. Η δραματική έκταλεις του νεαρού Τζάκομπ, κτλ. κτλ.

ΜΟΥ είνε αδύνατο να λησμονήσω την τραγική και μυστηριώδη αυτοκτονία του δημίου Τζών Έλλης. Όσοι είχαν δη τότε σ' άνωρσε σπινάκι τον στη Ρόσνταλ, το αμόφορτο πτώμα του Έλλης, του σκοτεινού δημίου της Μεγάλης Βρετανίας και της Ιο-λανδίας, δεν άμειβαν ούτε μια στιγμή: "Ο Τζών Έλλης είχε αυτοκτονήσει! Το χέρι του, λεπτό, κάπνιστο και περιποιημένο σαν χέρι άριστου ατόμου, κορτούσε άσπρη στασιμότητα το ξυράρι, με το όποιο είχε κόψει το λαμύ του..."

Αυτοκτονία, είχε δηλώσει ο αστυνομικός... Αυτοκτονία, είχε επιβεβαιώσει ο δικαστής. Αυτοκτονία, είχε πη τότε όλος ο κόσμος...

Εγώ όμως λέω τώρα: "Εγκλημα! Το λέω αυτό όχι μόνον εγώ, αλλά και μερικοί άλλοι που ξέραμε την μυστηριώδη και δολοφονική δύναμη που είχαν τα πράσινα μάτια της κρίσης Θωφών!"

Είπε έντεκα χρόνια που βρίσκονταν στον άγρο και σιωπηλό τάφο ανά τα πράσινα και θαυμά μάτια, τα όποια, εστιάσαν μεγάλες μαύρες βλεφαρίδες. Μα ή λήψη τους δεν έδωσε άδύνη... Θέλει κανείς ότι από το βάθος του τάφου όπου αναπαύονταν τα κορμιά εκείνης της θύμωσης γυναίκας που άρπάσσει σκότωση και πέθανε μαρτυρικά άπ'άνω στην άγληνη, κατάρκων παρξένα τον κόσμο των ζωντανών, με την ώρα και μυστηριώδη λάμνη που έχουν μερικά νεκρά πράγματα.

Ο δήμος Τζών Έλλης έτυχε να τ' άναυωση μια φορά τα μάτια αυτά, κι από τότε ήταν μοιραίο να μη μπορέσει να τα ξεχάσει.

Ήταν τότε στα 1923. "Υστερ' από μια όση που είχε συνταράξει βλάβη την Άγγλία ή άμωση "Εδith Θωφών κι ή τραγικός έσπας της, ή Μπαθονώτες, είχαν καταδικασθ' σε θάνατο, γιατί είχαν άπολλαγή μ' ένα κάπως άπώταμο τρόπο από τον ένοχλητικό άδύνο της πρώτης. "Ως την τελευταία νύχτα, όστόσο, ή κρίση πίστευε ότι θα τους έσωζε ή βασιλική κρίση, κι άν όχι και τους δυό, τουλάχιστον την άμωση μελάνιατη. Το πρωί της ημέρας της θανάτης έκτελσεως, το μέλος γονακισμένο μπροστά, στην πόδια της φυλακής προσεγγίζον κι έπαιζε άδύνη. Όταν όμως ή Τζών Έλλης βγήκε τέλος από την αλυσίδα του μαρτυρίου, το πρόσωπό του ήταν μέγιστο και το βλέμμα του πολύ και κάσκινο, σαν βλέμμα τρελλού.

Ενας γέρος φίλος πήγε τότε κοντά του. "Ο δήμος ανατράχισσε..."

Ήταν φοβερό! μουρούσισε

περνώντας. Ήταν φοβερό αυτό το μαρτύριο! "Α! έκαινε τα πράσινα μάτια!..."

"Υστερ' από μερικές εβδομάδες, τον Μάρτιο του 1924, ή Τζών Έλλης, ή κρίση της Άγγλας έπαι εικοσιτρία χρόνια, έδωσε την παρτίδα του κι άποτραβήχτηκε από ήσυχο σπινάκι τον στη Ρόσνταλ."

Κι από τότε, όλος ο κόσμος πίστευε, ότι ή κρίση πενούσε μια εθνητική ζωή. Είχε άνοιξει ένα κορμίο κι έκανε χουτσά δουλειές. Ή γυναίκα του και τα παιδιά του τον άγαπούσαν. Ο Τζών Έλλης ήταν ίσπερήςανος για τα πολυχρομα λουλούδια του κήπου του, τα έντεκα μπουλντόγκ του, τις έξη γάτες του και πρό πάντων για τον έξωτικό παπαγάλλο του. Κι έτσι, με τον καιρό, το τραγικό όνομά του άρχισε να ξεχνιέται...

Ξαφνικά όμως μια νύχτα του Αυγούστου του ίδιου έτους, τρελλός από τη φούκα του, ή Τζών Έλλης είχε σπινάκι την γάννη του περιστεριού του στον δεξιό κούταρό του κι είχε τραβήξει τη σκανδάλη. Μα δεν κατάφερε τίποτε άλλο παρά να τσακίσει το σπινάκι του.

Τόν είχα δη έκείνη την εποχή στον κοιτώνα του σπινάκι του, στο Κίτσεν-Λάιν του Ρόσνταλ. Τό κεφάλι του ήταν τυλιγμένο με τις γάτες. Τα μάτια του έλαμπαν παρξένα από την άδύνη. Ήταν κτερινός κι άδύνατος σαν σκελετός.

Μου λένε ότι έχω πυρετό, μου

Με συγχωρείτε που δεν μπορώ να σπινάξω... μου είπε κι ή γένεια. "Υποφέρω!..." Δεν μπορώ πια να κοιμηθώ... Από έκείνη την ημέρα της τελευταίας μου θανάτης έκτελσεως υποφέρω από μαρτυρικές άδύνες... Έχει περάσει από τότε ένας χρόνος κι όμως βλέπω διαρκώς να με κατάρκων τα πράσινα μάτια της κρίσης Θωφών... Της "Εδith Θωφών". Όταν μπήκα στην αλυσίδα του μαρτυρίου, την ημέρα της έκτελσεως, ή κρίση Θωφών κάρφωσε τα μάτια της άπ'άνω μου με τρόπο και μου φώναξε: "Αδέν θα με κραμάστε, κρίση, δεν είν' έτσι; Οά μου δώσουν χάρη! Δεν μπορείτε να με κραμάσετε!... Είμαι νέα και θέλω να ζήσω... Θέλω να χαρώ άδύνη τη ζωή!..."

Μα όταν τέλος κατάλαβε ότι είχε φάσει πια ή τελευταία της στιγμή, είδα το βλέμμα της να παρνη μια παγερή έκφραση και τα φρύδια της να συσφώνουν. Είχε κάτι το σκληρό και το μεταλλικό ή πράσινη λάμνη των ματιών της! Με κατάρκων μ' ένα άσπρη από μίση σαν να ήθελε να με σκοτώσει με το φοβερό βλέμμα της. Τρέλαι τις τότε της φόρεσα μια μάθη καυκάου. Μα τα πράσινα μάτια της με κατάρκων άδύνη...

Με κατάρκων διαρκώς και γι' αυτό έχω χάσει τον ύπνο μου... "Ο διστυχός δήμος μιλούσε με μια γλυκιά και σιγανή φωνή δίχως να βιάζεται.

Μου λένε ότι έχω πυρετό, μου

Με κατάρκων διαρκώς και γι' αυτό έχω χάσει τον ύπνο μου... "Ο διστυχός δήμος μιλούσε με μια γλυκιά και σιγανή φωνή δίχως να βιάζεται.

Μου λένε ότι έχω πυρετό, μου

Με κατάρκων διαρκώς και γι' αυτό έχω χάσει τον ύπνο μου... "Ο διστυχός δήμος μιλούσε με μια γλυκιά και σιγανή φωνή δίχως να βιάζεται.

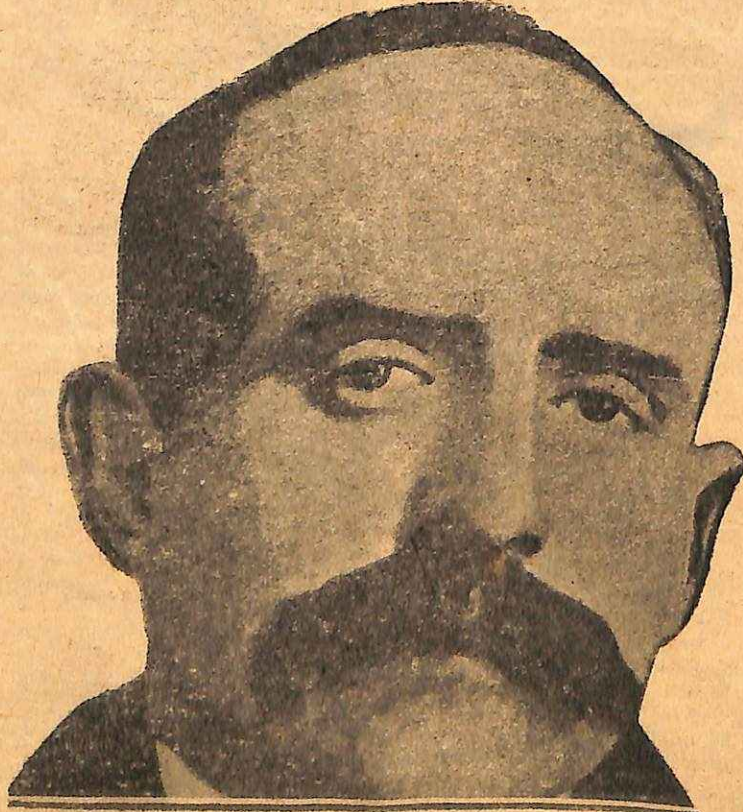
Μου λένε ότι έχω πυρετό, μου

Με κατάρκων διαρκώς και γι' αυτό έχω χάσει τον ύπνο μου... "Ο διστυχός δήμος μιλούσε με μια γλυκιά και σιγανή φωνή δίχως να βιάζεται.

Μου λένε ότι έχω πυρετό, μου

Με κατάρκων διαρκώς και γι' αυτό έχω χάσει τον ύπνο μου... "Ο διστυχός δήμος μιλούσε με μια γλυκιά και σιγανή φωνή δίχως να βιάζεται.

Μου λένε ότι έχω πυρετό, μου

Ο τραγικός δήμος Τζών Έλλης

τόν εύρισκα, δεν θα είχα ποτέ το θάρρος να περάσω το σκονί γύρω από το λαμύ ενός καταδίκου. Δεν σου βαστάει ή καρδιά να σκοτώσης ούτε αυτή τη μπάλα Σήκωσα το χέρι μου, μα δεν το κατέβασα. Η μπάλα όμως με τούτησε... Την άλλη ημέρα παρακάλεσα να μου δώσουν μια θέσι βοηθού δημίου και την πήρα. Νόμισα τότε ότι είχα κάνει την τύχη μου... Μ' έστειλαν στο Νιουγκάι, όπου έξασθήθηκα στο έπαγγελμα θανάτωνοντας κρίσεις... Κατάφερα γρήγορα να γίνω έπαθήςος και το 1901 μου εμπιστεύθηκαν την πρώτη μου έκτελση: δυό δολοφόνους, δυό κι άνηφο. Ήμιον τότε εικοσιπτά χρόνους...

Ο Τζών Έλλης έγινε καλά από έκείνη του την απόπειρα αυτοκτονίας κι έπαι τρία χρόνια δεν άκουσθηκε το καταραμένο όνομά του. Άεφανα όμως, το 1927, δέχτηκε να παίξη στο θέατρο το όλο του δημίου στις "Περιπέτειες του Τσάρλ Πίτερ". Το τρομερό όμως αυτό σκάνδαλο που προκάλεσε ή μακάβρια αυτή εμφάνισή του, τον άνάγκασε ή άποτραβήχτη και πάλι στη μοναξιά του. Κι έτσι, όταν ή Τζών Έλλης άπόμεινε πάλι μονάχος, τρελλάθηκε από τους εθιλάτες του.

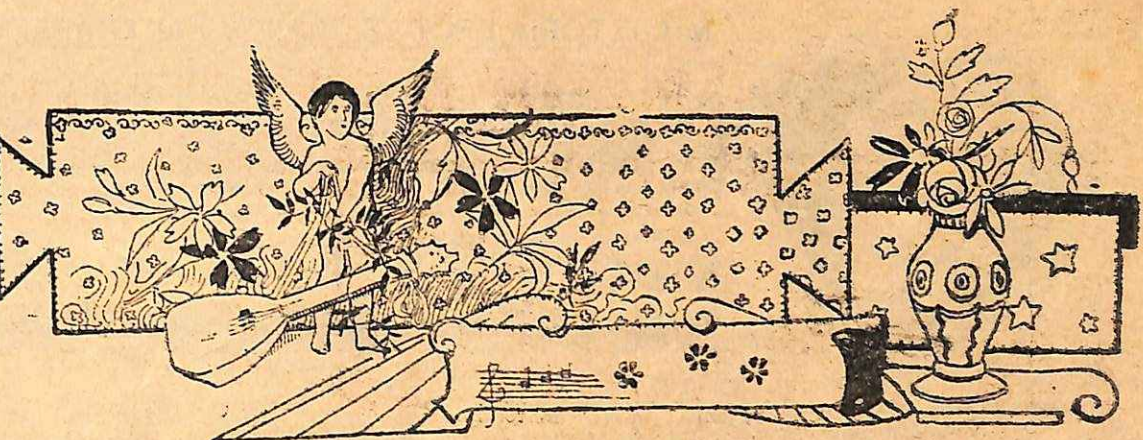
Ενα βράδυ, γυρίζοντας στο σπίτι του, άπάντησε μια γυναίκα με παρξένα μάτια. Νόμισε ότι ήταν τα πράσινα μάτια της κρίσης Θωφών!... Μπήκε στο σπίτι του κατάρκων και τα μεσάνυχτα, μη μπορώντας πια ν' άνθξει στην άγνητία του, άρπαξε ένα ξυράρι κι έκοψε το λαμύ του...

Αυτή είνε ή μόνη άλήθεια, για την αυτοκτονία του Τζών Έλλης. Έγώ και μερικοί άλλοι την θεωρούμε εγκλημα. Γιατί ή Τζών Έλλης δολοφονήθηκε από τα πράσινα μάτια της κρίσης Θωφών "Εδith Θωφών."

ΑΣΤΟΝ ΧΟΥΟΛΦ

Η ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ Κ. ΑΡΧΟΤΟΛΙΔΗ

Ο Γεν. Γραμματέας της "Μ. Ε. Εγκυκλοπαίδειας" κ. ΗΡ. Ν. ΑΡΧΟΤΟΛΙΔΗΣ έξέδωσε την άπό πολλούς άναμενόμενη ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ της νέας ελληνικής ποιήσεως εις όγκωδη και έκτακτος καλαίσθητον τόμον εκ 532 σελίδων επί άρίστου χαρτου, με έξοφυλλον φιλοτεχνημένον από τον κ. Φ. Κόντογλου. Έτος άρετηρίας της μεγάλης αυτής "Ανθολογίας τίθεται το 1708, καθ' ή έξεδούθησαν έν Βενετία, υπό των τυποήρων του Φλαγγινιανού "Ελληνο-μουσείου τα περίφημα "Ανθη έυλαβείας". Η άνθολόγησις του λοσσίου εις όγκον ποιητικού έλλογού 225 έπων πνευματικής ζωής του Έθνους, άπήρτε προσχωώς πολυτέλει, έξαντλητική μελέτην 2400 περίπου έκδομένων περτικών έργων, 62 άνθολογιών και 1700 περίπου περδικών, ή μεσολογίον και λευκοκάτων. Ή περικαυδανική εις την "Ανθολογίαν βιβλιογραφία, μελονέτι άναφέρεται εις τας πηγάς και μόνον των άνθολογηθέντων 847 ποιημάτων (19.500 στίχων) 208 ποιητών πείθει περί της άκρας έυσυνείδητης με την όποιαν άνελήθη και ήχη εις πέρας το έργον.

Η ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΑ ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ

(Του Edgar Poe)

Πάρε αυτό το φίλι στο μέτωπό σου. Πάρτο! Θά φύγω... Φεύγω, Μή μ' έρωτάς... αή... Ένα μάνα να βρω να σου πω την τελευταία αυτή στιγμή που φεύγω...

Ακούσε!... Ακούσε και θυμήσου... Θυμήσου τη βραδιά εκείνη!... Ναί! τα νοιώθω ακόμα τα λόγια σου...

Όσι ή ζωή μας, μούσκε, δεν είχε παρά ένα όνειρον έν όνειρω... Αλήθεια! δεν είλας έλκε...

Και τώρα που φεύγω άπ'επιπνέμενος... σε κατάρκων και πάλι τα μάτια και σε φίλο στο τεμύ σου μετώπο...

Πόσο δίκχο είλας τότε... Ό! ναί! χωρίς έλπίδα τώρα φεύγω ακούα σου και φιδερίζω κορυά...

...Ό! ή ζωή μας!... ή ζωή μας!... Ό! δεν είνε τίποτ' άλλο... τίποτ' άλλο!

...Είν' ένα όνειρον έν όνειρω...

ΥΜΝΟΣ

(Του Ηέ)

Την αγνή, το μεσημέρι, το δειλινό... τ, οάδου... "Ω Μαρία! Μαρία! Τόν ύμνο σου αυτό σαν προσεχική ποδς την φυγή σου στέλνω, Μαρία!

Και στη χαρά μου... και στον πόνο μου άκον ενός ύπαρχου... άνο έσύ! Μαρία!

"Όταν ή όρεξ μου κυλούν γεμάτες γέλα, όταν χαμιά πίκρα δεν άμυρώνει την σκέψι μου... Ό! άν ήξερες πόσο ή φυγή μου είνε μαζύ σου!

Μά τίποτα! τίποτα! Η ζωή μας πέρας... Καμιά έλπίδα πια. Όστε παρών ύπαρχε, ούτε μέλλον... Μαρία!

Τώρα έβουσαν έλα τα φύτα της χαράς μας... Και άνο ή άνάμνησι άπομείνει... άπομείνει παλαιοί καιρών... πού άρχή μέσα στο χρόνο θά σβυστή...

Και όμως πάνω άπ' έλα... ή φυγή, ή φυγή σου... άθάνατη θα μείνη...

Γιατί φυγές σαν τη δική σου...

Δ! Μαρία... ποτέ... αή ποτέ δεν πεθαίνουν...

ΗΕΘΑΙΝΩ...

(Του Shelley)

Ευπνώ και ύναρεθόμαι... Έσένα ύναρεθόμαι, άγαπημένη... Σ... "Λυκό ύπνο της σούγης... Που άκόμα προστάσει να με έλ ή κρέμα... Ευπνώ άπό τ' ύναρεθό σου...

Και τρέχω στο παρόντος. Ποιός έσεί! Ισως να σε έδω... Ποιός έσεί! Ισως να σ' άντικρύσω...

Και τρέχω! Μά φεύγεις... φεύγεις... Τά νοιώθω πως φεύγεις μακριά μου... Και χάνομαι...

Ό! άπνοή!... μαύροι καπνοί που μες γυρίζουν... Αισθάνομαι πως ζής άλλο... σε άλλο κόσμο...

Και νά, τώρα τελείωσαν όλα!...

...Ό! άμωρη! Ινέ...

Αλλόμονο! αισθάνομαι πως δεν θα σε έδω πια...

Περε το βασίλειο της χαράς θά περξής... παίρνοντας μαζύ σου την ψυχή μου... την όρμη ψυχή μου... αλλόμονο!

Δεν θά ξαναγορίστη!

...Ό! άμωρη! Ινέ...

Σ' ένα πόνθρο τον τραγούδι σου φάλλω... Τραγούδι του έρωτα και του θανάτου. "Ορα! Ινέ, που φεύγοντας μακριά από τη γαρά του κόσμου τούτου, προς ένα άγνωστο βασίλειο πιάς άλλης χαράς έπέπαδες πορξά...

Σε χαιρετώ και μαζύ μ' έσένα στο νεκρό σώμα μου να χύτη δυό άδύνα συγγένης...

Τά γέλια μου, τά δάκρυά μου είνε χλωμά...

Πάρε με έτσι νεκρό στην άγκαλιά σου... Και σεί με στα χείρα σου...

Ποιός έσεί!... Ισως άκούσεις την καρδιά μου να ξαναχίση τον παλμό της για σένα...

Ποιός έσεί!... ποιός μπορεί να ξεί...

Ισως να ξαναζήνουν και ή νε κροί!

...Αλλόμονο! Ινέ...

Η ΟΡΑΙΑ ΙΝΕΣ

(Του Thomas Hood)

"Ό! είδατε σήμερα την άμωρη Ινέ... την είδατε: Έφυγε πρωί-πρωί... πρωτό ή κόμα ξυμφορξή...

Έφυγε για το βασίλειο της χαράς... Έφυγε! Ποιός έσεί! άν θά ξαναγορίστη!

...Ό! άμωρη! Ινέ...

...Ό! άμωρη! Ινέ...

...Ό! άμωρη! Ινέ...

...Ό! άμωρη! Ινέ...

...Ό! άμωρη! Ινέ...

...Ό! άμωρη! Ινέ...

...Ό! άμωρη! Ινέ...

...Ό! άμωρη! Ινέ...

...Ό! άμωρη! Ινέ...

...Ό! άμωρη! Ινέ...

...Ό! άμωρη! Ινέ...

...Ό! άμωρη! Ινέ...

...Ό! άμωρη! Ινέ...

...Ό! άμωρη! Ινέ...

...Ό! άμωρη! Ινέ...

...Ό! άμωρη! Ινέ...

...Ό! άμωρη! Ινέ...

ἀνάμεσα σε ανθρώπους που ήσαν αντιστοίχως, δεν θα σε ευχαριστήσουν καθόλου. Άλλα, για τ' όνομα του Θεού, δε αφήσουμε αυτή τη κούβεντα, στην όποια, καθώς φαίνεται, δεν προκειται ποτέ να συμφωνήσουμε.

Φερνάντες, στη νύμφη μου τους δύο εκείνους υποπούς ανθρώπους του Σαλβισούρου, παρεστρέχη, όπως είχε ορίσει ο Έρρικος να λέγεται, ότι τον περιέβαλλαν της κ. Τράσου, δεν ήταν καλό και έχοντας υπ' όψιν τον τρόπο που με τον όποιο μιλούσε για την Αλίκη, αρχικά να απαντάω αν έπρεπε να τον υποπτεύωμαι. Λαμψέλασα λοιπόν και χωρίς πείνα να επιμεινω σ' αυτό το ζήτημα, του είπα πως ήμουν έτοιμη να ακουσω τις κρίσεις του για τους προκατασκευασμένους της κ. Μπράντον.

—Η καίδη Βόνταμ, μου είπε ο Έρρικος, είναι το αντίθετο ακριβώς από σ' αυτό που είπα. Είναι σιωπηλή τόσο, όσο εκείνος φλύαρος. Και για τις δεσποινίδες Φάρνλεϋ τι έχεις να μου πής; Τις γνώρισα πριν από λίγο κι' ή διάθεσή να τις αγαπήσω ή όχι θα εξαρτηθεί από εκείνα που θα μου πής εσύ.

—Η δεσποινίδες Φάρνλεϋ; Η μεγαλύτερη από αυτές δεν μπορεί να ζήσει χωρίς λουλουδιά. Κι' είναι αλήθεια ότι τη νύχτα έχει πολλά λουλουδιά στην καμάρα της και υποφέρει γι' αυτό από χρόνια πονοκέφαλο. Μην νομίζεις όμως ότι είναι τρελή ή κουτή. Δεκαί να σου πω ότι πέφτει έσπασσε το υπάτιο της κι' άνοιξε σε μια άπ' τις πιο όδυνες εγγειοστροφές με την μεγαλύτερη έγκραση. Και τούτο αυτό για να μη ταραχθεί τον πατέρα της, που ήταν άρρωστος. Όταν όμως ο πατέρας της βγήκε έξω απ' το δωμάτιό της, λιπούμενη απ' τον πόνο και την αγωνία. Μη την πάρεις για τρελή, αν σου πει ότι θα ήθελε ν' αναποδογορεύσει το άμάκι ή να γουαγγήσει το όπαρτι με το όποιο θα ταξιδεύει, γιατί πριν λίγους μήνες, με κινδύνο της ζωής της, έσωσε ένα παιδί που πνιγόταν. Μια μέρα πάλι που πήρε φωτιά το γαριό, που είχε κοντά στο γάμμα τους, έτρεξε στο μέρος της συμφώδας και στάθηκε ο καλύτερος παρηγορητής των δυστυχισμένων εκείνων ανθρώπων. Ότι λοιπόν κι' αν σου πει, μην την περάσεις για τρελή, ούτε για κουτή, ούτε για κακή.

—Κι' η αδελφή της με το ελληνικό προφίλ και τα μαύρα φρύδια;

—Αυτή το κοριτσάκι έρχονται μέρες που φαίνεται ελάχιστα ώριμο, όπως έρχονται άλλες μέρες που φαίνεται σαν ένας τέλειος τύπος ώριμότητας. Είναι πολύ έξυπνη, κι' όλα που κινείται φοβάται, λέει κι' αυτή γαμμένα λόγια. Είναι πρωτότυπη, κι' ας κοιτάζει ή κούβεντα της, γιατί έτσι όπως σφίγγει τα δόντια της όταν μιλάει, ακούς κωμικά φοβά τις λέξεις οίκορδότη παραμορφωμένες. Τό γεγονός είναι όμως ότι έχει κάτι που σε τραβάει, κι' όταν σου άρσσει κι' όταν άκουα δεν σου άρσσει. Φυλάττειται ότι εκείνος που θα την αγαπήσει, θα γίνει σκλάβος της.

—Και για την μικρούλα εκείνη, δεσποινίδα Μόρ που πάντα είχε ε-
στι ακυμμένη στο βιβλίο της βλέπει κανείς στα βλέμματά της την

ετυχία, τι ιδέα έχεις;

—Ό! Όλος ο κόσμος έχει ξετρελαθεί μ' αυτή την μικρή Γερμανίδα, χωρίς όμως κανείς να ξέρει το γιατί. Υποθέτω ότι αυτή συμβαίνει, γιατί τα μάτια της μιλάνε αδιάκοπα, κι' όταν μιλάει κι' όταν σιωπάζει το στόμα της. Μπορεί να παρατηρήσει κανείς πάνω σ' αυτήν τα πιο αντίθετα πράγματα. Δέσφρα την βλέπεις να υπαίνει μέσα στο σάβανο κάνοντας μια χαριτωμένη υπόκληση. Βλέποντάς το αυτό θα βγάλεις το συμπέρασμα ότι είναι ευγενικότατη κι' ότι σέβεται τους άλλους. Κι' όμως θάχεις γελαστή, γιατί πίσω απ' τον καλό αυτό τρόπο κρύβεται ή πιο διαβολική πρόθεσι κατασκοπείας. Κι' αν το άνακαλύψει όμως κανείς αυτό δεν μπορεί πάλι να την περιφρονήσει, γιατί το βλέμμα της σε μαγνητι-

—Ενε ταιριάζει. Άλλά...

—Τι άλλα;

—Ερώτα διαρκώς τον έαυτο της ποιος ήταν ο εραστής της; αν απερίστανε να έπαινε να είχε τιμω. Η άλλες γυναίκες δεν την ενδιαφέρουν. Έσένα όμως, Έλενη, στο λέω καθαρά, θα σε μισή. Άλλα το μίσος της θα είναι αβύσος, κι' έτσι δεν θα σε βλέπει. Στο βάθος βλέπεις, είχε καλόκαρδο.

—Έτσι όπως μου την περιέγραψες, Έρρικος, εύχομαι ποτέ να μη μιλήσω μαζί της.

—Τώρα έχουμε τους κυρίους. Αυτούς θα τους περάσουμε γρήγορα. Ο σέο Κάρολος είναι ήλιθιος. Ο κ. Έρνολεϋ αβάδης. Ο κ. Φάρνλεϋ είναι ένα άστείο παχύ-
έερμο, κι' συγγρόνως κι' ένα υπέροχο μιμητικό ζώο. Ο κ. Μπράντον, ο πεθερός της θείας σου, εί-

και θ' αναγκαστεί να πείσει στα πόδια του γυναιστή να τον παρη-
καλέσει να σ' αφήσει. ηρούλη.

Δεν απαντήσα. Μεταξύ μας, μόνο σ' ένα χαμογέλιο, γιατί σκεφτήκα πως αν η σатура του Έρνολεϋ ήταν τόσο καυστική για τον σέρ Βορμονό, αυτό σκεφτήκαμε πως γιατί ο Έρνολεϋ ήταν ο μόνος ευχαριστός νέος απ' όλους που έρισκοντοσαν εκεί μέσα.

Στο σημείο αυτό παύσαμε τη συζήτηση μας, γιατί ήρθε κοντά μας ή κ. Έρνολεϋ και γιατί αρχισαν να σερβίρουν το σάι.

—Φανταστείτε κουρασμένη, κ. Έρνολεϋ, της είπε ο Έρρικος.

—Μέχρι ναύατο! απάντησε αυτή.

—Γιατί;

—Κουραστική να σκέφτωμαι κάτι.

—Τι;

—Αν τα άστρα κατοικούνται.

—Πώς; σ' ήθελε αυτή ή ιδέα;

—Με ρώτησε σχετικά ή κυρία Μπράντον.

—Και κουραστική πολύ;

—Φυσικά! Όσπου να το σκεφθώ!

—Και τι είπε ο σέρ Έδμόνδος πάνω σ' αυτό το ζήτημα;

—Ότι υπάρχουν σχετικώς πολλά τα υπέρ και τα κατά.

—Και τι συμπέρασμα βγάλατε;

—Δεν ξέρω...

—Αγαπάτε τον σέο Έδμόνδο;

—Αγαπώ... να κι' με ρωτάτε.

—Γιατί;

—Απλούστατα, γιατί με αποστρέφεται κι' εγώ δεν θέλω να ξέρω ότι το έχω καταλάβει. Άκού; εκεί ν' αναποδογορεύσει τον καυμένο τον κ. Φάρνλεϋ, για να κι' καλήρη κοντά μου στο τραπέζι;

—Α, όχι! Δεν είναι έτσι, παρηγορήσε ή Ρόζα Μόρ. Ο κ. Έδμόνδος θέλησε να καλήρη κοντά στη δεσποινίδα Μίτλετον κι' απ' τη διακίνη του, μην τύχει και προλάβει κανείς άλλος και τότε πάλι τη θεία, αναποδογύρισε το δυστυχισμένο τον κ. Φάρνλεϋ.

Η κ. Έρνολεϋ χωρίς ν' άπαντήσει, στη δίδα Μόρ, είπε:

—Προτιμώ όμως έκαστο φορές το μίσος του, από εκείνο το είδος της αφοσίωσης που δείχνει σ' όποιον του πέσει στα γόνατα.

—Έχετε δίκιο, είπε ο Έρρικος. Όσοτερά απ' την εύθυμία που νοιώθει κανείς όταν τον αγαπούν, έρχεται ή εύθυμία που νοιώθει όταν τον μισούν.

—Όποτε συμφωνείτε με μένα; έκανε ή κ. Έρνολεϋ.

—Βέβαια. Αυτό ίκανοποιεί ένα απ' τα δυνατότερα πόντα ενός ανθρώπου. Αν αγαπούν άξια κι' εγώ κι' η γυναίκα και δεν ήταν γρηγορά απ' την βλέπω να ανατογιάζει.

—Να... έχει τη δύναμη να αγαπώ και να μισώ;

—Τι θα ή άλλωστως;

—Να... έχει τη δύναμη να αγαπώ και να μισώ;

—Όχι δά! τα παρλέες, μου φαίνεται.

—Δοκίμασε και θα δεις.

—Δες να με μαγέψει;

—Δεν γωράει άμφιβολία.

—Γρήγορα;

—Πολύ γρήγορα.

—Δεν το πιστεύω.

—Στοιχηματίζω ότι θ' α-
λά σε αλέγει με το πρώτο!

(Άκολουθεί)

ΚΟΡΗ μου, είπε ο μαίκο Ζου-
σάκ, ο συμβολικός - γκαρδός
του βασιλέως, τώρα που πέθανε
ή μητέρα σου δεν μπορεί πια να
γίνει λόγος για τους άρραβώνες
σου.

—Μά, πατέρα μου, έκανε ή
Μαργκό χλωμιάζοντας, έχω δώσει
το λόγο μου στον κ. μαρκήσιο ντε
Ζουσσάκ! Το ξέρετε πως αγαπιό-
μαστε! Κοινωνήσαμε μαζί στην
έκκλησία του άγιου Γερμανού κι'
ορίστηκαμε αιώνια πίστι ή ένας
στόν άλλο, όσα έμπόδια κι' αν μας
χωρίσουν.

—Τι μου λές!... Δεν σε ήξερα
για τόσο αλαφρομυαλή! Μά ρώτη-
σε έμένα πριν ορίστης αυτές τις
κουτάκιες στο μαρκήσιο; Λόγια
του άερος, κόρη μου! Στο μοναστή-
ρι που θα σε κλείσω μπορείς να
μεινής πιστή όσο καιρό θέλεις στον
καλό σου!...

—Και πράγματι ο σκληρόκαρδος
πατέρας έκανε ότι είπε. Κι' έτσι
άρχισαν ένα σωρό περιπέτειες για
τη δυστυχισμένη τη Μαργκό.

Είδη πρώτα να την κλείνουν στο
μοναστήρι Παντεμόν. Μά ή καλό-
γρησε δεν θέλησαν να την κρατή-
σουν, γιατί ο κ. ντε Ζουσσάκ με
το σπαθί στο χέρι πολιορκούσε από
το πρωί ως το βράδυ τα κάγκελλα
της πόρτας τους. Έπειτα την έ-
κλεισαν στη μονή της Μίσερίκόντε.

—Και τι συμπέρασμα βγάλατε;

—Δεν ξέρω...

—Αγαπάτε τον σέο Έδμόνδο;

—Αγαπώ... να κι' με ρωτάτε.

—Γιατί;

—Απλούστατα, γιατί με απο-
στρέφεται κι' εγώ δεν θέλω να
ξέρω ότι το έχω καταλάβει. Άκού;
εκεί ν' αναποδογορεύσει τον
καυμένο τον κ. Φάρνλεϋ, για να
κι' καλήρη κοντά μου στο τραπέ-
ζι;

—Α, όχι! Δεν είναι έτσι, πα-
ρηγορήσε ή Ρόζα Μόρ. Ο κ. Έδ-
μόνδος θέλησε να καλήρη κοντά
στη δεσποινίδα Μίτλετον κι' απ'
τη διακίνη του, μην τύχει και
προλάβει κανείς άλλος και τότε
πάλι τη θεία, αναποδογύρισε το
δυστυχισμένο τον κ. Φάρνλεϋ.

Η κ. Έρνολεϋ χωρίς ν' άπαν-
τήσει, στη δίδα Μόρ, είπε:

—Προτιμώ όμως έκαστο φορές
το μίσος του, από εκείνο το είδος
της αφοσίωσης που δείχνει σ' ό-
ποιον του πέσει στα γόνατα.

—Έχετε δίκιο, είπε ο Έρρι-
κος. Όσοτερά απ' την εύθυμία που
νοιώθει κανείς όταν τον αγαπούν,
έρχεται ή εύθυμία που νοιώθει ό-
ταν τον μισούν.

—Όποτε συμφωνείτε με μένα;
έκανε ή κ. Έρνολεϋ.

—Βέβαια. Αυτό ίκανοποιεί ένα
απ' τα δυνατότερα πόντα ενός
α-
νθρώπου. Αν αγαπούν άξια κι' εγώ
κι' η γυναίκα και δεν ήταν γρηγο-
ρά απ' την βλέπω να ανατογιάζει.

—Να... έχει τη δύναμη να αγα-
πώ και να μισώ;

—Τι θα ή άλλωστως;

—Να... έχει τη δύναμη να αγα-
πώ και να μισώ;

—Όχι δά! τα παρλέες, μου
φαίνεται.

—Δοκίμασε και θα δεις.

—Δες να με μαγέψει;

—Δεν γωράει άμφιβολία.

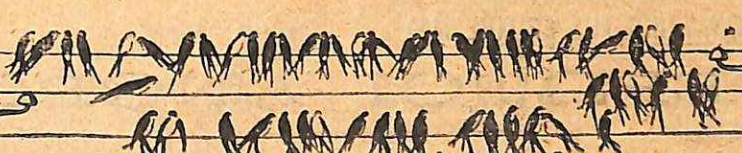
—Γρήγορα;

—Πολύ γρήγορα.

—Δεν το πιστεύω.

—Στοιχηματίζω ότι θ' α-
λά σε αλέγει με το πρώτο!

(Άκολουθεί)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΓΚΟ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΟΚΑΡΕ

την τράβηξε κοντά της και άκου-
σε: Πέταξε το πουλάκι!...

Τόσο γρήγορα τρέχανε τ' άλογα,
ώστε λίγο πιο πέρα, σε μια στε-
ρή, ή ρόδα της καρρότσας πήρε από
κάτω κι' η γυναίκα, πριν προφτάσει
ν' άνοδη στο πεζοδρόμιο. Η Μα-
ργκό άκούγοντας τις φωνές της πρό-
στάξε να σταματήσουν τ' άλογα.

Έπειτα πήδηξε καταγής κι' άκου-
σε ένα χλωμό κορίτσι να σπιντοειται
με κόπο και με μια βαθειά πληγή
στο πρόσωπο.

—Χτύπησε πολύ, καλή μου;
φώναξε τρομαγμένη ή δεσποινίς
Ζουλέν.

Η μικρούλα σήκωσε το κεφάλι
και βλέποντας στο φως των παντα-
ριών αυτό το γλυκό πρόσωπο να
είναι σκυμμένο από πάνω της, έπι-
ξε τις δριπίες που ά-
δωναν στη χείλη της.

—Δεν... δεν ξέρω.

Δεσποινίς, απάντησε η
Ζουλέν. Μά μου φαί-
νεται πως δεν είναι τί-
ποτα...

—Δόξα τω Θεώ!...

Νά, πάρε, καλή μου κα-
πέλλα, το μαντίλι μου
για να σκουπιστείς. Νά
και το πουγγί μου...

Και συγχώρεσε μου που
φύγω... Είναι θυσί-
α!...

—Ανάλαρη, ή Μα-
ργκό είχε άνοδη κιάλας
στην καρρότσα. Η κα-
πέλλα, σφίγγοντας τους
θλασμούς της άπ' πάνω
στο στήθος της, φώνα-
ζε μ' όλη την καρδιά
της.

—Μά την πίστι μου!

Δεν έβλεπε παρά ή Μα-
ργκό ή καθαρότητα κι'
αυτό δεν είχε τίποτα!

Μ' αν τύχει και με
γυναικίστη χαμιά μέ-
ρα...

...Τ' άμάκι όμως εί-
χε πάρει δρόμο.

—Ο κ. δόξ του Μονταζιέ. Ά-
λστε υπασιστατή του Διαδόχου
είχε καταστήσει υπογονοστατός.

Απ' τον καιρό που πέθανε ή γυ-
ναίκα του. Αυτός λοιπόν ή γέρος
μαρτύρη χαϊρότανε όσα υποκού-
σε με τη δόξα του να κινεί το
καλό. Κι' έτσι, όταν έκανε μια ή
μέρα ότι ο πατέρας της Μαργκό
από ταπεινή έκδίκηση για την ή-
θοσύνη της είχε κλείσει τον κ.
ντε Ζουσσάκ στη Βασιλίκη, τά-
κατρεσε να έλευθερώση το μα-
ρτύρη. Με τη στή θεία σιωπη-

—Ο κ. δόξ του Μονταζιέ. Ά-
λστε υπασιστατή του Διαδόχου
είχε καταστήσει υπογονοστατός.

Απ' τον καιρό που πέθανε ή γυ-
ναίκα του. Αυτός λοιπόν ή γέρος
μαρτύρη χαϊρότανε όσα υποκού-
σε με τη δόξα του να κινεί το
καλό. Κι' έτσι, όταν έκανε μια ή
μέρα ότι ο πατέρας της Μαργκό
από ταπεινή έκδίκηση για την ή-
θοσύνη της είχε κλείσει τον κ.
ντε Ζουσσάκ στη Βασιλίκη, τά-
κατρεσε να έλευθερώση το μα-
ρτύρη. Με τη στή θεία σιωπη-

—Ο κ. δόξ του Μονταζιέ. Ά-
λστε υπασιστατή του Διαδόχου
είχε καταστήσει υπογονοστατός.

Απ' τον καιρό που πέθανε ή γυ-
ναίκα του. Αυτός λοιπόν ή γέρος
μαρτύρη χαϊρότανε όσα υποκού-
σε με τη δόξα του να κινεί το
καλό. Κι' έτσι, όταν έκανε μια ή
μέρα ότι ο πατέρας της Μαργκό
από ταπεινή έκδίκηση για την ή-
θοσύνη της είχε κλείσει τον κ.
ντε Ζουσσάκ στη Βασιλίκη, τά-
κατρεσε να έλευθερώση το μα-
ρτύρη. Με τη στή θεία σιωπη-

—Ο κ. δόξ του Μονταζιέ. Ά-
λστε υπασιστατή του Διαδόχου
είχε καταστήσει υπογονοστατός.

Απ' τον καιρό που πέθανε ή γυ-
ναίκα του. Αυτός λοιπόν ή γέρος
μαρτύρη χαϊρότανε όσα υποκού-
σε με τη δόξα του να κινεί το
καλό. Κι' έτσι, όταν έκανε μια ή
μέρα ότι ο πατέρας της Μαργκό
από ταπεινή έκδίκηση για την ή-
θοσύνη της είχε κλείσει τον κ.
ντε Ζουσσάκ στη Βασιλίκη, τά-
κατρεσε να έλευθερώση το μα-
ρτύρη. Με τη στή θεία σιωπη-

—Ο κ. δόξ του Μονταζιέ. Ά-
λστε υπασιστατή του Διαδόχου
είχε καταστήσει υπογονοστατός.

Απ' τον καιρό που πέθανε ή γυ-
ναίκα του. Αυτός λοιπόν ή γέρος
μαρτύρη χαϊρότανε όσα υποκού-
σε με τη δόξα του να κινεί το
καλό. Κι' έτσι, όταν έκανε μια ή
μέρα ότι ο πατέρας της Μαργκό
από ταπεινή έκδίκηση για την ή-
θοσύνη της είχε κλείσει τον κ.
ντε Ζουσσάκ στη Βασιλίκη, τά-
κατρεσε να έλευθερώση το μα-
ρτύρη. Με τη στή θεία σιωπη-

—Ο κ. δόξ του Μονταζιέ. Ά-
λστε υπασιστατή του Διαδόχου
είχε καταστήσει υπογονοστατός.

Απ' τον καιρό που πέθανε ή γυ-
ναίκα του. Αυτός λοιπόν ή γέρος
μαρτύρη χαϊρότανε όσα υποκού-
σε με τη δόξα του να κινεί το
καλό. Κι' έτσι, όταν έκανε μια ή
μέρα ότι ο πατέρας της Μαργκό
από ταπεινή έκδίκηση για την ή-
θοσύνη της είχε κλείσει τον κ.
ντε Ζουσσάκ στη Βασιλίκη, τά-
κατρεσε να έλευθερώση το μα-
ρτύρη. Με τη στή θεία σιωπη-

—Ο κ. δόξ του Μονταζιέ. Ά-
λστε υπασιστατή του Διαδόχου
είχε καταστήσει υπογονοστατός.

Απ' τον καιρό που πέθανε ή γυ-
ναίκα του. Αυτός λοιπόν ή γέρος
μαρτύρη χαϊρότανε όσα υποκού-
σε με τη δόξα του να κινεί το
καλό. Κι' έτσι, όταν έκανε μια ή
μέρα ότι ο πατέρας της Μαργκό
από ταπεινή έκδίκηση για την ή-
θοσύνη της είχε κλείσει τον κ.
ντε Ζουσσάκ στη Βασιλίκη, τά-
κατρεσε να έλευθερώση το μα-
ρτύρη. Με τη στή θεία σιωπη-

—Ο κ. δόξ του Μονταζιέ. Ά-
λστε υπασιστατή του Διαδόχου
είχε καταστήσει υπογονοστατός.

Απ' τον καιρό που πέθανε ή γυ-
ναίκα του. Αυτός λοιπόν ή γέρος
μαρτύρη χαϊρότανε όσα υποκού-
σε με τη δόξα του να κινεί το
καλό. Κι' έτσι, όταν έκανε μια ή
μέρα ότι ο πατέρας της Μαργκό
από ταπεινή έκδίκηση για την ή-
θοσύνη της είχε κλείσει τον κ.
ντε Ζουσσάκ στη Βασιλίκη, τά-
κατρεσε να έλευθερώση το μα-
ρτύρη. Με τη στή θεία σιωπη-

—Ο κ. δόξ του Μονταζιέ. Ά-
λστε υπασιστατή του Διαδόχου
είχε καταστήσει υπογονοστατός.

Απ' τον καιρό που πέθανε ή γυ-
ναίκα του. Αυτός λοιπόν ή γέρος
μαρτύρη χαϊρότανε όσα υποκού-
σε με τη δόξα του να κινεί το
καλό. Κι' έτσι, όταν έκανε μια ή
μέρα ότι ο πατέρας της Μαργκό
από ταπεινή έκδίκηση για την ή-
θοσύνη της είχε κλείσει τον κ.
ντε Ζουσσάκ στη Βασιλίκη, τά-
κατρεσε να έλευθερώση το μα-
ρτύρη. Με τη στή θεία σιωπη-

—Ο κ. δόξ του Μονταζιέ. Ά-
λστε υπασιστατή του Διαδόχου
είχε καταστήσει υπογονοστατός.

Απ' τον καιρό που πέθανε ή γυ-
ναίκα του. Αυτός λοιπόν ή γέρος
μαρτύρη χαϊρότανε όσα υποκού-
σε με τη δόξα του να κινεί το
καλό. Κι' έτσι, όταν έκανε μια ή
μέρα ότι ο πατέρας της Μαργκό
από ταπεινή έκδίκηση για την ή-
θοσύνη της είχε κλείσει τον κ.
ντε Ζουσσάκ στη Βασιλίκη, τά-
κατρεσε να έλευθερώση το μα-
ρτύρη. Με τη στή θεία σιωπη-

—Έσείς, δεσποινίς! Έσείς ε-
δώ πέρα!...

Κι' ήθελε να της φιλήσει το
χέρι. Έπειδή όμως ή Μαργκό ή-
ποραδιόταν.

—Α! έκανε με λυπημένη
φωνή. Δεν με θυμάστε λοιπόν;
Είμαι ή Μαριόν! Ένα βράδυ κον-
τά στην καρρότσα σας μου δώσατε
το παντήλι σας και το πουγγί
σας!... Πέστε μου, Δεν μπορώ να
κάνω τίποτα για σας!...

—Μπορείς να με σώσεις, Φιλό-
φως ή Μαργκό στενάζοντας. Βρή-
θαι μου να βγω από αυτή την
Κόλαση!...

—Νά τες βοηθήσω, δεσποινίς;
Μ' όλη μου την καρδιά! Μ' έ-
πιασαν για μια άλλη και θα μ' ά-
ντησουν έλευθερη ύστερ' από τρεις
ήμερες.

Είχαν άνοιξει ού ουρανοί. Η
Μαργκό, κουρά απ' όλους, στο
βάθος του κελιού της, κέντησε
μ' άσπρη κλωστή άπάνω σ' ένα
κουβάκι από τσιγάρα μαύρα τ' όνο-
μα και τη διεύθυνσε του καλού
της.

Η Μαριόν, ποιος ξέρει πως
κατάφερε να κούνη αυτό το κου-
ρελάκι από τις έδρες που έκα-
νιν ή πονηράς καλόγρησε και να
σείει σε πέρας την άποστολή της.

Ο κ. ντε Ζουσσάκ τότε, με την
υποστήριξη του δούκα, ντε Μοντι-
ζιέ, κατόρθωσε να τη βγάλει απ'
τη φυλακή της. Και τότε ή δε-
σποινίς Ζουλέν τον παντρεύτηκε,
ύστερ' από πάντα χρόνια δυστυχί-
ας που τέλειωσαν με τη συνταρα-
κτική δίκη του πατέρα της.

Η δούκισσα του Άννόβερο μά-
λιστα θεώρησε καλό να στεφαινώ-
ση αυτή τη μικρούλα άσπρη με την
πιστή καρδιά που θέλησε κανείς
ότι ξεχειλίσει από γαλάζιο αίμα...

ZAN MOKARF

—Ο κ. δόξ του Μονταζιέ. Ά-
λστε υπασιστατή του Διαδόχου
είχε καταστήσει υπογονοστατός.

Απ' τον καιρό που πέθανε ή γυ-
ναίκα του. Αυτός λοιπόν ή γέρος
μαρτύρη χαϊρότανε όσα υποκού-
σε με τη δόξα του να κινεί το
καλό. Κι' έτσι, όταν έκανε μια ή
μέρα ότι ο πατέρας της Μαργκό
από ταπεινή έκδίκηση για την ή-
θοσύνη της είχε κλείσει τον κ.
ντε Ζουσσάκ στη Βασιλίκη, τά-
κατρεσε να έλευθερώση το μα-
ρτύρη. Με τη στή θεί

Ο ΘΥΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΙΚΑΡΟΥ ΚΙ' Η ΑΕΡΟΝΑΥΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΟΙ ΦΤΕΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Η περιέργεια θεωρείται του Λεονάρδου ντά Βίντσι. Μπορούμε να πετάξουμε με τη δύναμη των χειρών μας; Το πρωτότυπο αεροπλάνο του "Οσκαρ Ουδρίνου". Η τραγωδία των νεωτέρων Ικάρων. Η άετις φτερούγες του Ιωάννη Καρπινέττο. Ο «φτερωτός άνθρωπος» των Βερσαλλιών, κτλ. κτλ.

ΡΑΓΕ ξέρετε ότι οι ειδικοί επιστήμονες που ασχολούνται με την κατασκευή του αεροπλάνου, οι «αεροναύτες» όπως τους λένε, επιχειρούν σήμε-
ρα να λύσουν ένα παλιό πρόβλημα, το οποίο εκ πρώτης όψεως φαίνεται ως υπερβολικά απερίλυτο. Αυτό καθίσταται να πετύχουν κατά τη τελευταία χρόνια τις μεγαλύτερες ταχύτητες με το αεροπλάνο κι' αφού ανέστησαν ως επι-
στρατοφάτοι κι' έκαναν δίχως σταθμό το μισό γύρο του κόσμου, θέλουν τώρα να καταρρίψουν τα αεροπλάνα και να μεταφέρουν τους ανθρώπους εκεί. Ικάρους!

Με δύο λόγια οι τεχνικοί του α-
έρος πασχίζουν σήμερα να λύσουν το πρόβλημα του φτερωτού αν-
θρώπου για να ξεγληφόμεν καιό-
μενα να πετάξουν με μηχανή με
την οποία ο άνθρωπος θα μπορού-
σε πετάει δίχως να χρησιμοποιήσει άλλη
δύναμη από την αντοχή και τη δύ-
ναμη των χειρών του...

Μα το πρόβλημα αυτό δεν τίθη-
ται για πρώτη φορά. Έκτοτε από
τον Ικάρου που προσπάθησε να το
λύσει πρακτικά, το μελέτησε κι'
ο Λεονάρδου ντά Βίντσι (γιατί ή-
ταν και περίφημος μηχανικός ο με-
γάλος αυτός καλλιτέχνης) οι οποί-
ες το έλυσαν θεωρητικά, κατα-
στρώνοντας μια μεγάλη σειρά από
μελέτες και σχέδια που διασώθη-
καν εύτυχως μέχρι σήμερα και θα-
ρρούν τους τεχνικούς μας στις ά-
ναγκές τους.

Από αυτά τώρα που διαβάζουμε
στος «Αντίκτες» του Λεονάρδου ντά
Βίντσι, καταλαβαίνουμε ότι ο με-
γάλος ζωγράφος φαντάστηκε δύο
διαφορετικές μεθόδους για την
πτήση του ανθρώπου. Η μία, η
πρώτη, που δείχνει καθαρά την ε-
πίδραση από το βιβλίο του Ικάρου
και του πατέρα του του Δαίδαλου.
(οι οποίοι αναμνησκάν από τη γη
και πέταξαν πάνω από τη θάλασσα
έχοντας στους ώμους δύο μεγάλες
φτερούγες που τις κινούσαν με τα
χέρια τους), προβλέπει θορυβώ-
δη χρησιμοποίηση των φτερών του
του Ικάρου, ή όποιες θα κινούν-
το με τα χέρια και με κάποιο πρό-
πο σαν ν' απορροφούν το αερίτι-
στο πέταγμα των πουλιών. Η άλ-
λη πάλι μέθοδος είναι μια μηχανή
μ' ένα ζευγάρι φτερούγες σαν τις
νυχτερίδες, ή όποιες θα δυναμι-
νούν το αερίτιο πέταγμα με τα
ρεβμάτα του άερος.

Εδώ και λίγες ημέρες λοιπόν,
ο Πολυτεχνικός Σχολικός της
Φρανκφούρτης προεκήρυξε ένα
βραβείο από 5.000 γερμάρκα,
που θα το δώσει ο θύμιον κατα-
φέρει να πετάξει ένα χιλιόμετρο
στον άέρα με τη δύναμη μονάχα
των γαυών του! Το βραβείο αυτό
ή άπονεμής τον προσεγγί-
Σε-

πύμβριο του 1934 και για να δι-
ευκολυνθού τα πειράματα, όρίστη-
κε ότι 30 λεπτά πριν από την
πτήση, ο αεροπόρος μπορεί ν' απο-
βηθείση τη δύναμη των μυών του
σ' ένα «αυτοσυνωρευτή», ο οποίος
μπορεί ν' αποτελέσει μέρος της πτη-
τικής μηχανής του.

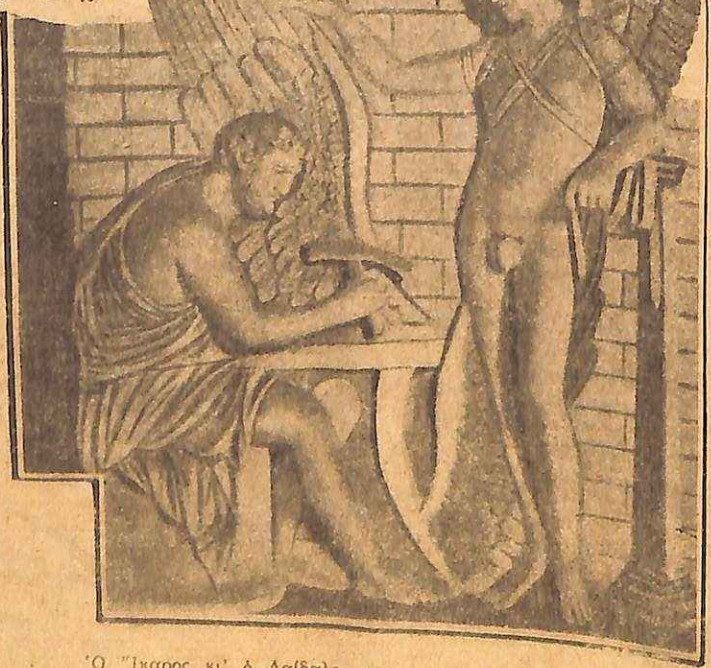
Το πρόβλημα, καθώς βλέπετε,
έσθλη μ' όλη τη δυνατή ακρίβεια
και μ' όλες τις απαραίτητες εζη-
γήσεις. Ποιος όμως θα είναι ο τυ-
χερός που θα το λύσει και θα πάρη
αμέσως τις 5.000 γερμάρκα, έ-
κτος από τα κλοσιστικά κέρδη α-
γώτερα της έφευρέσεώς του;

Υπάρχει όμως ένας Γερμανός
μηχανικός, ο "Οσκαρ Ουδρίνου", ο
οποίος τα καθέφερε να φτιάξη
κίβλας την περίπτωση αυτή μηχανή
για το πέταγμα του ανθρώπου,
εφαρμόζοντας σ' αυτήν τις ίδιες
αρχές των «ζωντανών μοντέλων»
δηλαδή των πουλιών.

Η μηχανή του Ουδρίνου, λοι-
πόν είναι διαφορετική με δύο άρε-
τα πλατείες φτερούγες για να
μπορεί να ζυγιάζεται στον άέρα
και μ' ένα είδος πεντάλιου που
σπριγγουρίζει και πεντάνει μια
σειρά από χοντρά λαστιχένια κοι-
νίδια.

Ένα δεύτερο μηχανήμα θέτει σε
κίνηση την έλικα, με την οποία ε-
νε εφοδιασμένη η πτητική μηχανή,
με τη βοήθεια πάλι των τευ-
τωμένων λαστιχένιων σκονινών
και κανονίζει την ταχύτητα της
συστολής τους.

Ο Γερμανός
αεροπόρος, δη-
λαδή ο καθή-
ση απάνω στη
μηχανή του
και μ' άρχιση
να γυρίση τα
πεντάλια για
να πεντάνη
τα λαστιχένια

Ο Ικάρου κι' ο Δαίδαλος κατασκευάζουν τα φτερά τους.

σκονινά, τα οποία έπειτα θα διατη-
ρηθούν έτοιμα πεντωμένα με ειδικά
φάρμακα. Τη στιγμή τώρα της εκκι-
νήσεώς του ο πλότος θα ελευθε-
ρώση ένα από τα σκονινά συνδεό-
ντας το με την έλικα και θα πετύ-
γη μ' αυτόν τον τρόπο μια επαρκή
πτητική δύναμη, ή οποία θα τον
σηκώσει από τη γη. Έπειτα θα
χρησιμοποιήσει διαδοχικά την
αυτοσυνωρευμένη δύναμη των άλλων
λαστιχένιων σκονινών, δηλαδή τα
τεντώματά τους, το οποίο επέτρεψε
γυρίζοντας με τα πόδια του τα
πεντάλια και θα κατορθώσει έτσι
να πετάξει στον άέρα, δίχως κα-
μία καύσιμα ήλκ και να ξεπεράση
το ένα χιλιόμετρο της απόστασεως
που όρίζει ο πρωτότυπος διαγωνι-
σμός του Πολυτεχνικού Σχολείου.

Μα μήπως ο "Οσκαρ Ουδρίνου"
είναι ο πρώτος που έπρεπε να
πετάξει με μια τέτοια μηχανή; Κι'
έπειτα να κατασκευάσει άναγε στην
έντελεια τ' όνειρο του φτερωτού
ανθρώπου; Ο Γερμανός μηχανικός
δεν κάνει τίποτε άλλο παρά ν' με-
ταχειρίζεται ένα είδος αεροπλάνου,
δίχως να χρησιμοποιεί καύσιμο ήλκ,
αλλά τα... πόδια του! Και δεν πε-
τάει με φτερούγες σαν πουλί, αλ-
λά θρονιάζεται μ' όλη την άνεση
του σ' ένα αεροπλάνο! Μήν περι-
μένετε λοι-
πόν από τον
Ουδρίνου να
πραγματοποιή-
ση την έλκ.

του Ικάρου. "Οποιοι έπρεπε να
να κάνει αυτή την πράξη, όπως
κι' ο γυιός του Δαίδαλου, την
πλήρως ακριβή με την ίδια του
τη ζωή.

Η ιστορία της αεροναυτικής ε-
νε γεμάτη από τέτοια τραγικά θέ-
ματα με σπασμένα φτερά. Ο μη-
χανικός "Ερλαν" Έτρεν σ' ένα τε-
λευταίο άρθρο του με τον τίτλο
«Οι νεώτεροι Ικάρου» μας απαρι-
θμεί την πένθητη σειρά όλων αυ-
τών των τελητηρών έφευρέσεων που
βέβαια να εμπεριέχουν τις θεωρί-
ες του Λεονάρδου ντά Βίντσι και
να πετάξουν με φτερούγες σαν
πουλιά. "Δε αναφέρουμε λοιπόν
τις κομμοεργικές περιπέτειες
των μονάχα από αυτούς, που συ-
νέβησαν σε τρεις διαφορετικές έ-
ποχές και σε τρεις διαφορετικές
χώρες.

Ο πρώτος, ο πιο άτυχος μ' όλη
ή πύ τραγική απ' όλους, ήταν ο
Γάλλος θανατωτής του μεγάλου
ζωγράφου. Ο περίφημος Ιω-
άννης Καρπινέττο από τη Φλωρεν-
τία. Ο Καρπινέττο το 1605 επί
Πάπα Λέοντος XI, έπεχείρησε να
πετάξει με αλχημικές φτερούγες α-
κού, τις οποίες είχε δώσει κατά
μήκος των χειρών του. Για να δι-
ακρίνη μάλιστα την πτήση του,
ανάβηκε στην κορυφή ενός πύργου
με την ιδέα ότι ο δυνατός άερας
που φυσούσε εκεί ήλκ θα τον βο-
ηθούσε να φτάση ως τα σύννεφα
σαν το μυθικό Ικάρου της αρχαιό-
τητας. Ο «φτερωτός άνθρωπος»
λοιπόν, όπως τον είχαν ονομάσει οι
Φλωρεντινοί, τον Ιούλιο του 1605
ανέβηκε στο «Καστέλ Βένικιο» κι'
από τις επάλξεις του πήδηξε στο
κενό ανοίγοντας τις φτερούγες του
σαν τα πουλιά. Περιττό είναι τώρα
ν' αναφέρω κανείς ότι ύστερ' από
λίγα δευτερόλεπτα, ο κόσμος που
παυκολοιούσε το πέταγμα του
τελλού Καρπινέττο, τον σήκωσε
από τη γη νεκρό...

Την ίδια τύχη είχε κι' ο Γάλ-
λος έφευρέτης Κανιλλος Λεμουάν,
ο οποίος, επί Λουδοβίκου του Με-
γάλου κι' ακριβώς το 1653, ήλκ-
σε ν' αποδείξη στους Παρισινούς
ότι μπορεί ένας άνθρωπος να πετά-
ξη με φτερούγες. Ο Λεμουάν ό-
μως δεν κατέφυγε σε φτερούγες α-
κού, όπως ο Άντογος πόδραυς του
ο Ιωάννης Καρπινέττο. Ο Γάλλος
έφευρέτης έφτιαξε δικές του φτε-
ρούγες, μεγάλες σαν αυτές που έ-
χουν στην πλάτη τους οι... άγγε-
λοι και τις έδεσε στα χέρια του με
πλατιά δερμάτινα λουριά. Η φτε-
ρούγες αυτές ήταν τόσο πλατείες
και τόσο μεγάλες, ώστε όταν τις έ-
κλεινε ο Λεμουάν, κρυβόταν με-
σα τους δρόκλους! Μια ημέρα
λοιπόν της Άνοίξεως του 1653 θέ-
λω να πετάξει στο πάρκο των
Βερσαλλιών, μπροστά στο Λουδο-
βίκο 140 και στην Αδλή του. Μό-
λις όμως πήδηξε από την έλκ
της στέγης των άνακτόρων και
γύρισε τις τεράστιες φτερούγες

του, έξάρθεσε τα χέρια του από
τους ώμους και γρεμίστηκε άπα-
νω στις μαρμαρίνες σκάλες της
σόδου σαν κερανοπλήκτης!...
Ο τρίτος «φτερωτός άνθρωπος»
που τον αποθανάτισε η ιστορία
για το τραγικό πάθημά του, ήταν
ο Γερμανός μηχανικός Γιοχάν-
νις Ουδρίνου, ο οποίος περί τα
τέλη του όίον του έφτιαξε μια
πτητική μηχανή με φτερούγες να
γυρίζουν σαν του Λεονάρδου ντά
Βίντσι κι' έπρεπε να πετάξει
το θέρος του 1720 στα περίχωρα
του Στέτιν της Πολερανίας. Μα
η φτερούγες της νυχτερίδας ε-
ίχαν το έλκ που είχε μετρίσει-
σε το έλκ που είχε μετρίσει...
Το πρώτο δυνατό φάρμακα, παρ'
κι' ο Γερμανός μηχανικός, παρ'
όλους τους σπουδαιολογισμούς
του, είχε άδίκη και τραγικό τέλος
βρίσκοντας στο έλκ τον πιο ο-
κτώ θάνατο.

Υπάρχει λοιπόν τώρα καμιά
έλπίδα ότι ήλκ πεύ το πρό-
βλημα του φτερωτού ανθρώπου
στην εποχή μας; Ποιος ξέρει... Το
καλύτερο που έχει να κάνει κανείς
είναι να πεντάνη τ' αποτελέσμα-
τα του διαγωνισμού της Φρανκ-
φούρτης.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

— Η γυναίκες έχουν ένα κοινό
τύχημα με τους βασιλείς: δεν
μπορούν δηλαδή ν' αποκτήσουν ει-
λικρινείς κι' αμολογηθείς φίλους.

— Τι περιμένει κανείς από μια
γυναίκα στη συναναστροφή; Τί-
τε. Στην έρημιά; Το πόν.

— Η καλλονή των γυναικών είναι
ή ζωή των.

— Το γέλιο της γυναίκας διαδε-
χεται συχνά τα δάκρυά της.

— Ένας άντρας μορφώνεται να-
λύτερα από τις στοχαστικές και
πνευματώδεις ήμυες μιας φρό-
νης γυναίκας, παρά απ' όλες τις
σχολαστικές φιλοσοφίες των δι-
δών.

— Το γέλιο της γυναίκας διαδε-
χεται συχνά τα δάκρυά της.

— Ένας άντρας μορφώνεται να-
λύτερα από τις στοχαστικές και
πνευματώδεις ήμυες μιας φρό-
νης γυναίκας, παρά απ' όλες τις
σχολαστικές φιλοσοφίες των δι-
δών.

— Το γέλιο της γυναίκας διαδε-
χεται συχνά τα δάκρυά της.

— Ένας άντρας μορφώνεται να-
λύτερα από τις στοχαστικές και
πνευματώδεις ήμυες μιας φρό-
νης γυναίκας, παρά απ' όλες τις
σχολαστικές φιλοσοφίες των δι-
δών.

— Το γέλιο της γυναίκας διαδε-
χεται συχνά τα δάκρυά της.

— Ένας άντρας μορφώνεται να-
λύτερα από τις στοχαστικές και
πνευματώδεις ήμυες μιας φρό-
νης γυναίκας, παρά απ' όλες τις
σχολαστικές φιλοσοφίες των δι-
δών.

— Το γέλιο της γυναίκας διαδε-
χεται συχνά τα δάκρυά της.

— Ένας άντρας μορφώνεται να-
λύτερα από τις στοχαστικές και
πνευματώδεις ήμυες μιας φρό-
νης γυναίκας, παρά απ' όλες τις
σχολαστικές φιλοσοφίες των δι-
δών.

— Το γέλιο της γυναίκας διαδε-
χεται συχνά τα δάκρυά της.

— Ένας άντρας μορφώνεται να-
λύτερα από τις στοχαστικές και
πνευματώδεις ήμυες μιας φρό-
νης γυναίκας, παρά απ' όλες τις
σχολαστικές φιλοσοφίες των δι-
δών.

— Το γέλιο της γυναίκας διαδε-
χεται συχνά τα δάκρυά της.

— Ένας άντρας μορφώνεται να-
λύτερα από τις στοχαστικές και
πνευματώδεις ήμυες μιας φρό-
νης γυναίκας, παρά απ' όλες τις
σχολαστικές φιλοσοφίες των δι-
δών.

— Το γέλιο της γυναίκας διαδε-
χεται συχνά τα δάκρυά της.

— Ένας άντρας μορφώνεται να-
λύτερα από τις στοχαστικές και
πνευματώδεις ήμυες μιας φρό-
νης γυναίκας, παρά απ' όλες τις
σχολαστικές φιλοσοφίες των δι-
δών.

— Το γέλιο της γυναίκας διαδε-
χεται συχνά τα δάκρυά της.

— Ένας άντρας μορφώνεται να-
λύτερα από τις στοχαστικές και
πνευματώδεις ήμυες μιας φρό-
νης γυναίκας, παρά απ' όλες τις
σχολαστικές φιλοσοφίες των δι-
δών.

— Το γέλιο της γυναίκας διαδε-
χεται συχνά τα δάκρυά της.

— Ένας άντρας μορφώνεται να-
λύτερα από τις στοχαστικές και
πνευματώδεις ήμυες μιας φρό-
νης γυναίκας, παρά απ' όλες τις
σχολαστικές φιλοσοφίες των δι-
δών.

— Το γέλιο της γυναίκας διαδε-
χεται συχνά τα δάκρυά της.

— Ένας άντρας μορφώνεται να-
λύτερα από τις στοχαστικές και
πνευματώδεις ήμυες μιας φρό-
νης γυναίκας, παρά απ' όλες τις
σχολαστικές φιλοσοφίες των δι-
δών.

— Το γέλιο της γυναίκας διαδε-
χεται συχνά τα δάκρυά της.

— Ένας άντρας μορφώνεται να-
λύτερα από τις στοχαστικές και
πνευματώδεις ήμυες μιας φρό-
νης γυναίκας, παρά απ' όλες τις
σχολαστικές φιλοσοφίες των δι-
δών.

— Το γέλιο της γυναίκας διαδε-
χεται συχνά τα δάκρυά της.

— Ένας άντρας μορφώνεται να-
λύτερα από τις στοχαστικές και
πνευματώδεις ήμυες μιας φρό-
νης γυναίκας, παρά απ' όλες τις
σχολαστικές φιλοσοφίες των δι-
δών.

— Το γέλιο της γυναίκας διαδε-
χεται συχνά τα δάκρυά της.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΠΟΥ ΤΡΕΜΑΙΝΟΥΝ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Τι γράφει ένας Έγγλέζος γιατρός. Η επίδραση των χρωμάτων στους ανθρώπους. Τα όλε-
ρια αποτελέσματα του πορφύρου χρώματος. Το γαλάζιο χρώμα. Η ευεργετική επίδραση του
πράσινου. Οι κίνδυνοι του λευκού χρώματος, κτλ. κτλ.

Ένας Έγγλέζος γιατρός, ύστερ'
από πολλών έτών μελέτες και πα-
ρατηρήσεις, έξέδωσε ένα βιβλίο ο-
που αναλύει την επίδραση που έ-
χουν τα διάφορα χρώματα στον αν-
θρώπο.

Η παρατηρήσεις αυτές είναι πο-
λύ περίεργες.

Καθώς δεβαιώνει ο Έγγλέζος
γιατρός, ένας άνθρωπος, αν μείνει
κλεισμένος ένα μήνα μέσα σ' ένα
δομάτιο βαμμένο ολόκληρο με το
χρώμα της πορφύρας — κόκκινα
πολύ βαθύ, ώστε να παίρνει μίαν
απόχρωση προς το μπλε — θα κα-
ταντήσει τρολλός άφροντος, όσο
γερό κι' αν είναι το μυαλό του. Το
χρώμα της πορφύρας έπιδρά κατ'
ελάχιστον στον άνθρωπο, κι' αυτό
και φέρνει τέτοια καταστροφή. "Αν
το πορφύρο χρώμα έχει στίγματα
ώλου χρώματος, ελαττώνεται ή
βλαβερή του επίδραση, αν δεν έξο-
δερωίνεται και ο κίνδυνος της
τρολλίας.

Το ζοηρό, το χτυπητό κόκκινο
είναι έξ ίσου έπιβλαβές, μα έπιβλά-
κατ' άλλον τρόπο. Αυτό το έντονο
χρώμα προκαλεί τη λεγόμενη εμ-
να άνοησιότητα, ένα είδος
τρολλίας που σπρώχνει τον άνοη-
στο να σκοτώσει τους άλλους αν-
θρώπους, ιδίως δε τους πληρώ-
νους. Την ίδια επίδραση έχει και στα
ζώα αυτό το χρώμα και όλοι μας
ξέρουμε πως στις ταυρομαχίες έξο-
γώνουν τους ταύρους, κινώντας
μπροστά τους ένα κόκκινο πανί.

Τα λοντάκια και ή τίγρις, ο-
κόμα και τα ένδια κοκκάρια, οο-
μούν με λύσσα έμπρός, μόλις αντί-
κρίσουν κόκκινο πανί.

Συνδυασμός πορφύρας χρώματος
και χτυπητού κόκκινου, όδηγει τον
άνθρωπο στην αυτοκτονία. ύστερ'
από άρκετοι καιροί μελαγχολία.

Το άγνό μπλε χρώμα κάνει το
μυαλό γόνιμο. Μα δεν πρέπει ή έ-
πίδραση του να παρακινείται πά-
ρα πολύ, γιατί καταντά κατα-
στροφική.

Το μπλε είναι άπορητικό χρώ-
μα και ένεργει στον έγκέφαλο σαν
ισχυρό διεγερτικό, που ένώ σε με-
ρούς δόσι βοηθάει τη λειτουργία
του μυαλού, σε μεγάλη όση ή με-
τήν, κατάρχει το φέρεσι και το
ξερομίζει.

Το μπλε, διεγείροντας τη φαν-
τασία, έμπνέει το γόνιμο της μοι-
ραίας και της καλλιτεχνίας γενι-
κής, μα ή αντίδραση που φέρνει
κλονίζει το νευρικό σύστημα. "Αν
φιδάλλετε σχετικά; Είνε είκοσι
φούρτης.

ΑΡΧΑΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ

Ένας Ρωμαίος ρήτωρ, γνωστός
για την έλεεινή φωνή του και για
την αδεξιότητα του αερί να πονι-
ζολογία, όποτερε κάποτε από δι-
κατο σινάρι, που έκανε τη φωνή
του πιο άφωνη και κωροφώνη.

Λέμε συνήθως πως ο άνθρωπος
έχει χρώμα μπλε. Αυτό είναι όλη-
κατάρτη. Το πραγματικό χρώμα το
οφθαλμού είναι άσπρο, ανακαταμ-
νει λίγη πορτοκί. Η μεγάλη από-
σταση και ή διάκριση της άσπρα-
ρας παράγουν την παρασθήση του
κίτρινου χρώματος.

Η καλύτερη απόχρωση τέλους του
πράσινου, ή πιο καταπράσινη, ε-
ί-
νε το λαζαρί.

Το κίτρινο χρώμα δεν είναι έπι-
βλαβές και ποτέ να ποτιμάται
στο φως, αν το πράσινο μας
φαινόταν άπληστο ή άσο χρώμα.

Μα ή κατάχρηση του κίτρινου ε-
ί-
νε τόσο άβλεπτα όσο και το κό-
κκινο. Διαμονή λίγων έβδομάδων
σ' ένα κίτρινο δωμάτιο και κί-
τοινο φαινόταν σε ένδοξα χροιά,
τά όποια στο τέλος κατόντησαν
σαν λυσασμένα και διαγώνοντου-
σαν μόνα τους ή έφταναν σε τέτοια
νευροσθένεια, ώστε με το παρομι-
χρό σκιάζιμο έπεσαν νεκρά από
το φόβο τους.

Το άσπρο χρώμα είν' επίσης φο-
βερό. "Ασπρο καθαρό χρώμα, χω-
ρίς άλλη απόχρωση, σε μια δωμά-
δα μέσα καταστρέφει τελείως την
δραση. Το φως του ανθρώπου οδύ-
νει σιγά-σιγά, σαν μια λάμπα, όταν
σώνεται το πετρέλαιό της. Πιο πο-
λύ καταστρεπτική είναι ή επίδραση
του στον έγκέφαλο. Αυτό το ξέρουν
δύο ταξιδιώτες σε χιονισμένες
χώρες, κι' αυτό φορούν γυναιά
πρασινωπά ή γαλάζια. Χωρίς αλ-
τή την προφύλαξη, θα τυχλόνον-
τσαν σε λίγες μέρες μέσα.

«Αν ή θέα της φύσεως, λέει έν
«έλει ο Έγγλέζος γιατρός, μας δίν-
ει τόση χαρά στα μάτια και μας
πλημμυρίζει από ένα σιγασμένο αλ-
σθημα, αυτό σιγά-σιγά γιατί ή βά-
σις των χρωματισμών της είναι το
πράσινο και το μπλε».

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΑΓΡΙΑ ΘΗΡΙΑ

ΤΟ ΦΟΒΕΡΩΤΕΡΟ
ΘΗΡΙΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΑΔΑ ΒΕΡΟΚΕ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥΣ

(* Αρθρο των εξερευνητών Β. Φορμπέν και Δαυίδ Γουντχάουζ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Το θηρίο προχωρούσε ακάθεκτο. Τα σκυλιά στεκόντουσαν κι' αυτά, έτοιμα. Ο άγριοβούβαλος έπλησίαζε διστακτικά, ανάθετος, ώσπου έφτασε σε απόσταση ασφαλείας περίπου βημάτων.

Οι 'Ισσογκότοι έτοιμούντο τότε τ' αλογά τους, βιάζοντας ένα φοβερό πολεμικό ούλιασμα κι' άρχισαν εναντίον του θηρίου, μαζί με τα σκυλιά τους.

Μιά βροχή από ακόντια έπεσε πάνω στον άγριοβούβαλο, χωρίς κανένα να πάη χαμένο.

Σε λίγο το θηρίο με τα ακόντια καρφωμένα στο σώμα του, έμοιαζε σαν τεράστιος σκαντζόχοιρος. Μά δεν έχασε ούτε το ήθος του, ούτε την όρμη του. Οι 'Ισσογκότοι όμως με τα γυναιμένα αλογά τους απέφυγαν τις επιθέσεις του.

Αξάφνα ένα άλογο παραπάτησε και έλιν οπή οφθαλμού ο άγριοβούβαλος το έτιναξε πέρα με μια κερατιά, σπάζοντας του την κοιλιά. Ένας 'Ισσογκότος, ο οποίος έπεσε επίσης από τ' αλόγο του, δεν πρόφτασε να γλυτώσει το θανάσιμο χτύπημα των νεράτων του θηρίου.

Οι άλλοι όμως δεν άφιναν ούτε στιγμή ήσυχο τον άγριοβούβαλο. Τούσηγαν τ' ακόντια τους ελόντα και βαθύτατα στο σώμα του, που ήταν πια αιμόφυργο.

Τα σκυλιά επίσης τον έτρεβούσαν από παντού. Έξέσχισε κι' έποδοπάτησε πολλά, μα ή επιθέσεις των εξακολουθούσαν λυσώδεις.

Μολταυτα, το θηρίο δεν έπεφτε. Όμοιάσε φουσκωνώντας σαν ατμομηχανή, τα μάτια του πετούσαν φωτιές, ή γή, ταράζονταν από το βαρύ πάτημα του.

Ο Ράιν στεκόταν και παρακολουθούσε το άγριο αυτό θέαμα, χωρίς να ξέρει τί να κάνει. Μπορούσε με μια σφαίρα ν' άποτειλώσει το θηρίο, μα υπήρχε κίνδυνος να σκοτώσει κανένα 'Ισσογκότο, γιατί άνθρωποι, σκυλιά, αλογα κι' άγριοβούβαλοι είχαν γίνει πια ένα κοινό θύμα.

Τέλος, ένας 'Ισσογκότος, ενώ ο άγριοβούβαλος συνεκέντρωνε τις δυνάμεις του κι' έτοιμαζόταν να δομήσει για στερνή φορά, τον έλάνωσε θαρραλέα από πίσω κι' μ' ένα τεχνικό χτύπημα με ένα μεγάλο μαχαίρι το έκοψε τον τράχηλο του ενός ποδιού.

Το θηρίο έπεσε, μη μπορώντας πια να σταθή όρθιο. Με ά-

κατάμαστο όμως ακόμα θάρος μούγκριζε και πρόσβαλε τα κέρατά του. Οι 'Ισσογκότοι ούρελασαν τώρα δυνατά, τ' αλογα έχλιμντροζαν, τα σκυλιά έγαύριζαν. Και, τέλος, μέσα σ' αυτή την απερίγραπτη όχλοση άκούστηκεν ένα ανατριχιαστικό μούγκισμα, με το οποίο ξεφύγησε ο άγριοβούβαλος, τρυπημένος πια ως την καρδιά από τα ακόντια που τα έμπηγαν εξακολουθητικώς οι γενναίοι 'Ισσογκότοι.

ΒΙΚΤΩΡ ΦΟΡΜΠΕΝ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥΣ

(* Αρθρο των εξερευνητών Δαυίδ Γουντχάουζ)

«Εκείνη την εποχή η μουν άπλως άποικος σ' ένα χωριούδάκι της Δυτικής Αφρικής, κον-

τά στον ποταμό Νυάγκα, είκοσι τέσσερες ώρες μακριά από τις εκβολές του.

Το Μόγκο Νυάγκα —έτσι λεγόταν το χωριούδάκι— ήταν περιτριγυρισμένο από πυκνά δάση που είχαν έκτασι εκατοντάδων τετραγωνικών χιλιομέτρων κι' ήταν γεμάτα από άγρια ζώα, θηρία και φείδια όλων των ειδών.

«Όπως βλέπετε δηλαδή, δεν ήταν μέρος κατάλληλο για να παραθερίσει κανείς...

«Ήμουν ο μόνος λευκός κάτοικος του χωριού, αυτό κι' έπρεπε να τον καιρό μου καλλιεργώντας μπανανιές και φύτευοντας πατάτες. Με το τουφέκι μου προμηθευόμουν φρέσκο κρέας, κυνηγώντας τότε-πότε όταν μου άφινε ώρες ελεύθερες ή καλλι-

έργεια. Μά μ' όλες αυτές τις ασχολίες, ή ώρες έκυλούσαν άργα κι' ή ζωή μου φαινόταν πνιγμένη σ' άπελπιστική μονοτονία.

Μόλις είχα συνέλθει από μιá προσβολή έλωδών πυρετών, κι' έλαβα μιá πρόσκληση να πάω να περάσω μερικες ήμέρες στην παραλία, κοντά σε κάτι φίλους μου. Ήταν μιá λαμπερή ευκαιρία. Ένθουσιασμένος που θ' άνέπνεα τον δροσερόν αέρα της θάλασσας, έκαμα γρήγορα τις έτοιμασίες μου —έπιχκα σε μιá περσέλα (είδος βάρκας των ιθαγενών) και πλέοντας τον ποταμό, πήγα σ' άκρογιαλί. «Έμεινα εκεί ένα μήνα κοντά στην άκροθαλασσιά και δυνάμωσα άσχετά. Με λύπη, λοιπόν, ξαναπαράκησα σε μιá περσέλα για να γυρίσω, άνεβαίνοντας τον ποταμό, στο χωριούδάκι μου.

Για να γλυτώσω την άνυπόφορη ζέση των τροπικών ημερών, και για να μπορώ οι ιθαγενείς κοπηλάτες να λύνουν με όρεξη, άποφάσισα να ταξιδεύουμε μόνο τη νύχτα, ξεκινώντας κάθε βράδυ, κοντά το ήλιοσάλεμμα, κατά τις ξη ή ώρα. Την ήμέρα θ' αναπαυόμαστε σε καμιά σκιά.

Η περσέλα ήταν ως άπάνου γεμάτη από πακέτα με όφθαλμα, σιδερένια εργαλεία, τουφέκια και πρόστυχα μικροκοσμηματα διαφόρα, είδη άναγκαία στο έμποριο με τους ιθαγενείς. Άποχαίρετησα τους φίλους μου και προς το βράδυ ξεκινήσαμε, σπρώχνοντας τη βάρκα με μακριά κοντάρια από καλάμια μπαμπού.

«Υστερ' από την πνιχτή ζέση της ήμέρας, το βράδυ πνιχτή όμίχλη ανέβαινε από το ποτάμι και καθιστούσε το ταξίδι πολύ επικίνδυνο, τόσο μάλλον, γιατί το φεγγάρι μόλις κατά τις τρεις το πρωί άνέτειλε. «Ήμουν λοιπόν άποχρεωμένος να προχωρώ πλέοντας με προφυλάξεις και να προσέχω στο πέρασμα της περσέλας ανάμεσα από βράχους που πνικνι σ' εκείνο το μέρος διφάνεια του ποταμού. Το ρυθμικό πλατάγισμα των κουπιών και θηριών κοπηλατών μ' ένανούρισε και μ' έπληρε ο ύπνος.

Πόση ώρα έξάσασεν ο ύπνος μου, δεν ξέρω. Έξάπνησα άξαφνα τινάγμένος άπάνου άπ' κάποιον τρομακτικό με φοβερό θόρυβο. «Η πρώτη μου έντύπωση

ήταν πως ο πιλότος έτράκαρε τη βάρκα σε κανένα μεγάλο κομμάτι δέντρου άπ' ατύχως που έπιπλεον συνήθως στα ποτάμια. «Άλλοίλλω τρομακίσματα και δυνατόι τραταγμοί που έτάραξαν την περσέλα δεν μου άφιναν καμιάν άμφισβόλιαν για τη φύση του εμποδίου, άπάνου στο όποιον έπροσκόρυσάμε. «Έπέσαμε άπάνου σ' ένα κοπάδι ιπποποτάμων. Τα τρομακίσματα που άκούγα ήσαν άπό τα ματωμένα χτυπήματα των θηριών στη βάρκα.

«Αμέσως μου ήθελε στο νου ή φοβερή περιπέτεια των συμπατριωτών μου κυνηγών. Είχαν πάει με βάρκα στα έλη της Μανουμπας να κυνηγήσουν ιπποποτάμους. Άφου όμως έπληγαν σ' ένα, ή βάρκα τους υπέστη την έπίθεσι ενός κοπαδιού έξ αυτών των τρομερών παχυδέμων κι' άπό τους τρεις «Άγγλους μόνον ένας έγλύτωσεν, ο άρχηγός της ομάδας που —παράξενο πείσμα— ήταν και ο μόνος που δεν ήξερε κολύμπι. Έσώθηκε καθάλλικοντάς τη βάρκα που οι ιπποποτάμοι την είχαν άναποδογυρίσει.

ήταν πως ο πιλότος έτράκαρε τη βάρκα σε κανένα μεγάλο κομμάτι δέντρου άπ' ατύχως που έπιπλεον συνήθως στα ποτάμια. «Άλλοίλλω τρομακίσματα και δυνατόι τραταγμοί που έτάραξαν την περσέλα δεν μου άφιναν καμιάν άμφισβόλιαν για τη φύση του εμποδίου, άπάνου στο όποιον έπροσκόρυσάμε. «Έπέσαμε άπάνου σ' ένα κοπάδι ιπποποτάμων. Τα τρομακίσματα που άκούγα ήσαν άπό τα ματωμένα χτυπήματα των θηριών στη βάρκα.

«Αμέσως μου ήθελε στο νου ή φοβερή περιπέτεια των συμπατριωτών μου κυνηγών. Είχαν πάει με βάρκα στα έλη της Μανουμπας να κυνηγήσουν ιπποποτάμους. Άφου όμως έπληγαν σ' ένα, ή βάρκα τους υπέστη την έπίθεσι ενός κοπαδιού έξ αυτών των τρομερών παχυδέμων κι' άπό τους τρεις «Άγγλους μόνον ένας έγλύτωσεν, ο άρχηγός της ομάδας που —παράξενο πείσμα— ήταν και ο μόνος που δεν ήξερε κολύμπι. Έσώθηκε καθάλλικοντάς τη βάρκα που οι ιπποποτάμοι την είχαν άναποδογυρίσει.

«Επιφυλασσόταν και σε μας ή τύχη των δυστυχισμένων εκείνων κυνηγών; «Εννοώσα πως ένα χτύπημα ισχυρότερο άπό τ' άλλα είχε άνοιξει τα πτερά της βάρκας και το νερό έμπαινε άπό τις τρύπες τόσο, που σε λίγα λεπτά ή βάρκα, γεμάτη ως άπάνου νερά, θα έβούλιαζε. Αίσθανό μουν κι' όλας το νερό να μου βρέχει ψηλά τα πόδια, μ' όλες τις προσπάθειες των κοπηλατών να το άδειάσουν με μικρούς τενεκέδες. «Αντέληφθη πως είμαστε άμετακλήτως καταδικασμένοι να βουλιάξουμε κι' άπ' όλους μας έλάχιστοι θα κατώρθωναν να σωθούν βγαίνοντας στις όχθες, γιατί, όσο μακριά μπορούσα να ιδώ μέσα στα σκοτάδι και την όμίχλη, ήμασταν περικυκλωμένοι άπό ιπποποτάμους.

«Επί πλέον, το μικρό κανονάκι ποδή τοποθετήσεν στην πλώρη της βάρκας, είχε μασοβυλίζει. Η θέσις μας ήταν τραγική. Άδύνατος άκούη άπό την άσπρότητα μου, έξασθενήμενος ώστε να μη μπορώ να κολυμήσω γερά, βραχίονα σε μιá βάρκα που έβούλιαζε καταμεσής ενός κοπαδιού ιπποποτάμων.

«Ότε τον έχθρο μου δεν θα καταδύμουν να βρεθί σε τέτοια θέσι.

Οι κοπηλάτες μου, παγωμένοι, παραλυμένοι άπό το φόβο, ήσαν άνίκανοι να σκεφτούν κανένα μέσον σωτηρίας.

«Όταν το νερό έφθασε ως άπάνου και ή βάρκα άρχισε να βουλιάζει, όλοι, εκτός του πιλότου, έπεσαν στο ποτάμι μ' όλο τον κίνδυνο να βρεθούν άνάμεσα στους ιπποποτάμους. Θα τους άκολουθούσεν, άσφαλώς, κι' ο πιλότος μου, μα είχα γερά γαντζωθεί άπάνου του και τον παρακαλούσα, μισά άγγλικά, μισά στη γλώσσα του, να με πάρη στους ώμους του, μα κι' ήξερε τόσο καλό κολύμπι. «Έπέσαμε λοιπόν μαζί στο ποτάμι και προσπαθούσαμε να περάσουμε άνάμεσα άπό το κοπάδι των ιπποποτάμων. «Η προσπάθεια αυτή ήταν τόσο έντονη, όσος που ένομούσαμε πως έφτασεν ή τελευταία μας ώρα. Πρώτον, τα μεγαλώσωμα εκείνα τέρατα έκοιμντοσαν γύρω μας, σε λίγων μέτρων άπόσταση, φουσκώντας άπό τα πλώρια ρουθούνια τους δόκλχησε κύματα νερού άπάνου μας, που μας στράβωναν, ενώ τα φοβερά μουγκρίσματα τους και τα φοβισμένα ουρλιάσματα των κοπηλατών μας έπάρωναν το αίμα άπό τη φρίκη.

«Η στιγμή μου φαινόταν σαν αιώνες. Γαντζωμένος πάνω στον πιλότο, σκεπασμένος άπό άφρούς, περιμένα άπό στιγμή σε στιγμή κανένα τρομερό χτύπημα, όποτε νερά, θα έβούλιαζε. Αίσθανό μουν κι' όλας το νερό να μου βρέχει ψηλά τα πόδια, μ' όλες τις προσπάθειες των κοπηλατών να το άδειάσουν με μικρούς τενεκέδες. «Αντέληφθη πως είμαστε άμετακλήτως καταδικασμένοι να βουλιάξουμε κι' άπ' όλους μας έλάχιστοι θα κατώρθωναν να σωθούν βγαίνοντας στις όχθες, γιατί, όσο μακριά μπορούσα να ιδώ μέσα στα σκοτάδι και την όμίχλη, ήμασταν περικυκλωμένοι άπό ιπποποτάμους.

ή υπόθεσις θάπαινε οίκτρο τέλος. Για να πώ την αλήθεια, ούτε κι' εγώ ξέρω, ούτε κατάλαβα πως έβγήκαμε σάοι και υγιείς άπό την τεράστια εκείνη νεροτρίβη. «Όπωσδήποτε περισσότεροι νεκροί παρά ζωντανοί, έφτάσαμε στην όχθη του ποταμού κι' άφου κυλιστήκαμε στη λάσπη για ν' άποφύγουμε τα τσιμπήματα των κουνουπιών και των άλλων έντόμων, κρυφτήκαμε μέσα στα καλάμια. Μά μ' όλη τη λάσπη, τα κουνούπια μας έλίσσαζαν στις τσιμπιές όλη τη νύχτα.

Μόλις έβγήκεν ο ήλιος, είδαμε σε τι κατάσταση βρισκόμαστε και σκαρφαλώνοντας στην όχθη, σερνόμενοι μέσα στα ψηλά χορτάρια, έφτάσαμε στη στερεά γή.

Εύτυχώς δεν έλειπε κανείς μας, άλλα τα πράγματα μας είχαν βυθιστή με τη βάρκα.

Δεν μπορούσαμε να μείνουμε εκεί που ήμαστε. Άποφασίσαμε λοιπόν να περπατήσουμε μέσα στο δάσος ώσπου να φτάσουμε σε κανένα χωριό. Πορεία δυσκολώτατη, γιατί οι θάμνοι ήσαν πυκνοί και σε κάθε βήμα σταματούσαμε ν' άνοιζουμε δρόμο, άφηγώντας τους κινδύνους άπό τα φείδια και το φόβο να πέσουμε πάνω σε τίποτα θηρία. Μά τί να κάνουμε;

Βασανιστήκαμε δόκλχηση την ήμέρα μέσα στο δάσος. Το βράδυ έφτάσαμε, επί τέλους, σ' ένα μικρό χωριό, στις όχθες ενός παραποταμού του Νυάγκα. Μας έδέχτηκε εκεί ο άρχηγός της φυ-

λής. Καθώς εκατάλαβα όμως, στην άρχή του έκακοφάνηκε λίγο που έμπήκαμε στο έδαφος του μ' εκείνα τα χάλια που είχαμε, μα ή εξήγησις που του δώσαμε, ικανοποίησαν την ήγεμονική του αξιοπρέπεια και όταν του είπαμε πως δεν εξητούσαμε τίποτε άλλο παρά λίγη τροφή, μας έδωσε ένα κεφάλι αντίλοπης και μερικες ρίζες ενός έδωδιμου φυτού, που το λένε «κασσάβα».

Το φαί αυτό δεν ήταν πολύ όρεκτικό, μά όταν κανείς έχει μείνει ησυχιακός τόσες ώρες, ύστερα μάλιστα άπό τέτοια άγωνία και τόση κόυρασι, όλα του φαίνονται νόστιμα.

Την άλλη μέρα, για να γυρίσω στο χωριό μου, έζήτησα άπό το φύλαρχο να μου δανείσει την περσέλα του. Έδέχτηκε μόνο όταν του ήποσάθηκα να του δώσω ένα... ψηλό καπέλλο γι' αυτόν κι' ένα κολλίε άπό γυάλινες χάντρες για την γυναίκα του.

ΔΑΥΪΔ ΓΟΥΝΤΧΑΟΥΖ

ΜΙΑ ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΦΕΙΔΙΩΝ

(* Αρθρο των εξερευνητών Β. Φορμπέν)

Μιά φοβερή περιπέτεια με φείδια διηγείται ο εξερευνητής κ. Βίκτωρ Φορμπέν.

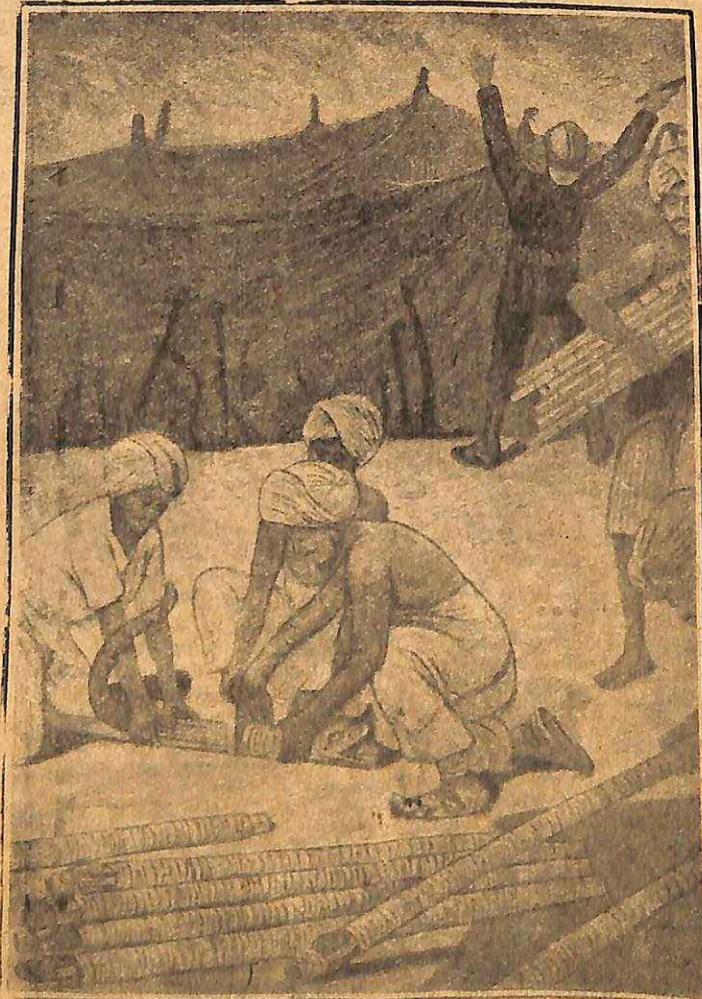
«Το καλοκαίρι του 1928, γράφει, έκανε εξαιρετικά μεγάλη ζέση. Εκτός αυτού, επί μήνες επικρατούσε άνομβρία. Στα μεγάλα δάση πνύναι στο κέντρο της

Πενσυλβανίας, στην Αμερική, έκείνο το καλοκαίρι έπιασαν πολλές πυρκαϊές, μα ήσαν περιορισμένης έντάσεως κι' έτσι εσθύνθησαν χωρίς να προσξήσουν μεγάλες ζημιές.

Μά το κακό δεν σταμάτησε, διστύχως, ως έδώ.

Ένα άπόγευμα —στις 6 Ιουνίου— οι κάτοικοι του χωριού Ντριντίντον πνύναι χαμένο μέσα σε μεγάλο δάσος, όλοι έξολοκόποι και καθόμντοσεν, είδαν ξαφνικά πυκνά κοπάδια πουλιών να φεύγουν μ' όλη την ταχύτητα των πτερόων τους, σκορπίζοντας τρομαγμένα άπό τα βόρεια μέσα προς τα νότια. Ήσαν πουλιά όλων των ειδών. Άπό την όρμη τους, όσα πέτουν άπάνου στα δένδρα και τσαντίζόντουσαν χτυπώντας στα ψηλά καλάμια τους. Κι' όσα δεν πέφταν σκοτωμένα, εξακολουθούσαν το τρελλό πταγμά τους προς τα κάτω.

(* Ακολουθεί)

Το φάσκιμα των φείδιων

Ανάμεσα στους ιπποποτάμους

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΕΦΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Μα από τί λοιπόν είνε καμωμένη η ανθρώπινη καρδιά, ώστε μπορεί κι' αντίχει σε τόσο φοβερά χτυπήματα;

Η δική μου καρδιά πού λαχταρούσε κι' ήταν έτοιμη να σβύσει με το παραμικρό, πώς εξακολουθεί ακόμα να χτυπάει μέσα στο στήθος μου, έπειτα από ένα τόσο φοβερό κλονισμό;

Η ιστορία μου μοιάζει σαν παραμύθι, κι' όμως είνε αληθινή. Πέρασα όλη μου τη ζωή, όλα τα νειάτα μου, θρηγώνοντας ένα πολυαγαπημένο νεκρό.

Επί δέκα έφτά δόκκληρα χρόνια ήμουν η χήρα του...

Δεν μπόρεσα να παρηγορηθώ ποτέ μου, δεν μπόρεσα ποτέ να δώσω σε άλλον την καρδιά μου...

Κάποτε μόνο ένοιωσα κάτι για έναν άλλο άνδρα πού τού έμοιαζε λίγο... Μα δεν ήταν εκείνος, όσο κι' αν τού έμοιαζε. Και δεν μπόρεσα να τον αγαπήσω όπως εκείνος...

Τού κάκου προσπαθούσα να ξεχάσω τον απελπισμένο μου έρωτα... Ήμουν τόσο νέα και τόσο όμορφη... Είχα ένα σωρό θανυστάς γύρω μου... Δοκίμασα να μεθύσω με την ίδια μου όμορφιά, με τα νειάτα μου, με τον θανυσμό τού κάκου. Μα τού κάκου... Ο λατρευτός νεκρός ζούσε πάντα μέσα στην καρδιά μου... Τον αγαπούσα πάντα...

Α, είνε φοβερό ν' αγαπάς έναν πεθαμένο... Είνε φοβερό!... Τον είχα αγαπήσει όταν ήμουν ακόμα δεκαεπτά χρονών. Εκείνος ήταν είκοσι. Ήταν ένα όμορφο παλληκάρι, με χυτό κορμί, με μαύρα φλογερά μάτια και με ξανθά μαλλιά.

Τα στήτα μας ήσαν τού ένα επέναντι στο άλλο. Δεν είνε δύσκολο ν' αγαπηθούν μια παιδικά δεκαεπτά χρονών κι' ένα παλληκάρι είκοσι χρονών, όταν βλέπονται κάθε μέρα.

Αν και μικρή ακόμα στην ηλικία — ήμουν κιόλας μετωμένη κι' όμορφη. Φαινόμουν μεγαλύτερη από όσο πραγματικά ήμουν. Στην αρχή δεν κατάλαβα να πώς τον αγαπώ... Δεν ήξερα ακόμα τί θα πη αγάπη... Ταράζομουν όταν άκουγα την φωνή του, όταν άνοιγε τα μάτια του, μα δεν ήξερα κι' εγώ γιατί...

Ένα βράδυ, βρεθήκαμε μαζί στο περβόλι τού σπιτιού του... Ήταν ένα βράδυ καλοκαιρινό, χωρίς φεγγάρι. Μόνο άστρα, ένα σωρό άστρα, έλαμπαν πάνω στον ουρανό...

Α, δεν θα ξεχάσω πώς έλαμπαν εκείνο τ' άστρα στον ουρανό. Έλαμπαν σαν δλοζώντανες φωτεινές καρδιές.

Και γύρω μας, πολλά, πάρα πολλά ριανσεμιά, σκόρπιζαν τ' ήδονικό μεθυστικό τους άρωμα. Έ πάνω τ' άστρα και κάτω τ' ριανσεμιά! Κι' η καρδιάς μας, η άδωκε, και τρυφερές καρδιές, άνοιξαν εκείνο τ' βράδυ σαν ριανσεμιά και σκόρπισαν τ' μύρο τους, τ' μυστικό τής αγάπης τους...

Σ' αγαπώ, μού είνε ο αγαπημένος μου, σφίγγοντάς με απαλά επάνω στην καρδιά του...

Εγώ δεν τού είπα τίποτα... Δεν μπόρεσα να τού πω τίποτα, μα έμεινα ασάλευτη κι' έκστατική, άκουμπισμένη επάνω στο στήθος του κι' άκουγοντας τούς χτύπους τής καρδιάς του...

Ω! Εκείνο τ' χτυποκάδι, τ' άκουγα σε όλη μου τη ζωή. Κι' όταν τ'ν έκλαιγα για νεκρό, κι' όταν πίστευα πώς η καρδιά του δεν χτυπάει πιά, εγώ τ'ν άκουγα ακόμα εκείνο τ' χτύπο, τ'ν ά- ξεχάστο εκείνο χτύπο...

Θυμάμαι... Άκουμπισμένη στο στήθος του, σήκωσα τα μάτια μου και είδα τ' άστρα. Και τ' άστρα χτυπούσαν σαν καρδιές με τ'ν ίδιο παλμό... Χτυπούσαν κι' έπαλλαν κι' έτρεμαν σαν ένα σωρό έρωτευμένους καρδιές...

Μοιάζει σαν παραμύθι η ιστορία μου, κι' όμως είνε αληθινή... Ο αγαπημένος μου μάζεψε δα- σάκια όλα τ' ριανσεμιά, και άπελπισμένη, κλεί-

στανα μέσα στην δδύνη μου, άρνήθηκα τ' πάντα, δεν θέλησα να παντρευτώ, δεν θέλησα να ιδώ άλλον άντρα στα μάτια μου.

Κι' έφυγα εγώ με την ποδιά γεμάτη ριανσεμιά... Και τ' έβριξα στο κρεβάτι μου. Και άποκομήθηκα ε-

στανα μέσα στην δδύνη μου, άρνήθηκα τ' πάντα, δεν θέλησα να παντρευτώ, δεν θέλησα να ιδώ άλλον άντρα στα μάτια μου.

Κι' αν συμπάθησα κάποτε για λίγο έναν

αλλά, δεν ήξερα πώς έλαμπαν εκείνο τ' άστρα στον ουρανό. Έλαμπαν σαν δλοζώντανες φωτεινές καρδιές.

Κι' έφυγα εγώ με την ποδιά γεμάτη ριανσεμιά... Και τ' έβριξα στο κρεβάτι μου. Και άποκομήθηκα ε-

αλλά, δεν ήξερα πώς έλαμπαν εκείνο τ' άστρα στον ουρανό. Έλαμπαν σαν δλοζώντανες φωτεινές καρδιές.

Κι' έφυγα εγώ με την ποδιά γεμάτη ριανσεμιά... Και τ' έβριξα στο κρεβάτι μου. Και άποκομήθηκα ε-

στανα μέσα στην δδύνη μου, άρνήθηκα τ' πάντα, δεν θέλησα να παντρευτώ, δεν θέλησα να ιδώ άλλον άντρα στα μάτια μου.

Κι' αν συμπάθησα κάποτε για λίγο έναν

αλλά, δεν ήξερα πώς έλαμπαν εκείνο τ' άστρα στον ουρανό. Έλαμπαν σαν δλοζώντανες φωτεινές καρδιές.

Κι' έφυγα εγώ με την ποδιά γεμάτη ριανσεμιά... Και τ' έβριξα στο κρεβάτι μου. Και άποκομήθηκα ε-

στανα μέσα στην δδύνη μου, άρνήθηκα τ' πάντα, δεν θέλησα να παντρευτώ, δεν θέλησα να ιδώ άλλον άντρα στα μάτια μου.

Κι' αν συμπάθησα κάποτε για λίγο έναν

αλλά, δεν ήξερα πώς έλαμπαν εκείνο τ' άστρα στον ουρανό. Έλαμπαν σαν δλοζώντανες φωτεινές καρδιές.

Κι' έφυγα εγώ με την ποδιά γεμάτη ριανσεμιά... Και τ' έβριξα στο κρεβάτι μου. Και άποκομήθηκα ε-

στανα μέσα στην δδύνη μου, άρνήθηκα τ' πάντα, δεν θέλησα να παντρευτώ, δεν θέλησα να ιδώ άλλον άντρα στα μάτια μου.

Κι' αν συμπάθησα κάποτε για λίγο έναν

αλλά, δεν ήξερα πώς έλαμπαν εκείνο τ' άστρα στον ουρανό. Έλαμπαν σαν δλοζώντανες φωτεινές καρδιές.

Κι' έφυγα εγώ με την ποδιά γεμάτη ριανσεμιά... Και τ' έβριξα στο κρεβάτι μου. Και άποκομήθηκα ε-

στανα μέσα στην δδύνη μου, άρνήθηκα τ' πάντα, δεν θέλησα να παντρευτώ, δεν θέλησα να ιδώ άλλον άντρα στα μάτια μου.

Κι' αν συμπάθησα κάποτε για λίγο έναν

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο Τσάρλς Χάιφλιντ, τ' παιδί με την καταπληκτική δύναμη, πώς άνεσκατεύει τρεις άνδρες επάνω σε μια σανίδα. Τ'ν δερμάτινα κανόνια τών Σουηδών. Ο Πρίμο Καρνέρας και τ'ν μικρό του ένεμα. Η Έθνική Βιβλιοθήκη τής Γαλλίας κι' ο φωτισμός τής. Ένα παράξενο ρεκέρ, κτλ. κτλ.

Ο μικρός Τσάρλς Χάιφλιντ έπιδεικνύει τ' δύναμή του.

Πολλοί νομίζουν ότι «παιδιά-θαύματα» είνε μόνο εκείνα πού από πολύ μικρή ηλικία, στα παιδικά τους χρόνια, παρουσιάζουν εξαιρετικό ταλέντο στην ποίηση, στη μουσική ή στις επιστήμες, όπως ο Πασκάλ, ο Μόσαρτ και τόσοι άλλοι.

Έν τούτοις, «παιδιά-θαύματα» είνε κι' εκείνα πού, απ' την παιδική τους ηλικία έχουν ήσυχό και δύναμη, πολύ μεγαλύτερη από τών ό- ρθων ανδρών.

Ένα απ' αυτά τ' παιδιά είνε και τ'ν μικρό Έγγλεζόπουλο, πού βλέπει ο αναγνώστης στην εικόνα μας, ο Τσάρλς Χάιφλιντ, πού μπορεί να νικήσει οποιοδήποτε άνδρα ώριμο, κανονικής σωματικής διατάξεως. Ο μικρός αυτός έρ- γάζεται σ' ένα μούζι, χώνει τ'ν λονδίνο και ανάμεσα από άλλα καταπληκτικά νούμερα πού κάνει ο 13ετής αυτός Ηνωμένος, ξαπλώνει και καταγής και μπορεί να κρατήσει με τ'ν χείρα του και τ'ν γόνάτι του μια σανίδα στην όποια άνεβαίνουν τρεις άνδρες. Μα δεν είνε μόνο αυτό. Μπορεί ακόμα να άνεβοκατεβάσει τ'ν χείρα του και τ'ν γόνάτι του — και την σανίδα φυσικά — με την μεγαλύτερη εύκολια, σαν να πρόκειται για βάρος μισής ο- κίας.

Τ'ν περιεργότερα κανόνια, πού είνε ποτέ ο κόσμος, είνε εκείνα πού χρησιμοποιούσε ο Σουηδικός στρατός κατά τ'ν 17ον αιώνα. Άν- τι γι' ατσάλι ή σίδηρο, τ'ν κανόνια

σώφρη να σταματήσουν. Μήπως γρήγορα γρήγορα μέσω, χωρίς να βρω τ'ν δύναμη ν' άποχαρτίσω εκείνον...

Όταν έφτασα στο σπίτι μου, είχα πυρετό, έρεμα, παραμ- λούσα.

Καθώς μού είπαν, φώναξα στα παραμυθιά μου:

— Ηθε μέσα από τ'ν μήνα, για να μού πη πώς δεν μ' αγα- πάει.

Υστερα συνήλθα... Μα πώς, Θεέ μου, πώς βάστα- ξα σ' ένα τέτοιο φοβερό χτυ- πημα;

Από τί, λοιπόν, είνε καμωμένη η καρδιά μου και χτυπάει ά- κόμα μέσα στο στήθος μου;

Έφτά άντρωποι σ' ένα ποδήλατο

τούν, διαβάσανε με τ'ν φως τής ή- μέρας, και τις σκοτεινές χειμωνιά- τικες μέρες με τ'ν θαυματοειδή, ξεμυτιαζόντουσαν τόσο, ώστε άναγ- καζόντουσαν να φέρνουν και ν' ά- ναβαλάν τον διάβασμα για άλλες ημέρες.

Μόνο τ'ν 1929 αποφασίστηκε επί τέλους να εγκατασταθεί ηλεκτρικό φως στην Έθνική Βιβλιοθήκη τής Γαλλίας, αφού όμως προηγουμένως διαρρυθμίστηκε ολόκληρη.

Τα πατώματα αντικαταστάθηκαν με ξανόβελου, από μετέωρο άμμο και τ'ν ορόνια τών βιβλίων έγιναν από σίδερο και σε άπόστασι άρκε- τή τ'ν ένα από τ' άλλο, ώστε και σε περίπτωση πυρκαϊάς να μην μπο- ρή ή φωτιά να ξαπλώσει.

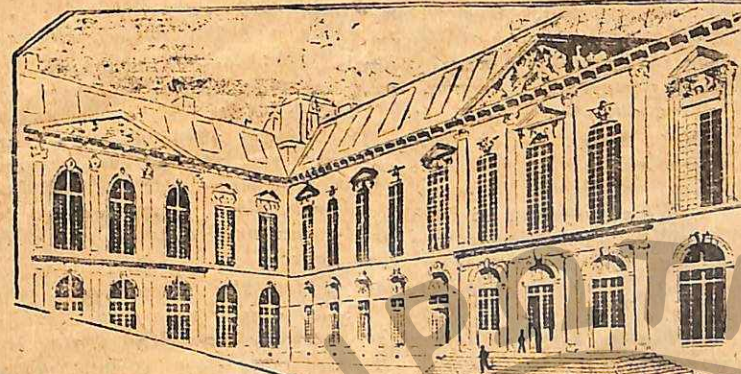
Επί 562 χρόνια, λοιπόν, στην Έ- θνική Βιβλιοθήκη τής Γαλλίας, δεν άναψε φως, ούτε για ένα λεπτό τής ώρας.

Η μανία τών παράξενων θεζόρ πού εξακολουθεί να κατέχει πάντοτε τούς Αμερικανούς, ξαπλώθηκε και στις άλλες χώρες.

Κάποιος Άγγλος άποικος, στην πόλη Ντουρουάν της Νοτίου Αμε- ρικής, είχε άγοράσει ένα καινούργιο ποδήλατο, και για ν' άποδείξη τ'ν στερεότητα του, βάλε και τ'ν φουτόση με τούς έπιβάτες, δούς χορτάει κι' ένα συνθημένο αυτο- κίνητο. Μα μέσα λοιπόν, πήρε όλη την παρέα του, πού άποτελείται ά- πό 88 άτομα, και ένας αυτός έ- πηγε.

Στοιμαγμένοι έτοι, πιασθήκαν καλά μετξύ τους, και τότε ο Ου- λιαμ Κέντ — έτσι ονομάζεται ο κάτοχος τού ποδηλάτου — άρχισε να κινεί τ'ν πετάλια και κατόπιν να διανύει άπόστασι 450 μέτρων, αλλά με ταχύτητα... χελώνας!

Τ'ν Διηγερίων Γραφείων κ. Παναγιώτου Τομπιδάρου και Π. Καλαμαριώτου, έδδς Σταδίου (Μέγαρον Καραπά- νου), άναλαμβάνει τ'ν διαχει- ρισιν είσδερίστε φύσεως ύπε- θέσεων — δικικών, ποινικών, δικηγοικών, φορολογικών — άρμεδίτητες είσδερίστε Δια- στήριου και πάσης άρχης. Ά- ριθμός Τηλεφώνου 23-666.

Η Έθνική Βιβλιοθήκη τών Παρισίων

επί άρκετόν καιρό, χρησιμοποιούσε στις μάχες τ'ν κανόνια από δέμα!

Όλοι οι αναγνώστες θα έξοργι- τόν κοσμοεξουσιασμένο σημερα (Γα- λλ) γίγαντα και πυγμάχο Πρίμο Καρνέρας, ο όποιος — φανόμο- στανότατο — για γίγαντα — έχει και δύναμη άνάλογη προς τ'ν αν- στήμα του, κι' έτσι κατόρθωσε να νικήσει τούς περισσότερους πρωτο- πυγμάχους τής όρηνίου και να γι- νη πλόνιος και διάσημος.

Τού Καρνέρας λοιπόν τ'ν μικρό ό- νομα δεν είνε Πρίμο. Η λέξις αυ- τή, άρμιος, είνε ο άρμιος πού τού δώσανε οι γονείς του, για ν'ν τόν διακρίνουν από τ'ν άλλα παι- δια του.

Όπως πολλοί Γάλλοι, ο πατέ- ρας τού Καρνέρας ήταν έξαρτετα- πολύτεκνος, και μέσα σε λίγα χρό- νια...

Τ'ν δερμάτινο κανόνι τού Σου- ηδικού στρατού.

Τ'ν δερμάτινο κανόνι τού Σουηδικού στρατού.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΕΓΚΕΦΑΛΩΝ

ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΩ...

(Τὰ Ἀπομνημονεύματα τῆς περιφημοῦ κατὰσκοπεύου ΚΑΡΛΑΣ ΖΑΝΣΕΝ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στὴν ἀρχὴ τῶν «Ἀπομνημονευμάτων» τῆς ἡ περιφημοῦ κατὰσκοπεύου Κάρλας Ζανσέν, διηγείται πῶς ἀρχίσε τὸ περιπετειώδες στάδιον τῆς στήν Νότιο Ἀφρικῇ, ὅπου τὴν προσέλασε στήν υπηρεσίαν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Παραρτήματος τῆς «Ἰντέλιτζενς Σέρβικς» τοῦ ἀρχιεπισκόπου Χ... Ἡ πρώτη ἀποστολὴ, ἡ ὁποία ἀνέστη στήν Ζανσέν, ἦταν ἡ ἐξασκήσιμος πρὸς τοὺς πολυαριθμοὺς ὅπλων καὶ πολεμοφόδιον, τὰ ὁποία προημενούντοσαν οἱ ἰθαγενεῖς καὶ ἐξοπλίζοντοσαν, γιὰ νὰ ἐπαστατήσουν κατὰ τῶν Ἀγγλων. Γιὰ νὰ τὸ μάθῃ αὐτὴ, ἡ Κάρλα πηγαίνει στὴν Μπουφοντάν ὡς ἑμπορὸς ψυλικάων, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ προσεγγίσῃ διαφόρους ἰθαγενεῖς καὶ νὰ μάθῃ τὰς πληροφορίες πού τῃς χρειάζονται. Ἐπειὶ ἀπὸ πολλὰς περιπέτειας ἐστάνει ὡς τὴν κατοικίαν ἐνὸς διακεκριμένου ἰθαγενοῦς ὅπου τὴν περιμένουν ἀλλεπάλληλες ἐκπλήξεις. Ὁ ἰθαγενὴς αὗτος εἶνε διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης, ἔχει οὐλογο μίαν ὠραιότητα Σκωτίας καὶ εἰς τὴν σὺν τέλει Εὐρωπαϊκῆς εὐγενείας. Ἀπ' αὐτὸν λοιπὸν ἡ Κάρλα λαμβάνει πολυτίμες πληροφορίες σχετικὰς μὲ τὸ λαβερίδιον τῶν ὅπλων καὶ ξεκινᾷ ἀμέσως γιὰ μίαν μακρὴν πομπὴν τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου, κατὰ τὰς πληροφορίες τῆς, ὑπάρχουν ἀποθήκες ὀπλων. Προχωρεῖ τότε, σύμφωνα μὲ τὰς ὑποδείξεις τοῦ, σὲ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀφρικῆς καὶ ὅταν ἔφθασε σὲ χωριὸν ὅπου ὑπάρχον τὰ ὅπλα, ἔσσωσε ἀπὸ θάνατον τὸ παιδί μίαν ἰθαγενεῖς, ἡ ὁποία δὲν ἔφερε πῶς νὰ τῆς δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
Εἶπα τότε στὴν ἰθαγενὴ πῶς μοναδικὸς πόθος τῆς καρδιάς μου ἦταν νὰ μάθω κάθε λεπτομέρεια γιὰ τὸ λαβερίδιον τῶν ὀπλων.
Κατάπληξις ζωγραφίστηκε ἐπὶ πρόσωπόν τῆς ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια μου.

Μὰ ἡ ἐκφρασίς τῆς ἔδειχνε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ φοβόμην ἐκ μέρους τῆς προδοσίας.

Μιμίμη (ἔτσι λένε τὶς Εὐρωπαϊκὲς γυναῖκες οἱ ἰθαγενεῖς) ἔβλεπε θετικὰ πῶς ἐδῶ βρισκείται ἡ ἀποθήκη τῶν ὀπλων, γιὰτὶ ἄκουσα τοὺς ἄνδρες νὰ μιλοῦν γι' αὐτὸ.

Πηγαίνε με, λοιπὸν σ' αὐτὴ τὴν καλὴν, τῆς εἶπα.

— Ἀχ, μιμίμη, θάθελα νὰ μποροῦσα νὰ σὲ πάω, μὰ δυστυχῶς δὲν ἔχω πού βρίσκεται. Μὰ θὰ βρῶ τρόπο νὰ τὸ ἀνακαλύψω καὶ θὰ σὲ τὸ πῶ.

Ἐπερίμενε τρεῖς ἡμέρες μὲ ἀγωνιώδη ἀναμονή.

Ἐνὰ βράδυ, τέλος, ἐνὸς καθόμουν μπροστὰ στὴν καλὴν μου, ἡ ἰθαγενὴ παρουσιάστηκε ξαφνικὰ μπροστὰ μου περπατώντας ἀνάλαφρα μὲς στὸ σκοτάδι, μοι γνεψε, φέροντας τὸ δάχτυλό στὴ χεῖλη, νὰ μὴ μιλήσω καὶ μὲ προσάλεσε νὰ τὴν ἀκολουθήσω.

Δὲν ἦταν εὐκόλη, οὔτε ἀνί-

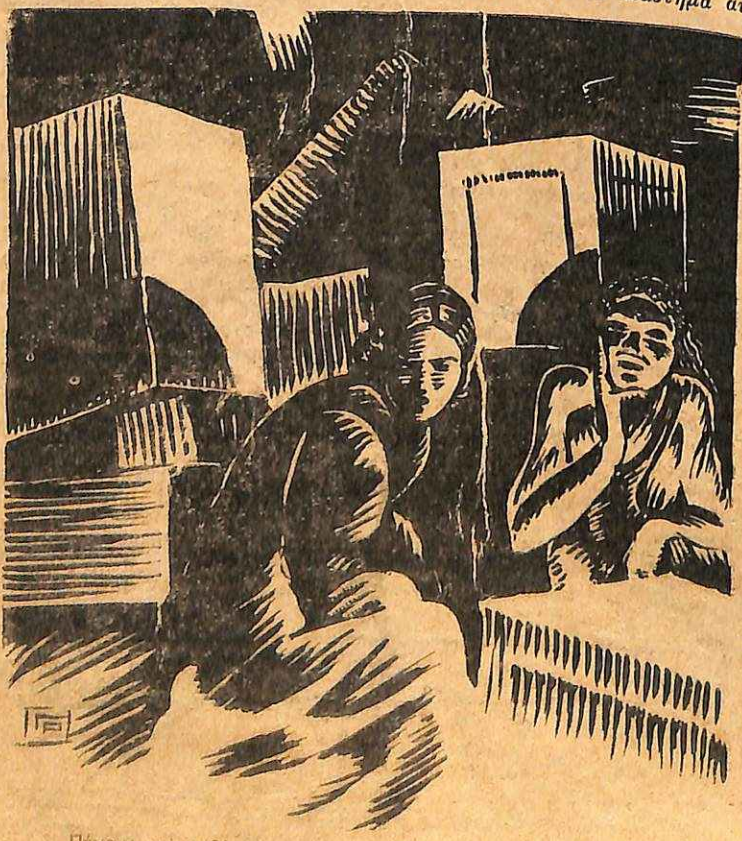
δυνὴ ἡ πορεία ἐκείνη μέσα στὸ σκοτάδι. Ἀφῆσα τὴν ἰθαγενὴ νὰ προχωρήσῃ λίγο, γιὰ νὰ μὴ κινήσουμε ὑποψίες ἂν τυχὸν μᾶς ἔβλεπε κανεὶς νὰ περπατοῦμε μαζύ. Ἄν μ' ἔβλεπαν μόνον μου, μπορεῖ νὰ μὴ μὲ παρεξηγήσουν. Ὅα ὑπέθεταν πῶς ἔκανα τὸν περίπατό μου. Μὰ οἱ ἄνθρωποι πὺν ἔκαναν τὸ λαβερίδιον δὲν θάχαν τὸ νου τους; Μήπως μᾶς παρακολουθοῦσε κανεὶς μέσα στὸ σκοτάδι; Κι' ἂν ἐξεπείστανε μπροστὰ μᾶς ξαφνικὰ;...

Ἔτσι μὲ μεγάλῃ ἀνακούφισι, σὲ κάποια στιγμή, ἀφοῦ περπατήσαμε ἀρκετὰ μέσα στὸ χωριό, εἶδα τὴν ἰθαγενὴ νὰ στέκεται καὶ νὰ μὲ περιμένῃ. Ἐγλύστορησα κοντὰ τῆς ἀμέσως.

Μοῦ ἔδειξε μὲ τὸ χεῖρ ἐκεῖ κοντὰ μὴ πλάκα ἀπὸ λαμαρίνα καὶ μὴ φοιθόρις:

— Νὰ τὸ μέρος μὲ τὰ ὅπλα!
— Μὰ κάποιος κάθεται ἐκεῖ μπροστὰ καὶ φυλάει! τῆς εἶπα διακριτικὰ στὸ σκοτάδι κάποιον ἄνθρωπο.

— Μὴ φοβάστε, μιμίμη, αὐτὸν τὸν παίρνω ἐγὼ ἀπ' ἀνω μου. Ἀ-

Πηγαίμε καὶ καθήσαμε σὲ μίαν κρύπτη ἀνάμεσα στὶς κάσους.

ποῦ δ' ἄνθρωπος αὐτὸς οὔτε μάτια ἔχει, οὔτε αὐτιά. Σιγονομένη ἀπὸ τὰ λόγια τῆς, προχώρησα μαζύ τῆς πρὸς τὴν παράγκα. Ὁ φύλακας ἐσήκωσε γιὰ μίαν στιγμή τὰ μάτια καὶ ἀμέσως πάλι τὰ κατέβασε, σὰν νὰ μὴν εἶχε ἰδῇ τίποτε τὸ ἐξαιρετικό.

Ἡ ἰθαγενὴς ἔσπευξε τὴν πόρτα τῆς παράγκας καὶ μπήκαμε μέσα.

Ἄμα συνήθισαν τὰ μάτια μου τὸ σκοτάδι, εἶδα πῶς βρισκόμαστε μέσα σὲ μίαν ἀποθήκην πυρομαχικῶν, γιὰτὶ ἀντίκρουσα σιδημένους ἑνα-πλήθος κάσους.

Ἡ ἰθαγενὴς παραμέρισε μερικὰς ἀπὸ μίαν γωνία, ὅσοις ἤρθε μ' ἐτράβηξε ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ πῆγαμε καὶ καθήσαμε σὲ μίαν κρύπτη πὺν εἶχε φτιάξῃ μεταπολί-ζοντας τὶς κάσους. Τὶς ἐξόλεψα καλὰ, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ διάστημα μετὰ ἀνάμεσα καὶ φαινόμαστε.

Μοῦ εἶνε δύσκολο νὰ ἐξακριβώσω πόσο περιμέναμε ἔτσι στὸ σκοτάδι, ἴσως ἕκα λεπτά, ἴσως δύο ὥρες — μὰ τὸ διάστημα αὐ-

τὸ μὴ φάνηκε αἰῶνας ὁλόκληρος. Κανένας ἡχος δὲν ἐτάραξε τὴν θανάσιμη σιγαλή, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἥσυχον ἀναπνοὴν τοῦ ἰθαγενοῦς. Πότε-πότε δ' οὐλάκας ἔξω χαρμονοῦσαν. Σὲ κάποια στιγμή ἀρχίσε νὰ μουμουρίζῃ ἑνα ἔρωτικό τραγούδι, μὰ ἔπαυε ἀμέσως γιὰτὶ ἴσως σκέφτηκε πῶς δὲν ἐπιτρέπονταν σ' ἑνα φύλακα νὰ τραγουδᾷ.

Ἐκόπηκε ἡ μέση μου ἀπὸ τὴν κοῦρασι, καθὼς στεκόμουν σκυφτῇ, ἐννοιωθὰ πόνους σ' ὅλο μου τὸ σῶμα. Ὡς πότε θὰ περιμέναμε;

Νομίζω πῶς τὸ αὐτὸ τῆς ἰθαγενοῦς, πὺν ἐξασκήμενο ἀπὸ τὸ δικό μου, ἄκουσε μακρινὸς περπατησιῆς, γιὰτὶ πρὶν ἀκούσω ἔγω τίποτε, τῆς ἐννοίωσα νὰ μετακινεῖται ἐλαφρὰ καὶ νὰ βάλῃ τὸ χεῖρ τῆς στὸ χεῖρ μου. Αἰσθανόμενον τὰ δάχτυλά τῆς νὰ τρέμουν.

Καὶ τότε μόλις ἐγὼ ἄκουσα βήματα καὶ χαμηλὸς φωνῆς πὺν ἐπλησίασαν. Σὲ λίγο ἀκούγοντοσαν μπροστὰ στὴν παράγκα. Κάποιος ἐρώτησε σιγαλὸν κατὶ τὸ φύλακα καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε ἀρηγνικὰ. Προφανῶς τὸν ἐρώτησαν ἂν εἶχε ἀντιληφθῇ τίποτε ὑποπτό.

Ἄκουσα κατόπιν τὴν πόρτα τῆς παράγκας ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείνῃ μὲ τὸ κλειδί. Ἡ φωνὴς ἀκούγοντοσαν τώρα μέσα στὴν παράγκα. Κάποιος κάσας ἔτριξε σὰν κάποιος νὰ ἐκἀθύριον τὸ μέγεθος ἀπὸ μίαν γωνία. Σὲ μίαν στιγμή, μέσα στὸ σκοτάδι, ἔλαμψε ἡ φωτιά ἐνδὸς σπέρτου καὶ ἐννοίωσα τὴν μυροδιδία ἀναμμένης πίπας.

Σὲ λίγο ἀντελήφθην μὲ τρομάρα πῶς ἀναφανέλαμπε. Ἄν ἀντιλαμβάνοντοσαν τὴν μετατόπισιν τῶν καθιστῶν καὶ μᾶς ἀνακάλυπταν; Μὰ φαίνεται πῶς δὲν τοὺς ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό ἡ ὑποψία πῶς μποροῦσε νὰ κοῦβεταί μέσα στὴν παράγκα μίαν κατὰσκοπεύου.

Οἱ ἄνθρωποι πὺν εἶχαν μὴτὴ μέσα στὴν παράγκα μιλοῦσαν ἀσυνεχῶς, ὥστε νὰ τοὺς ἀκούω. Καθὼς ἐκαταλάβαινα ἀπὸ τὶς φωνές, ἦσαν πέντε. Ὁ ἑνὺς ἦταν ἀσφαλῶς ὁ γέρο-μάργος, γιὰτὶ ἐγνώρισα καλὰ τὴν φωνήν του. Ἦταν καὶ ἄλλος ἑνὺς ἰθαγενὴς καὶ τρεῖς Εὐρωπαῖοι (δὺν Ὀλλανδοὶ καὶ ἑνὺς Γερμανός). Ἀνυποκλινόμενον πρὸς τὸ καλὸν τὶ ἔλεγον, ἀφ' ἐνδὸς γι-

τὶ μεταχειρίζοντοσαν διάφορα γλωσσικά ἰδιώματα, πότε ἄλλανδικὰ, πότε γερμανικά, πότε τὴ γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν καὶ πότε ἀνακαταμένα καὶ ἀφ' ἐτέρου τὶς περισσότερες φορές μιλοῦσαν ὅλοι μαζύ καὶ γινόνταν Βαβυλωνία.

Μολαταῦτα κατάρθωσα νὰ μῶ σὲ τὸ γόημα ἐκείνου πὺν συζητοῦσαν, ἡ δὲ ἰθαγενὴς ἀργότερα μὴ συμπλήρωσε μὲ ὅτι ἤξερε τὶς πληροφορίες μου.

Ἡ συζήτησις μου φαινόταν ἀτελείωτη. Ἐκόντευα νὰ βάλω φωνὴ ἀπὸ τοὺς πόνους, τόσο ὅσον πέρασα σ' ὅλο μου τὸ σῶμα. Συγκέντρωσα ὅλες μου τὶς δυνάμεις νὰ κρατηθῶ, μὰ σὲ τέλος ἐννοίωσα πῶς μὴ ἐρχόταν λιποθυμία.

Ἐδνυχῶς ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ οἱ πέντε ἄνθρωποι ἀποφάσισαν, τέλος, νὰ φύγουν. Αὐτὸ μ' ἐπανεφύρε στὶς αἰσθήσεις μου, μὰ δὲν ἐχάρηκα πολὺ. Καθὼς ἐβγήκαν οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι, ἐγινεσαν τὸ κλειδί καὶ ἐκλείδωσαν ἀπ' ἐξῶ τὴν παράγκα.

Ὅλο τὸ αἷμα μου πάγωσε τότε. Πιστοῦσα μὴν παρίδα! Μὰ δὲν εἶχα λογασιῶσι τὸ φύλο μας τὸν φύλακα.

Μόλις ἡ κουβέντες τῶν πέντε ἀνθρώπων ἀπομακρύνθηκαν καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔσβησαν, ἄκουσα τὸ κλειδί πάλι νὰ τρέψῃ στὴν πόρτα καὶ σὲ ἀνοίγῃ τῆς δεικνύοντα τ' ἀστέρια.

Ἐπέρασαν ἀρκετὰ λεπτά ὥς πὺν νὰ μποροῦσα νὰ περπατήσω, τόσο πισσμένα ἦσαν ὅλα μου τὰ μέλη.

Στὸ δρόμο ἡ ἰθαγενὴς μου εἶπε ὅτι ἤξερε γιὰ τὸ λαβερίδιον τῶν ὀπλων. Κι' ὅταν ἐγύρισα στὴν καλὴν μου, ἐκἀθήσα καὶ συνεκέντρωσα τὶς πληροφορίες καὶ τὶς ἐντυπώσεις μου.

Καὶ νὰ σὲ τί συμπέρασμα κατέλθα:

Τὰ πλοῖα πὺν μετέφεραν τὶς κάσους τῶν ὀπλων καὶ τῶν πολεμοφόδιων, τὶς ἐπενοῦσαν στὴ θάλασσα σ' ὠριμένο μέρος, τρία μίλια μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκτὴ, ἀπὸ πένταμι μίαν φωτιάς, ὅπου τὰ νερά δὲν ἦσαν πολὺ βαθειά. Μικρὸς σηματοδότης ἐδειχναν τὸ μέγεθος πὺν ἦσαν οἰκιστὴς ἡ κάσους καὶ οἱ λαθρέμποροι ἐπῆγαν τὴν νύκτα καὶ τὶς ἀνέσταναν μὲ μίαν ἀτμοκίνητη μηχανή.

Τὶς πληροφορίες πὺν εἶχα συγκεντρώσει γιὰ τὸ λαβερίδιον τῶν ὀπλων, τὶς μεταβίβασα σ' ἑνὺν Ἀγγλὸ ἀξιωματικὸν στὸ Ντὰρ-Ἐς-Σαλάμ, ἑπιστοπὸν πρᾶκτορα τοῦ Χ.

Ὁ ἴδιος μάλιστα ὁ Χ. μὴδε δώσει τὴν διεύθυνσιν τοῦ γιὰ νὰ θῶ σ' ἐπικοινωνία μαζύ του, ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ. Ὡς τὴν ὥρα εἶχα ἀποφύγει ν' ἀπευθυνθῶ στὸν ἀξιωματικὸν αὐτόν, μὰ ἐκρίνα πρὶν πῶς ἡ περίστασις ἐπέβλεπε νὰ καταφύγω στὴν βοήθειά του.

Χωρὶς, λοιπὸν, νὰ τοῦ ἀναφέρω τ' ὄνομα μου, τοῦγραφα κρυπτικὰ πῶς ἐοργάζετο ἀπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Χ. καὶ τοῦ ὑποδείκνυα πὺν ἔπρεπε νὰ γίνουν ἐρευνες γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν πολεμοφόδιων.

Τὸν παρακαλοῦσα ἐπίσης νὰ στείλῃ ἑνα μικρὸ ἀπόσπασμα νὰ μὲ συνοδέψῃ ὥς τὸ Ντὰρ-Ἐς-Σαλάμ, γιὰτὶ δὲν ἀποφάσιζα νὰ

ταξιδεύω μόνη μου μὲ φορεῖο ἐκατὸν πενήντα μίλια.

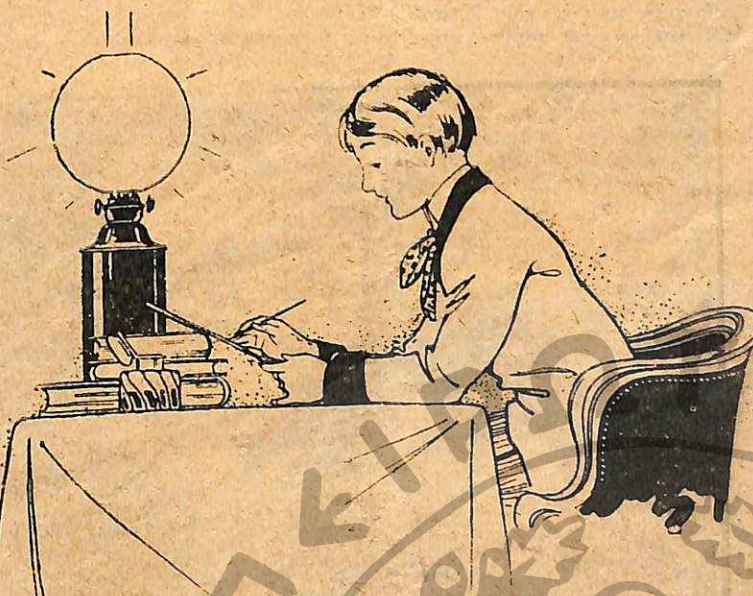
Πράγματι, ὁ ἀξιωματικὸς, ὅσον ἀπὸ δέκα μέρες μὴδὲτελε τρεῖς στρατιώτες, παραγγέλλοντάς μου πῶς ἔπρεπε νὰ γυρίσω τὸ γρηγορώτερον στὴν Πραιτόρια.

Στὸ γυρισμὸ ἀπῆλθον τὰ μεγαλοπρεπὴ τοπία, πὺν πηγαίνοντας, τὰ ἔβλεπα μέσα στὸν πυρετό μου.

Ἀπὸ τὸ Ντὰρ-Ἐς-Σαλάμ ὥς τὸ Ντουμπάν ἐταξίδεψα μὲ βαπόρι. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδίου συνάντησα τὴν τύχη μου, θέλω νὰ πῶ ὅτι ἐγνώρισα τὸ μόνον ἄνθρωπον πὺν ἀγάπησα ἀληθινὰ στὴ ζωὴ μου, τὴν γεμάτη ἀπὸ ἐρωτικῆς κατωδίας πὺν μ' ἔκανε τὸ ἐπαγγέλμά μου νὰ παίξω.

Ὁ ἄνθρωπος αὗτος ἦταν ὁ βαρὺνός Σέργι, Ρώσος, ἂν καὶ κάποια μέρα μοῦπε πῶς γεννήθηκε ἀπὸ οἰκογένεια γερμανικῆς καταγωγῆς. Ἀργότερα θὰ γίνῃ πολὺς λόγος γι' αὐτόν...

Τὸν εἶδα γιὰ πρώτη φορά στὴν τραπέζια τοῦ βαποριοῦ. Ἐγινε σὲ τὴν τραπέζιν τοῦ πλοίαρχου, ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ μένα. Ἐν τούτοις, ἀπὸ τόση ἀπόστασι, μὴ-

καμὲ ἐντύπωσις ἡ βαθεῖα μελαγχολία πὺν ἐξέφραζε τὸ βλέμμα του καὶ πὺν ἐρχόταν σὲ χτυπήσῃ ἀντίθεσι μὲ τὰ χαλαριστικὰ τοῦ προσώπου του, πὺν εἶχαν τὸ σοβαρότητα, σκληρότητα τέλος νὰ πῶ, μὴν ἀσχηρότητα πρὸς πάντων ἐνδὸς διανοούμενον ἀνθρώπου.

Ὅταν ἐσηκώθηκε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν τραπέζια, παρατήρησα γι' αὐτὴν πρώτη φορά τὸ πρὸς τὸν ἀνθρώπου καὶ, καθὼς περνοῦσε κοντὰ μου, εἶδα τὰ χεῖρά του μὲ τὰ μακρὰ λινὰ καλλιτεχνικὰ δάχτυλα.

Στὴ γέφυρα τὴν ὥρα ἐκείνην ἐχόρευαν. Ἐκἀθήσα λοιπὸν καὶ παρακολουθοῦσα τὰ χεῖρά του τὸν ἰθαγενὴ σιγῇ τὸν χορεύοντα. Κάποια στιγμή τὸν χολικὰ μάτια τοῦ Σέργι. Στὴν ἰθαγενὴν ἑνα λεπτό χαλεῖλινον τὸν ἀντίθετο τοῦ ὀφθαλμοῦ. Σήκωσε ἐλαφρὰ τοὺς ὀφθαλμούς σὰν νὰ ἤθελε νὰ δείξῃ τὴν ἀντίθεσι τῆς μοναξιάς του μὲ τὴν γύρω τὸν ἐκδοῦν. Χωρὶς νὰ τὸ γνῶν καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ἔβλεω καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀπάντησα στὸ χαμόγελόν του γιὰ ἀπάντησιν στὸ χαμόγελόν του γιὰ μετὰ λίγες στιγμὲς ὁ βαρὺνός

Σέργι, κάνοντας μίαν ὑπόκλιση μπροστὰ μου, μ' ἐκάλει νὰ χορεύομε.

Δέχτηκα, χωρὶς διαταγῇ, καὶ ἐχορεύαμε ὅχι ἑνα, μὰ ἐξ ἑξ ἑξ ὁρὸς στὴ συνέχεια. Παρ' ὅλο τὸν τὸν ἡλὸ ἀνάστημα εἶχε μίαν ἐκνῆσι καὶ μίαν χάρι στὶς κινήσεις μοναδική.

Ὅταν κορυαστήκαμε χορεύοντας, καθήσαμε καὶ ἀνοίξαμε κοντὰ. Μοῦ εἶπε πῶς, παρ' ὅλο τὸν τίτλο τοῦ βαρὺνός, ἦταν μὴχανικὸς μεταλλεῖων καὶ ἐγὼ τοῦ ἐμπιστεύθηκα πῶς ἦμουν ταξιδεῦτα παραγγελιστοῦς δεσποτῶν ἐνδὸς. Γελᾶσα καὶ μοῦπε, τονίζοντας χαρακτηριστικὰ τὶς λέξεις:

—Θάβασα στοίχημα πῶς μίαν μέρα θὰ γίνετε κατὶ πολὺ πρὸς ἄνωτερον.

Ἐπιτρέπατέ μου, τοῦ ἀπάντησα, νὰ σὰς ἀνταποδώσω τὸ κομψοκίμα.

Κανείς μας δὲν εἶχε διάθεσι γιὰ φλέγ. Ἐννοιωθὰ πῶς ἦταν ἄνθρωπος πὺν δὲν μποροῦσα νὰ τὸν πάρω στὰ ἐλαφρά, καὶ ἴσως καὶ ἐκείνου νὰ αἰσθανόταν τὸ ἴδιο γιὰ μένα. Ὅταν ἀνόητο νὰ πῶ ὅτι τριμήνηκα ἀπὸ τὴν πρώτη

— Ἀν...; ἐρώτησα καὶ ἡ καρδιά μου ἔπαυε νὰ χτυπᾷ.

—Τίποτε! μὴ ἀπάντησε, σὴ κώνοντας ἀποφασιστικὰ τὸ κεφάλι. Τίποτε... Λοιπὸν πρέπει νὰ χωριστοῦμε. Καλὴν ἀντάμωσιν καὶ σὰς εὐχαριστῶ πὺν μὴ ἐκῆμας τόσον ἐλθριστὸ τὸ ταξίδι...

Κι' ἔφραγε... Τοῦ ἔκαμα ἐσχάριστο τὸ ταξίδι... Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ὅτε μὴ λέξι δὲν βρήκα νὰ μὴ δώσῃ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ ξαναβλεποῦμαστε. Τὸν ἔκανα...

Βγαίνοντας στὸ Ντουμπάν, ἐπῆρα ἀμέσως τὸ τραῖνο γιὰ τὴν Πραιτόρια. Ὅταν ἐπῆγα στὸ γραφεῖο τοῦ Χ. μοῦ εἶπε μὲ τὸ συνηθισμένο τὸν τραχὺ τόνον πῶς σὲ μέρους πὺν ὑπέδειξε εὐρίσκων τὶς σηματοδότες καὶ ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν θάλασσα πολλὰς κάσους πολεμοφόδιων πὺν εἶχαν ἀπὸ τὴν μάχη ἐνδὸς γερμανικοῦ ἐργοστασίου. Καὶ τελειώνοντας ἐπρόσθεσε:

—Μὰ δὲν νομίζω πῶς κάνατε τίποτε ἐξαιρετικό. Ἐν τούτοις τὰ καταφέρατε καλύτερα ἀπ' ὅτι ἐπερίμενα. Καταλαβαίνω πῶς ἔχετε πολὺ κορυφή. Κάποια καὶ σὺ σὲ νὰ πᾶτε μίαν ἀδεία.

Πράγματι, ἐννοιωθὰ τὴν ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Καὶ μόλις ἐπῆγα τὴν ἀδεία ἐξεκίνησα νὰ πάω στὸ Λονδρὸν, ἑνα χωριουδάκι καμνία τριῶν μιλίων μακριὰ ἀπὸ τὸ Πιτερσμπούργκ, γιὰ νὰ περάσω μερικὲς ἡμέρες στὸ σπῆτι μίαν φιλίης μου οἰκογενείας. Μὰ θυμήθηκα πῶς εἶχα φίλους καὶ σὲ τῆς ἑνὺς καὶ ἀποφάσισα νὰ περᾶσω νὰ τοὺς κάμω μίαν ἐπισκεψιν.

Ἐφῆγα μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου, μὴ ἐξοικειωτῇ, πὺν τὴν δόνησιν ὁ Κάρπος σφῆρε μὴν Τζῶν. Ὁ δρόμος ἦταν ἐλεεινός, ἡ κατασκευαστικὴ βροχὴ πὺν πέφτοντο σ' αὐτὸ τὸ μέρος τῆς Ἀφρικῆς, εἶχε ἀνοίξει ἀπῶνους καὶ τοῦπο.

Τὸ ἄλλο βράδυ μὴ ἐπαίξε μὴν. Ἐπαίξε τέλεια. Ὅλα του,

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΟΝΩΝ

Πώς ο Ύψινθος Ντάνς σκότωσε τη μητέρα του, τη φίλη του και τον καλό δάσκαλό του. Ή περιπετειώδης ζωή του. Πώς άλλαξε όλα τα επαγγέλματα. Η αλλεπάλληλες αποτυχίες του. Το φρικιαστικό τριπλό εγκλημα του Ντέλ Μπόντο. Πώς δικαιολογείται ο άκασις κακούργος, κτλ κτλ.

ΥΝΕΒΗΣΑΝ τελευταία στη Γαλλία, μέσα σε λίγες μέρες, δύο εγκλήματα, τα οποία ξανά-δωσαν μιά θλιβερή επικαιρότητα στο μεγάλο πρόβλημα της ευθύνης των παραφρόνων εγκληματιών. Τα εγκλήματα αυτά τα διέπραξαν ο Ύψινθος Ντάνς, ένας αναστασιωτής δημοσιογράφος και χορευτής, που έλασε από μιάνα καταδιωχέως και ο Ντέλ Μπόντο, ένας ζηλότυπος ερωτευμένος, που σκότωσε έπειδή διψούσε εκδίκηση.

Τη νύχτα της 10ης προς την 11ην Μαΐου 1933, ο Βέλγος Ύψινθος Ντάνς σκότωσε σ' ένα γαλλικό χωριό, τη γρηνή μητέρα του και τη φίλη του, με την όποια συνζούσε από πολύ καιρό... Ύστερα, πήρε το τραίνο, πήγε στη Μόγγα και σκότωσε, με περιστοφόρο αυτή τη φορά, τον ιησούτη ιερέα Ω... Μά ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος που δολοφόνησε με τόση ψυχραιμία τρία άτομα, χωρίς να δείξει αργότερα την παραμικρή συγκίνηση, την παραμικρή μεταμέλεια για τα εγκλήματά του; Θα σας εξιστορήσουμε με λίγα λόγια τη ζωή του:

Ο Ύψινθος Ντάνς, αφού έβγαλε την ιησούτικη σχολή της Λιέγης — στην όποια είχε καθηγητή και τον ιερέα Ω... — άρχισε να σπουδάζει ιατρική. Σε λίγο, πέθανε ο πατέρας του, αφήνοντας του μιά καλή περιουσία. Ο Ύψινθος παρήγγειλε τότε την ανατομία και το μικροσκοπικό και βάλθηκε να ξεκοκαλίσει την πατρική του κληρονομιά. Η μητέρα του, γυναίκα αδύνατη χαρακτήρας, δεν μπορούσε να επιβληθεί στο γιό της. Έξω έβλεπον τον άγαρμπο πολύ, σαν μοναχογιώδες που ήταν, και δεν βαστούσε ή καρδιά της να τον διασπαστεί. Το αποτέλεσμα ήταν να θρεφτεί πολύ σύντομα ο Ύψινθος χωρίς πεντάρα. Και τότε, για να μεταρθεί να εξοικονομήσει τα έξοδά του — είχε καλομάθει, βλέπετε, στή γλεντζέδικη ζωή — άρχισε να κάνει διάφορα επαγγέλματα κατά το μάλλον και ήττον ύποπτα.

Στην αρχή, έγινε διδισκόπλης, κι έβρισκε συναρπάζοντες ενα σατυρικό περιοδικό, ένα ανήθικο και ερωτικό φιλίλο. Στις στήλες του περιοδικού αυτού αποκαλυπτόντουσαν κάθε βδομάδα, με χυπηλότες τίτλους, όλα τ' αποκαρυφώματα της κοινότητας της Λιέγης, ή κοινές πληγές που είχε μέσα οικογένεια, και ή πιο σεβαστή ακόμα στον κόσμο... Τότε, μερικά από τα θέματα του, που δεν δέχθηκαν να υποκύψουν στους διδασκάλους του, τον ξέφυγαν. Και ο Ντάνς καταδικάστηκε σε δεκαπέντε ήμερων φυλάκιση. Όταν αποφυλάκισθηκε, συνέχισε την έρευνά του περί των με-γαλειότερων μιλίστα δρεξί... για να

Σε μιά στιγμή τρέλλας σκότωσε την φίλη του.

δη ζούσε με μιά γυναίκα άστεργά-στη.

Στο μεταξύ ο Ύψινθος δοκίμασε να γίνει έμπορος, θεατρικός συγγραφέας και δημοσιογράφος. Μά απέτυχε σ' όλες τις προσπάθειές του. Και αν ή μητέρα του δεν είχε φροντίσει να βάλει κατά μέγας λίγα χρήματα από την περιουσία του άνδρός της, ή οικονομική θέσι τους θα ήταν πολύ δύσκολη. Μά και τα χρήματα αυτά γυμνήθηκαν και ήθελε εποχή, που όλη ή οικογένεια ζούσε από τον μισθό της Αρμάνδη, ή οποία ενοχλούσε σ' ένα κατάστημα άνδριζών ει-δών.

Ένα πρωί, ο Ντάνς σκέφθηκε να γίνει... τραγουδιστής σε καφέ κονσέρ. Είχε φωνή σχετικά καλή και αποφάσισε να την εμεταλλεύ-θι, αφού δεν του έμενε πια να γίνε-ται άλλος πόρος ζωής. Και όπως ήταν κοντός και παχύς, κα-

τόφθωσε σ' αποκτήσει κάποια φήμη κομικού, παρουσιάζοντας στα προγράμματα με τ' όνομα «Ο Φάττο του μουζέ-χόλλ».

Σιγά - σιγά, ο Ντάνς κατορθώ-σε να επιβάλει στο θέατρο και την γυναίκα του, ή οποία τον βοηθούσε σ' αυτό το έργο. Όταν το ζευγάρι μάζεψε μερικά χρήματα, έκανε μιά μεγάλη περιοδεία στην Αλγυ-πτό. Είχαν την ελπίδα ότι θα γυρί-ζανε πλούσιοι στο Παρίσι. Μά βρή-κανε ψελισμένοι. Έπείστησαν στη Γαλλία χωρίς φράγκο, αφού έφα-γαν όλες τις οικονομίες τους. Και ο-ταν ο Ύψινθος έζησε να ξαναβ-γεί στο θέατρο, είδε πως το άστέ-ρι του είχε σβύσει πια στο καλλι-τεχνικό στερέωμα, στο οποίο μεσο-ρρανούσαν άλλα είδωλα του κοινού.

Τότε ο Ντάνς υπέλαβε να γί-νι... μάγος και πνευματιστής. Ή τυχοδιωκτική ζωή που έκανε, του έδωσε πολλές φορές την εικασία να διαπιστώσει ότι το γένος των...

Η Αρμάνδη δεν ήταν από τις γυναίκες εκείνες που διατάζουν να ληφθούν ένα άνδρα. Κι όταν ξα-γισταναντήθηκε με τον Ύψινθο, του ανέκοινοσε με λίγα λόγια και καθαρά την απόφασή της.

Από την ήμερα εκείνη, ο Ντάνς άρχισε να δίνει στους διδούς του την εντύπωση ανθρώπου που πάσχει από μανία καταδιωχέως. Ήταν δι-αρκώς ανήσυχος και φοβισμένος, κλειδωνότανε από το πρωί ως το βράδυ στο δωμάτιό του, απέφυγε και αυτή τη μητέρα του, τρώαζε με τον παραμικρό κρότο και έλπο-φορούσε πάντοτε... Την επομένη Κυριακή, ή Αρμάνδη τον έπεσε-φθη και πάλι, για να πάρει μερικά πράγματα της που είχε στη βίλλα του. Και τη νύχτα εκείνη, ο Ντάνς, σε στιγμές τρέλλας σκότωσε και τη φίλη του και τη δυστυχισμένη τη μητέρα του, ή οποία δεν του έτα-γε σε τίποτα απολύτως... Ύστερα, πήρε το τραίνο και τράβηξε για τη Λιέγη. Και κεί σκότωσε τον ιερέα Ω, τον άλλοτε καθηγητή του, χω-ρίς λόγο και άφορη...

Οι φρενολόγοι και οι ψυχίατροι που εξέτασαν τον εγκληματία αυ-τόν, διατάζουν να γνομοδοτήσουν αν πρόκειται περί τρελλού ή περί ανθρώπου, ο οποίος αφού σκότωσε την φίλη του, που είχε κάθε λόγο να την μισή έπειδή ήθελε να τον εγκαταλείψει, σκότωσε ύστερα και τον άνεθύμνο, την μητέρα του και ένα ιερέα, για να δικαιολογήσει το εγκλήμα του, για να πιστευθεί, δηλαδή, ότι και τον κρότο φρό-νι τον διέτρεξε σε στιγμές παραφρο-σύνης.

Και στη μιά όμως και στην άλλη περίπτωση, ο Ντάνς είναι τρελλός. Και μολονότι πολλοί από τους νει-ρολόγους που τον εξέτασαν υπο-στηρίζουν ότι δεν είναι τρελλός, ότι είναι μονάχα ύποπτος, θεωρείται άπληστο αν ο Ντάνς θα περνού-σε το δικαστήριο. Πιο βέβαιο είναι ότι θα τον κλείσουν σε κανένα φρενο-κομείο — ως ανεύθυνο για τα εγ-κλήματα που διέπραξε.

Και τώρα, ή γαλλική εφημερί-δες αποτεινόν στους άρμόδιους το-ς εξής ερωτήματα: — Αν ο Ύψινθος Ντάνς και ο Ντέλ Μπόντο εκρίθησαν παραφρο-νικοί, αλλοίως πολλοί από τους νει-ρολόγους που τον εξέτασαν υπο-στηρίζουν ότι δεν είναι τρελλός, ότι είναι μονάχα ύποπτος, θεωρείται άπληστο αν ο Ντάνς θα περνού-σε το δικαστήριο. Πιο βέβαιο είναι ότι θα τον κλείσουν σε κανένα φρενο-κομείο — ως ανεύθυνο για τα εγ-κλήματα που διέπραξε.

Θα σας εξιστορήσουμε τώρα με λίγα λόγια το εγκλημα του Ντέλ Μπόντο, ενός άλλου παραφρονο-λόφου.

Ο Ντέλ Μπόντο είχε μιά γυναι-κα νέα και όμορφη, που την λάτρευε κνήδρα να έδειχνον την αγάπη του με τρόπο όμοιο, ώστε ή φτωχή γυ-ναίκα, μη μπορώντας πια να υπο-φέρει το έζυγό που της έδινε ο αν-χύσιμος, τον εγκατέλειψε δια-κρίνοντας, τον εγκατέλειψε ένα πρωί, αφήνοντας μαζί της το παιδί της, και πήγε σ' ένα κατάστημα στο σά-τι του πατέρα της...

Ο Ντέλ Μπόντο έτρεξε να την παρακαλέσει, με δακρύα στα μάτια, να τον συγχωρήσει και να ξαναγυ-ρίσει στο σπίτι τους.

Σ' άγαπώ πολύ! της είπε. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα! Μά ή γυναίκα του, γνωρίζοντας ότι πείσας ότι ή υποσχέσεις του δεν

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Από τα σατυρικά φύλ-λα έλκυ του κόσμου)

Πώς... Παντρένε-σαι;

Μάλιστα, φίλε μου. Ή άραβονιστικά μου εί-νε όρασιόστη, μορφομένη και πολύ καλό κορίτσι. Έ-να μόνο ελάττωμα έχει... δεν ξέρει πάλι...

Και το λές ελάττωμα αυτό;

Φτωχά... δεν ξέρει... κι όμως παίζει!

Κάποιος εγγενής μιλούσε με την κυρία ντέ Μοντε-σπάν για τα ελάττωμα των γυναικών.

Αντιοχίες μόνο γνώρισα στη ζωή μου που νάναι εντελώς τέλει-ες... είχε εκείνος τέλος.

Ποιά εινε ή άλλη; ρώτησε τότε με άφελεια ή κυρία ντέ Μοντεσπάν.

Κόκαλο ο εγγενής!

Τρεις κυρίες στομαχίζονται για να βρουν μιά θέσι, μα δεν το κατορθώνουν.

Και ο κατηγορούμενος, ευγενέ-στατος:

Παρντόν, κυρίες μου, μου επιτρέπετε να σας προσφέρω... τή ν ή έσσι μου!

Την εποχή του πολέ-μου, ένας Έθραϊος, θγαίνοντας από ένα φαρμακείο του Παρι-σιού δέχθηκε ένα θραύ-μα οδίδος από αερο-πλάνο. Τον μεταφέρανε στο νοσοκομείο όπου του κόπανε και τα δύο πόδια.

Όταν συνήθε-σε είδε πως του λει-πον και τα δύο πόδια τον πήρε το παράπονο:

Να πάω ο διάβολος! Κι έ-γώ είχα αγοράσει ένα μπαλόνι για τους καλούς. Πάει χαμένο.

Κύριε, λυπηθήτε, σας παρακαλώ, τον στρα-τό πατέρα μου, ελεήστε τον!

Πού εινε ο πατέρας σου;

Νά, εκεί, κύριε... Κιτάξι-τε γραβάτες στη βιτρίνα!

Στο δικηγόρο γραφείο:

Ο δικηγόρος: — Καί για ποιά αιτία, κυρία μου, θέλετε να ζητήσετε το διαζύγιο σας;

Η κυρία: — Γι' ασυμφωνία χαρακτήρων.

Ο δικηγόρος: — Δηλαδή;

Η κυρία: — Αποδοστάτα: Έ-γώ έπαιζα πολύ να χωρίσω τον άνδρα μου κι αυτός άρνείται...

Μιά νέα και πλουσιωτάτη Αμε-ρικανίδα μόλις είχε επιστρέψει από την Εθιοπία, διηγότανε στις φίλες της τις εντυ-πώσεις της.

Και θα είδατε ποιά-λά γραφικά έρεψα εκεί πέρα; την ρώτησε κά-ποις.

Βέβαια, απάντησε γελώντας, έξη μάστιγα άπ' αυτά με έζησαν σε γάμο!

Γιατί δεν έγραψή-κατε ποτέ στη ζωή σας;

Γι' αυτό, τέκνον μου, δεν έχω ανάγκη τιμωρίας. Δεν μου έ-περς ότι αύριο παντρεύεσαι;

Ο Τριστάν Μπερνάρ έ-λεγε:

Οι επιχειρηματίες στε-νοχωρούνται όχι τόσο όταν δεν πηγαίνουν καλά ή δου-λειές τους, όσο όταν πη-γαίνουν καλά ή δουλειές των άλλων.

Στην όδον Έρμού μιά μεγάλη πινακίδα διαλαλεί:

Προτιμάτε τη εγχώρια προίσιότα;

Η δούξ Αγγελική, γε-ροντοκόρη το επάγγελμα, περνώ και την διαβάσει με έναν ανασταναγμό:

Κι' εγώ είμαι εγχώριον προί-σιον κι όμως κανείς δεν με προ-τιμά!

Διηγούνται για τον πρόεδρο Ρόξ το εξής χαριτωμένο ανέκδοτο:

Είχε παντρεύει την κόρη του με κάποιον γερμανό και ταίχιούνη αξιοματόχου, που διαρκώς του πα-ραπονούνταν για την ξιπασιά και τις χρηματικές απαιτήσεις της γυ-ναίκας του. Μιά μέρα τέλος που τον είχε παραβάλει με τα παρόνά του, ο πρό-εδρος Ρόξ του είπε με αυστηρό ύφος:

Ακούσε, γαμπρέ μου... Να πές να πής της κόρης μου ότι, αν σου ξαναδώσει ποτέ ά-φορη να μου παραπονέ-σαι, θα την... αποζη-ρώσω!

Πού να ξαναπαρκα-νεθί ο γερμανός και ταίχιούνης σύζυγος άλλη φορά!

Κύριε, λυπηθήτε, σας παρακαλώ, τον στρα-τό πατέρα μου, ελεήστε τον!

Πού εινε ο πατέρας σου;

Νά, εκεί, κύριε... Κιτάξι-τε γραβάτες στη βιτρίνα!

Στο δικηγόρο γραφείο:

Ο δικηγόρος: — Καί για ποιά αιτία, κυρία μου, θέλετε να ζητήσετε το διαζύγιο σας;

Η κυρία: — Γι' ασυμφωνία χαρακτήρων.

Ο δικηγόρος: — Δηλαδή;

Η κυρία: — Αποδοστάτα: Έ-γώ έπαιζα πολύ να χωρίσω τον άνδρα μου κι αυτός άρνείται...

Μιά νέα και πλουσιωτάτη Αμε-ρικανίδα μόλις είχε επιστρέψει από την Εθιοπία, διηγότανε στις φίλες της τις εντυ-πώσεις της.

Και θα είδατε ποιά-λά γραφικά έρεψα εκεί πέρα; την ρώτησε κά-ποις.

Βέβαια, απάντησε γελώντας, έξη μάστιγα άπ' αυτά με έζησαν σε γάμο!

Γιατί δεν έγραψή-κατε ποτέ στη ζωή σας;

Γι' αυτό, τέκνον μου, δεν έχω ανάγκη τιμωρίας. Δεν μου έ-περς ότι αύριο παντρεύεσαι;

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ ΜΟΥ

Τρία σύννεφα ταξίδευαν — Τραγουδά το σιγά — Τρία σύννεφα ταξίδευαν Κατά τον Καρπενήσι.

Τόνα ψηλά χρεμάμενο — Φλογέρες θα ν' το είπουν — Τόνα ψηλά χρεμάμενο Λοιμιάδαζε στη δύσι.

Τάλλο βοριάς το μάχονταν — Τραγουδά το σιγά — Τάλλο βοριάς το μάχονταν Καί σάν άχνός έχάθη.

Το τρίτο το πυκνότερο — Φλογέρες θα ν' το είπουν — Το τρίτο το πυκνότερο Τ' άγοταξιδεύενο

Απάνο από την κούνια μου — Τραγουδά το σιγά — Απάνο από την κούνια μου Αρμένισε κι' εστάθη Βαρεία φουρτουνασμένο.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Περιμνε. Φτάνουν χειρότερες ώ-ρες.

Νά ξέχασε ή μούρα σου λές το σκοπό της;

Ήσυχασε! Ο πόνος δεν εινε προ-δότης.

Ακόμα σου μέλλοντα μπότες και μπότες.

Περιμνε. Ακόμα ή ψυχή σου θα (μάδη).

Στην ύπουλη αυτή που σε ζώνει (γαλήνη)

Ο Νους που σε μάχεται δίχτυα σου (στάνει)

Σκοτάδια σου ιφραίνομαι, ανόιγον-ται βάθη.

Για κάθε χαμόγελο που έχεις σποο- (έπει)

Για κάθε ματιά σου σε αγγούλα σε (δύσι)

Γι' αυτούς που παράστεκες λησιο- (νήμενος)

Γι' αυτούς που σμυτάνε κατα- (τρεμένους)

Αν κίτταξες οόδο, αν σε δρόμοσε (δρόση)

Αν έξης πεπίνες ψυχές αναστή- (σει)

Για κάθε όμορφη που στοχάστη- (κες, που είδες)

Για τα ύποφαντάσματα, για τις (έλκιδες)

Των άστρον συννέφων καστρέει τη (λίεσσα)

Πού φύγανε χάνια και θάρεθνε (τίεσσα!)

Του πόνου σημαίνουν μεσούνα ή (ώρες...)

Οόδος να δεχτής τις μελλούμενες (μπότες).

Στη μάση δουρή λησιονία να δυ- (θίσης)

Καθώς ή αματόδρεχτη δόξα της (δύσης).

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

περὶ πάντων, καὶ ὅτι
ἐκ πάντων.

α. τελευταίος του χρόνου Μπρεζνιεφ, ηγετικό πέρασε πρώτος, με όλη την

Ὅσοι αὐτοῖς
περιφρονῶντες
τοὺς ἄλλους,
τόσο οἱ ἄλλοι
τὸν ἐκτιμοῦ-
σαν καὶ τὸν
ἐκολάκευαν

ἀνὰ πνεύρ
σκειται· ὅτ
καὶ ἡ ὁ
σπίρη· τοῦ
Μπορμελ
τὴν ὥρ
ἀκρίως ἔχ
ων τὴν το
λῆται· τοῦ
Κανέ· ἡ
δεν κατὰ
βίωσι· πρὸ
μῆτι· τὰ
μῆτι· καὶ
τοῦ λῆται
τοῦ δικ
δανδῆ.
Καποῦ
ἀνὰ λό
καμφο
τοῦ εἴ
Σὲ πα
ροχὰ ὁ
καὶ ὁ
Μπορ
τοῦ εἴ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Και ο πρόεδρος της Δέσμης «Ερμίνης» απευθύνθηκε προς το μέλος που είχε κρίνει παρικό να υποβάλουν το Ρογήρο στις συνθηματικές δοκιμασίες των νεοφωτιστών.

—Ποιά τιμωρία θα ζητούσατε σεις γι' αυτό τον άνθρωπο; τον ρώτησε.

—Θα ζητούσα την αποκάλυψη του ενόχου της βουλής των λόρδων και την εξορία του.

Μα ένα άλλο μέλος σηκώθηκε τότε και είπε:

—Εγώ έχω διαφορετική γνώμη. Όταν ένας λυκος πιάνεται μέσα στη στήνη, τον σκοτώνουν. Άν λοιπόν μεταξύ των ευγενών τρωάνων κι' ένας άπασις, οι ευγενείς πρέπει να γίνουν δικαστάι μόνοι τους.

—Μπράβο! Μπράβο! φώναζαν όλοι.

—Αν λοιπόν, εξακολούθησε ο δικηγόρος, το γεγονός που αφέστηκε έλλοις είναι αληθινό, ζητώ το θάνατο για τον ένοχο.

Στο άκουσμα αυτών των λόγων, όλοι οι παρευρισμένοι ανατρίχισαν. Και τα βλέμματα όλων εστράφησαν από το άσπαστο φέρετρο, που έσταζε σαν να κατερούσε να δείξει ένα πτώμα, στον προσωπίτο φέρο δίπλα, που φαινόταν έτοιμος να τραφοδοτήσει το νεκροκρέββατο.

Θανατοειή σιωπή βασιλείε για μερικά λεπτά. Κατόπιν, ο πρόεδρος ξαναπήρε το γράμμα και συνέχισε την ανάγνωσι.

«Θα σας παρουσιάσουμε αποδείξεις ότι το έγκλημα αυτό συνέβη πράγματι. Η μόνη μας επιθυμία είναι να ρωτήσετε το ύποπτο μέλος της Δέσμης, δηλαδή το ακήλως Ρογήρο, του 'Ασμπουρτον, ποιά τιμωρία πρέπει να επιβληθεί σ' αυτό το έγκλημα.

«Όταν ο ακήλως πεί τη γνώμη του, ο πρόεδρος της Δέσμης θα υποδείξει γι' αυτήν ένα δεύτερο κλειστό φάκελλο, τον οποίο ένα από τα μέλη του συμβουλίου θα αφίση πάνω στο χρυσάλλινο τραπέζι. Η δεύτερη αυτή επιστολή θα περιέχει τ' όνομα του ενόχου. Και ο ένοχος αυτός είναι ένα από τα μέλη της «Ερμίνης»!

Τα τελευταία αυτά λόγια έφθασαν κυριολεκτικά αναστάσει στους παρευρισμένους.

—Αυτό είναι άπαισι! φώναζαν πολλοί μαζί.

—Γνωρίζωσθε όλοι μεταξύ μας! είπαν μερικοί άλλοι. Κανείς από μας δεν μπορεί να είνε ο ένοχος!

—Μή λησμονείτε, κύριοι, —είπε τότε ο πρόεδρος με σοβαρότητα, — ότι θα μής παρουσιάσουν αποδείξεις της ένοχής.

—Εάν αυτές ή αποδείξεις είνε

πιστικές, προτείνω να τιμωρηθώ με απόψε κιάλας τον ένοχο! είπε ένα από τα μέλη της «Ερμίνης».

—Ναι! ναι! συμφωνήσανε και πολλοί άλλοι.

—Τό έφος α' έκτελέσει το καθήκον του! είπε εκείνος που έπαψε ρόλο δημοσίου κατηγόρου.

Τη στιγμή εκείνη ακούστησαν τρεις γόποι στην πόρτα.

—Θα είνε ο νέος έταίρος μας! είπε ο πρόεδρος. Ήσυχα, πάρακαλά, μιλώρδοι!

Μόλις ο Ρογήρος φώναξε τ' όνομά του, ή πόρτα άνοιξε — και ο νεαρός ευγενής παρουσιάστηκε στο κατώφλι.

Ο Ρογήρος έφερε ένα βλέμμα άπορίας στη μεγάλη αίθουσα, που ήταν ταπεταρισμένη με άσπρο ύφανση, στους προσωποφόρους κυρίους που καθόντουσαν εκεί μέσα, και δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει, αντικρίζοντας τη σπάζη, το κοστούμι, πάνω στη όποια γινόταν τούσαν ή χαταούχσεις και το νεκροκρέββατο.

—Υστερα, προχώρησε με σταθερά βήματα κι' έκανε τρεις υποκλίσεις.

—Ποιός είστε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είμαι ο ακήλως Ρογήρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

—Είπατε σεις; που τολμάσατε να μπήτε σ' αυτό το χώρο; τον ρώτησε ο πρόεδρος.

του 'Ασμπουρτον, συνταγματάρχης των δακτύλων του Βασιλέως.

—Και τί ζητάτε;

—Την τιμή να ήε κάνετε μέλος της Δέσμης «Ερμίνης».

—Πλησιάζετε.

Ο Ρογήρος, ο οποίος είχε βγάλει στο μεταξύ το καπέλλο του, έκανε άλλα τρία βήματα.

—Είπατε ευγενής;

—Ναι, μιλώρδε.

—Δεν κάνετε ποτέ καμιά από τις πράξεις εκείνες που κηλιδώνουν την τιμή ενός άνδρος;

—Ποτέ.

—Πολύ καλά. Και τώρα, άπαντίσατε σ' αυτήν την ερώτηση; Ποιός τιμωρίας είστε, κατά τη γνώμη σας, άξιος εκείνος ο άπασις, στρατεύμενος ένα όνομα κι' έναν τίτλο που δεν του άνήκουν, εξαπατά στη γενική σιωπή και διάβασε, με σταθερή φωνή, τα ακόλουθα.

—Ποιν από τρεις μέρες, μια γυναίκα παρουσιάστηκε μπρος σ' ένα αξιοσημικτό της άστυνομίας.

Η γυναίκα αυτή είπε πως όνομαζέται Κυνθία και πως έχει να κάνει μια βαρυσήμαντη αποκάλυψη. Κατηγόρησε μόνη της τον ένοχο της δει άντεκατέστησε το παιδί της με το παιδί ενός πατρικίου της 'Αγγλίας. Άνέφερε μάλλον και το όνομα αυτού του ενόχου. Το παιδί αυτό είνε σήμερα ένας άριστοκράτης νέος, ο οποίος φέρει το όνομα και τον τίτλο του παιδιού που απέθανε. Όλοι στο Λονδίνον τον θεωρούν γνήσιο ευγενή...

Ο πρόεδρος σταμάτησε απότομα την ανάγνωσι.

—Εξακολούητε να επιμένετε, ακήλως Ρογήρε του 'Ασμπουρτον —είπε με άσπαστο τόνο— ότι ή άπασις που εφετερίστη το όνομα και τον τίτλο ενός άλλου, είναι άξιος να θανατωθεί;

—Μάλιστα! αποκρίθηκε άτάραχος ο Ρογήρος.

Ο πρόεδρος κατέπινε ένα άναστεναχμό.

—Αφού είνε έτσι, ψιθύρισε, συνεχίζω.

Το παιδί που πήρε τη θέση του παιδιού του πατρικίου της 'Αγγλίας, το παιδί της Κυνθίας της 'Ασιγγάνας, είνε σήμερα ο ακήλως Ρογήρος του 'Ασμπουρτον.

Ο Ρογήρος έβγαλε μια κραυγή ανθρωπίνου που τον τραυματίζουν θανάτωση.

—Γέμματα! θρονοφώναζε, άπλώνοντας το δεξί του χέρι προς τον πρόεδρο.

Την ίδια ώρα στιγμή, στην κραυγή του Ρογήρου αποκρίθηκε μια άλλη κραυγή, μια γυναικεία κραυγή — ή κραυγή μιας υιέρας.

Μια πόρτα άνοιξε ξαφνικά κι' μια γυναίκα αλαφιασμένη, με έστρεψε μαλλιά, με πρόσωπο όγρο από δά-

ρος είπε με σταθερή φωνή.

—Ο άνθρωπος αυτός, πρέπει να πεθάνη!

—Ακριβώς! άπάντησε ο πρόεδρος. Να και ο δήμος που θα του κόψη το κεφάλι και το φέρετρο που θα δείξει το πτώμα του!

—Ολοφάνεξη άγωνία κατείχε όλα τα μέλη της Δέσμης της «Ερμίνης». Ο καθένας κτύπαζε το διπλό του και φωνότανε σαν νάλεγε με το νου του.

—Μήπως αυτός έχει το γράμμα;

Τέλος, το μέλος της Δέσμης, που είχε φέρει, ύπερ της θανατικής ποινής, σηκώθηκε σιγά — σιγά, ανέθηκε στο βήμα του προέδρου και του έδωσε ένα κλειστό φάκελλο.

Ο πρόεδρος άνοιξε το φάκελλο μέσας στη γενική σιωπή και διάβασε, με σταθερή φωνή, τα ακόλουθα.

—Ποιν από τρεις μέρες, μια γυναίκα παρουσιάστηκε μπρος σ' ένα αξιοσημικτό της άστυνομίας.

Η γυναίκα αυτή είπε πως όνομαζέται Κυνθία και πως έχει να κάνει μια βαρυσήμαντη αποκάλυψη. Κατηγόρησε μόνη της τον ένοχο της δει άντεκατέστησε το παιδί της με το παιδί ενός πατρικίου της 'Αγγλίας. Άνέφερε μάλλον και το όνομα αυτού του ενόχου. Το παιδί αυτό είνε σήμερα ένας άριστοκράτης νέος, ο οποίος φέρει το όνομα και τον τίτλο του παιδιού που απέθανε. Όλοι στο Λονδίνον τον θεωρούν γνήσιο ευγενή...

Ο πρόεδρος σταμάτησε απότομα την ανάγνωσι.

—Εξακολούητε να επιμένετε, ακήλως Ρογήρε του 'Ασμπουρτον —είπε με άσπαστο τόνο— ότι ή άπασις που εφετερίστη το όνομα και τον τίτλο ενός άλλου, είναι άξιος να θανατωθεί;

—Μάλιστα! αποκρίθηκε άτάραχος ο Ρογήρος.

Ο πρόεδρος κατέπινε ένα άναστεναχμό.

—Αφού είνε έτσι, ψιθύρισε, συνεχίζω.

Το παιδί που πήρε τη θέση του παιδιού του πατρικίου της 'Αγγλίας, το παιδί της Κυνθίας της 'Ασιγγάνας, είνε σήμερα ο ακήλως Ρογήρος του 'Ασμπουρτον.

Ο Ρογήρος έβγαλε μια κραυγή ανθρωπίνου που τον τραυματίζουν θανάτωση.

—Γέμματα! θρονοφώναζε, άπλώνοντας το δεξί του χέρι προς τον πρόεδρο.

Την ίδια ώρα στιγμή, στην κραυγή του Ρογήρου αποκρίθηκε μια άλλη κραυγή, μια γυναικεία κραυγή — ή κραυγή μιας υιέρας.

Μια πόρτα άνοιξε ξαφνικά κι' μια γυναίκα αλαφιασμένη, με έστρεψε μαλλιά, με πρόσωπο όγρο από δά-

ρος είπε με σταθερή φωνή.

—Ο άνθρωπος αυτός, πρέπει να πεθάνη!

—Ακριβώς! άπάντησε ο πρόεδρος. Να και ο δήμος που θα του κόψη το κεφάλι και το φέρετρο που θα δείξει το πτώμα του!

—Ολοφάνεξη άγωνία κατείχε όλα τα μέλη της Δέσμης της «Ερμίνης». Ο καθένας κτύπαζε το διπλό του και φωνότανε σαν νάλεγε με το νου του.

—Μήπως αυτός έχει το γράμμα;

Τέλος, το μέλος της Δέσμης, που είχε φέρει, ύπερ της θανατικής ποινής, σηκώθηκε σιγά — σιγά, ανέθηκε στο βήμα του προέδρου και του έδωσε ένα κλειστό φάκελλο.

Ο πρόεδρος άνοιξε το φάκελλο μέσας στη γενική σιωπή και διάβασε, με σταθερή φωνή, τα ακόλουθα.

—Ποιν από τρεις μέρες, μια γυναίκα παρουσιάστηκε μπρος σ' ένα αξιοσημικτό της άστυνομίας.

Η γυναίκα αυτή είπε πως όνομαζέται Κυνθία και πως έχει να κάνει μια βαρυσήμαντη αποκάλυψη. Κατηγόρησε μόνη της τον ένοχο της δει άντεκατέστησε το παιδί της με το παιδί ενός πατρικίου της 'Αγγλίας. Άνέφερε μάλλον και το όνομα αυτού του ενόχου. Το παιδί αυτό είνε σήμερα ένας άριστοκράτης νέος, ο οποίος φέρει το όνομα και τον τίτλο του παιδιού που απέθανε. Όλοι στο Λονδίνον τον θεωρούν γνήσιο ευγενή...

Ο πρόεδρος σταμάτησε απότομα την ανάγνωσι.

—Εξακολούητε να επιμένετε, ακήλως Ρογήρε του 'Ασμπουρτον —είπε με άσπαστο τόνο— ότι ή άπασις που εφετερίστη το όνομα και τον τίτλο ενός άλλου, είναι άξιος να θανατωθεί;

—Μάλιστα! αποκρίθηκε άτάραχος ο Ρογήρος.

Ο πρόεδρος κατέπινε ένα άναστεναχμό.

—Αφού είνε έτσι, ψιθύρισε, συνεχίζω.

Το παιδί που πήρε τη θέση του παιδιού του πατρικίου της 'Αγγλίας, το παιδί της Κυνθίας της 'Ασιγγάνας, είνε σήμερα ο ακήλως Ρογήρος του 'Ασμπουρτον.

Ο Ρογήρος έβγαλε μια κραυγή ανθρωπίνου που τον τραυματίζουν θανάτωση.

—Γέμματα! θρονοφώναζε, άπλώνοντας το δεξί του χέρι προς τον πρόεδρο.

Την ίδια ώρα στιγμή, στην κραυγή του Ρογήρου αποκρίθηκε μια άλλη κραυγή, μια γυναικεία κραυγή — ή κραυγή μιας υιέρας.

Μια πόρτα άνοιξε ξαφνικά κι' μια γυναίκα αλαφιασμένη, με έστρεψε μαλλιά, με πρόσωπο όγρο από δά-

κραυγή, έτρεξε και στάθηκε μπρος στο Ρογήρο, σαν νάδλε να τον προστατεύσει με το σώμα της. Ήταν ή Κυνθία.

—Έλας! έλας! φώναζε. Αποπνήστε το παιδί μου!

Ο Ρογήρος της έφερε μια θολή ματιά, μη καταλαβαίνοντας πεία τί συνέβαινε γύρω του.

—Όχι, καλοί μου κύριοι, έξακολούησε ή Κυνθία, κλαίγοντας: με δυνατό αναφυλλήτα, δεν θα τον καταδικάσετε! Είπε άθώος! Έγώ είμαι ή μόνη ένοχος! Έγώ που βάσταζε ή καρδιά μου να ήωρισε όλα πάντα το παιδί μου!

Και ή Κυνθία λέγοντας αυτά, χάιδευε το Ρογήρο, του έκανε ασπίδα με το σώμα της και φωνότανε σιγά — σιγά, λέγοντας: δόλου τον σάν να μη λογάριζε δόλου τον κόκκινο άνθρωπο που στριγγότανε στη λαβή της μεγάλης σπάλης του.

—Θέλετε να μου σκοτώσετε το παιδί μου, τον πολυαγαπημένο μου 'Αυρί! Όχι, όχι, δεν θα το κάνετε αυτό, καλοί μου κύριοι!...

Κυττάτε τον, τι νέος και τί όμορφος που είνε!... Δεν είνε καμία να τον θανατώσετε!...

Η Κυνθία παραμιλούσε από τον κημό της, αρχαλιζοντας και με τα δύο της χέρια το καμά του Ρογήρου, ο οποίος ήταν κατ'αρχήν, Εσωνικά έως ο Ρογήρος στύλωσε το κορμί του και σπρωχοντας, πέσα με δύναμη την 'Ασιγγάνα, στάθηκε με το κεφάλι όλόρρο, με βλέμματα λαμπερά, άσπαστα και άπειληκτικά. Θανάσιμη σιωπή βασιλεύε γύρω του.

—Αν, μιλώρδοι, —είπε— ή γυναίκα αυτή είπε την αλήθεια, αν μπορεί ν' αποδείξει εκείνη που είπατε, αν δεν είμαι ο γιός του λόρδου του 'Ασμπουρτον, αν ένας άσιγγανος, τότε ας έκτελεσθή ή κατάδικαστική άπόφασι που έβγαλα μόνος μου!

Και έκανε ένα βήμα προς το κούρσο. Γονάτισε μπροςτά του και είπε με άσπαστη φωνή:

—Εσύ που λες ότι είσαι μητέρα μου, απόδείξε το αυτό. Και τότε, δέξου, που κρατάς τη σπάλη σου, έτοιμάσου να νου πάρης το κεφάλι.

Μα ενώ ο ακήλως έλεγε αυτά, ένας θρόνος ακούστηκε έξω. Κάποιος γρύππασε δυνατά την πόρτα.

—Εν όνοματι του νόμου, άνοίξατε! ακούστηκε μια φωνή.

Τα μέλη της Δέσμης, που ήσαν ήδη ταραγμένα από τη σκηνή που περιγράφουμε παραπάνω, κυττάχτηκαν τρομαγμένα.

—Εν όνοματι του νόμου, άνοίξατε! άναβέλαθε ή φωνή άπ' έξω.

—Άνοίξατε! είπε τότε και ο πρόεδρος.

—Ένας άνθρωπος με πολλή δικαιοσύνη άναγνώρισε άμέσως στο πρόσωπό του τον Σαμψών. Και έβλεπε ή δυστυχισμένη ή μητέρα, έκανε μια ήρωική πράξη. Κατάλαβε για ποιά λόγο ήθελε να την παρουσιάσουν τρελλή. Και άπεφασισε να παίζη το ρόλο αυτόν ως το τέλος, για να σώση το παιδί της.

—Αρχίσε λοιπόν να γελάς και να πηδάς και άρχάλισσε τον Σαμψών, λέγοντας.

—Εσύ είσαι, μιλώρδε μου, 'Εσύ είσαι, λόρδε 'Ασμπουρτον, 'Ο Ρο-

Τα μέλη της Δέσμης της «Ερμίνης» άρχισαν ν' άναγνέουν ήσυχως ότταν άκουσαν αυτά τα λόγια.

—Ήθελ, άπλούστατα, —συνέχισε ο δικαστής — για να δοξηώ τον γιατρό Βόλτον (κι' έδείξε τον κύριο με το κοστούμι περιπάτου), χειρουργό του φρενοκομείου Μπέν-κλαμ, να συλλάβη μια δυστυχισμένη τρελλή. Η γυναίκα αυτή είνε άκίνητη. Η μόνη της τρέλλα είνε να ισχυρίζεται πως είνε υιέτρα του έντυωτάτου μαρκήσιου Ρογήρου του 'Ασμπουρτον.

Τα τελευταία αυτά λόγια άντήγισαν σαν κεραυνός, στην όμνηση. Η Κυνθία έφερε γύρω της ένα περίτρομο βλέμμα. Αρχίξε, έπί τέλους, να καταλαβαίνει.

Ο Βόλτον έκανε τότε δύο βήματα μπροςτά κι' είπε στα μέλη της Δέσμης.

—Ήμουν άλλοτε, κύριοι, ή ιδίαιτερος γιατρός του μακαριού μαρκήσιου του 'Ασμπουρτον, νεονκό κυβερνήτου των 'Ινδιών. Εί-

γήςος δεν είνε γιός μας;

Και έδειξε το μαρκήσιο, προσθέτοντας προς τον Σαμψών.

—Έκανε; καλά που ήρθε, λόρδε 'Ασμπουρτον. Όλοι αυτοί που είνε εδώ, λένε πως ο Ρογήρος δεν είνε παιδί μας. Πρέπει να του διαψεύσεις!

Και έμπηξε και πάλι κάτω γέλια, που έκαναν τους παρευρισμένους ν' ανατρίχισουν.

—Θα καταλάβετε τώρα, κύριοι, ποιά είναι η πρόθεσι, ψιθύρισε ο Βόλτον.

Και άποτεινόμενος στους νοσοκόμους.

—Πάρτε την! τους διάταξε. Και αν σας αντίστασει, περάστε της το ζουλομαχάδι.

—Μιλώρδε, είπε ο πρόεδρος της Δέσμης στον όλο άκουμα Ρογήρο, ότταν ο δικαστής, ο Βόλτον και ο νοσοκόμος του άπεσθήσαν, παίρνοντας μαζί τους την δβθεν τρελλή, ή τρομαχτή σκηνή που συνέβη.

Από πού όμως άπής μέσα αυτή ή τρελλή; ρώτησε ο σέρ 'Αρθούρος στο σύντροφό του.

—Από το δωμάτιο, του όποιου το κλειδί έχετε δώσει στην υις 'Ελλεν! αποκρίθηκε χαμηλόφωνα ο σέρ 'Εδουάρδος.

Ο πρόεδρος έκανε ένα φοικαλέο μορφασμό κάτω από την καλύπτρα του.

—Αυτό είνε μια άλλη ιδιοτροπία της άναπητής μας 'Ελλεν! είπε, προσπαθώντας να γελάσει, για να κούνη την τακαχή του.

—Με τη διαφορά ότι ή πονηρία αυτή θα μπορούσε να γίνη άφραγή να σας χαλαρώσουν από πρόεδρο της Δέσμης.

—Τότε γιατί δεν με καταγγέλλετε, άγαπητέ μου;

—Αυτό δεν θα το κάνω ποτέ. Ελπίζω όμως ότι θα περάσουν έτη τριάντα στον ήμερο ως ότου σας ξανασυναντήσω στο μέγαρο των Βόλτον!

XIX

Μετ' άλλα έσπερ! από την έγγραφη του Ρογήρου ως μέλος της Δέσμης της «Ερμίνης», ή υις 'Ελλεν προχωρούσε με γοργά βήματα στο μεγάλο κήπο του μεγάρου Βόλτον.

Ο σέρ Ρόδεστας δεν είχε ακόμα επιστρέψει. Αν και όλα τα ρολόγια του Λονδίνου είχαν σταμάτη: πάλι από λίγο τη δεύτερα μεταμεσονύκτιο. Η κήρη του Νιθανάη! πήρε το δρόμο που έδραζε στη σπηλιά. Και ενώ περπατούσε, έλεγε με το νου της:

—Οι άνθρωποι αυτοί ήσταναν άκαίρια που τους είπε ο Βόλτον. Και ή δικαιοσύνη είνε άδύνατη. Γιατί άκόμα

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Τα φθινοπωρινά ταχυάκια θα λε-
παιίνουν πολύ την σιλουέτα, κα-
θώς θα είναι πλατιά στους ώμους
κι' εφαρμόστα στην τάγια.

—Θα ιδούμε ζακέτες κοντές και
ζακέτες τρουά-κάρ, με πολύ ύπλες
ρουμιές, απλαιοχρωμένες από κάθε
περιττή γραμμούρα.

—Τα φορέματα τα οποία θα φο-
ρέσουμε το άνοιγμα αργά, θα έ-
χουν φούστες, πολύ μακρύτες από
τα φθινοπωρινά, κάτω από τον αστά-
γαλο.

—Τα ανστάμλ, τα αποτελούμε-
να από φούστα, μπλούζα και ζακέ-
τα, είναι χαρακτηρισμένα και πρακτικά.

—Η μπλούζα θα είναι πολύ ώ-
ρατες, εργασίμες με κεντήματα
με άζουρ, ή ζωγραφισμένες.

—Θα ιδούμε και μπλουζές ανοι-
χτόχρωμες, παστέλ, παλιν, και ά-
σπρες, αλλά θα είναι περισσότερες
της μόδας ή σκούρες μπλουζές, πο-
λύ πιο σκούρες από την φούστα.

—Άλλες μπλουζές θα είναι κα-
μωμένες από λαινάκι και άλλες α-
πό χονδρό μεταξωτό.

—Τα μανίκια θα έναρμονίζον-
ται με την γραμμή της μπλουζας
και θα είναι κοντά, ή μακρού, όπως
προτιμούμε.

—Τα βραχιόλια φορέματα θα γαρ-
νίζονται ολόγυρα στη μαχαίλη με
άσπρη, με βολάν και με σφαιροφω-
λίες.

—Συχνά ένα βραχίονα έντελώς
άνοιχτο από το φόρεμα — λιμέ,
βελούδο ή μουσελίνα — θα γαρνί-
σονται στους ώμους με βραδυνη
τουαλέτα.

—Θα ιδούμε το βράδυ τόσο φο-
ρέματα εφαρμόστα, όσο και πλα-
τείτα. Τα μαν πρώτα θα περιβά-
λουν σφιχτά το σώμα μέχρι των
γονάτων και θα πλαταίνουν κατό-
πιν, αλλά το φάρος των θα φαί-
νεται μόνο κατά το βάδισμα, το
ή άλλα θα είναι γαρνισμένα με
βολάν, με σφαιροφωλίες και με
ντραπέ φλού.

—Ως τώρα φορούσαμε μέσα
στο σπύτι ελαφρές ρόμπες από βρ-
γκαντί και από μουσελίνα. Σε λί-
γο θα φορέσουμε ρόμπες από λαι-
νάκι.

—Η νέες ρόμπες θα είναι συνή-
θως δίχρωμες. Π.χ. μία ρόμπα α-
πό βραχίονα γκριζό, θα έχει άμπρε-
σσιον βι-ρό, ντραπέ, το οποίο θα
φτάνει αρκετά χαμηλά εμπρός σε
κορσέζο και στο κάτω μέρος των
πλατειών, μαγιονιών.

—Μία ρόμπα πάλι από μαρ-
καίν μπλε θα είναι εργασίμη με
άνοιχτο σπύτι από μαρκανό κοκί-
νο και θα έχει ζώνη επίσης κόκκι-
νη.

—Θα ιδούμε και ρόμπες με μα-
νίκια κομμένα στο ίδιο κομμάτι
του κορσέζου και πολύ πλατιά
κάτω σαν τα μανίκια των πυργω-
δων των Μασαίων. Τα μα-
νίκια αυτά θα είναι φορεσιμμένα
με βραχίονα άσπρη με τη ζώνη.

—Την χειμώνα θα φορέσουμε
καθ' όλην την διάρκεια της ρό-
μπας του σπύτιού ή με πρό πάντων
κατάλληλο το κοστούμι, δηλαδή το

γραμμωτό βε-
λούδο.

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

Σάλι πλεκτό, τριχρωμο, άσπρο, μπλε και
κόκκινο.

σά ή άσπρη, ή με κομψά
μετάλλια ή με
γούνα στενή ή
με μαρμπού.

—Τα γυναι-
κεία εσώρουχα
γίνονται όλο και
πιο λουσάτα, α-
πό βραχίονα ε-
κλεκτό, από
κορπ-ντε-σιν κι'
από βουάλ. Άλ-
λά δεν είναι και
υπερπύκνωτα να
είναι μεταξωτά
τα εσώρουχα.

—Τα εσώρουχα
φτάνει να
είναι καλοκομμέ-
να και γαρνι-
σμένα με γού-
στο.

—Η κυριώ-
τερη γαρνιτού-
ρα των νέων ε-
σώρουχων είναι
τα άζουρ. Τα
ντεκολτέ θα εί-
νε τετράγωνη
και πολύ πιο ά-
νοιχτά πλάτη
στην πλάτη.

—Η κομψο-
τητα γαρνιτού-
ρα των νέων ε-
σώρουχων είναι
τα άζουρ. Τα
ντεκολτέ θα εί-
νε τετράγωνη
και πολύ πιο ά-
νοιχτά πλάτη
στην πλάτη.

—Η κομψο-
τητα γαρνιτού-
ρα των νέων ε-
σώρουχων είναι
τα άζουρ. Τα
ντεκολτέ θα εί-
νε τετράγωνη
και πολύ πιο ά-
νοιχτά πλάτη
στην πλάτη.

—Η κομψο-
τητα γαρνιτού-
ρα των νέων ε-
σώρουχων είναι
τα άζουρ. Τα
ντεκολτέ θα εί-
νε τετράγωνη
και πολύ πιο ά-
νοιχτά πλάτη
στην πλάτη.

—Η κομψο-
τητα γαρνιτού-
ρα των νέων ε-
σώρουχων είναι
τα άζουρ. Τα
ντεκολτέ θα εί-
νε τετράγωνη
και πολύ πιο ά-
νοιχτά πλάτη
στην πλάτη.

—Η κομψο-
τητα γαρνιτού-
ρα των νέων ε-
σώρουχων είναι
τα άζουρ. Τα
ντεκολτέ θα εί-
νε τετράγωνη
και πολύ πιο ά-
νοιχτά πλάτη
στην πλάτη.

—Η κομψο-
τητα γαρνιτού-
ρα των νέων ε-
σώρουχων είναι
τα άζουρ. Τα
ντεκολτέ θα εί-
νε τετράγωνη
και πολύ πιο ά-
νοιχτά πλάτη
στην πλάτη.

—Η κομψο-
τητα γαρνιτού-
ρα των νέων ε-
σώρουχων είναι
τα άζουρ. Τα
ντεκολτέ θα εί-
νε τετράγωνη
και πολύ πιο ά-
νοιχτά πλάτη
στην πλάτη.

—Η κομψο-
τητα γαρνιτού-
ρα των νέων ε-
σώρουχων είναι
τα άζουρ. Τα
ντεκολτέ θα εί-
νε τετράγωνη
και πολύ πιο ά-
νοιχτά πλάτη
στην πλάτη.

—Η κομψο-
τητα γαρνιτού-
ρα των νέων ε-
σώρουχων είναι
τα άζουρ. Τα
ντεκολτέ θα εί-
νε τετράγωνη
και πολύ πιο ά-
νοιχτά πλάτη
στην πλάτη.

—Η κομψο-
τητα γαρνιτού-
ρα των νέων ε-
σώρουχων είναι
τα άζουρ. Τα
ντεκολτέ θα εί-
νε τετράγωνη
και πολύ πιο ά-
νοιχτά πλάτη
στην πλάτη.

—Η κομψο-
τητα γαρνιτού-
ρα των νέων ε-
σώρουχων είναι
τα άζουρ. Τα
ντεκολτέ θα εί-
νε τετράγωνη
και πολύ πιο ά-
νοιχτά πλάτη
στην πλάτη.

—Η κομψο-
τητα γαρνιτού-
ρα των νέων ε-
σώρουχων είναι
τα άζουρ. Τα
ντεκολτέ θα εί-
νε τετράγωνη
και πολύ πιο ά-
νοιχτά πλάτη
στην πλάτη.

—Η κομψο-
τητα γαρνιτού-
ρα των νέων ε-
σώρουχων είναι
τα άζουρ. Τα
ντεκολτέ θα εί-
νε τετράγωνη
και πολύ πιο ά-
νοιχτά πλάτη
στην πλάτη.

—Η κομψο-
τητα γαρνιτού-
ρα των νέων ε-
σώρουχων είναι
τα άζουρ. Τα
ντεκολτέ θα εί-
νε τετράγωνη
και πολύ πιο ά-
νοιχτά πλάτη
στην πλάτη.

Κάθε κομψή κυρία δεν πρέ-
πει να βιασθή να ράψη τα
φορέματά της. 'Ας επισκε-
φθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙ-
ΚΟΝ τῆς διπλωματούχου μο-
δίστας

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Ὁδὸς Ἀδαμαντίου Κοραῆ 65
Ἀρχὴ Συνεισμοῦ Βύρωνος

Θα εἶδῃ ὅλα τὰ τελευταῖα
μοντέλλα τῆς αἰζὸν με χα-
ρι. Παριζιάνικο γούστο και
τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγε-
λιαὶ και ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας
ἐπὶ μέτρον.

• BEST MOSQUITO KILLER

TRAPOL

SPIRAL
E.B.E.

Παρακαταθήκη: ΓΖΟΥΡΟΣ και ΚΑΡΑΣ, πλατεία Ἀγίων
Θεοδώρων 9—Ἀθήνα.
ΓΕΝΝΑΣΑΝΙΚΗ: Καραβίας και Σία, στοὰ Φορὸγλου.
ΠΑΤΡΑΙ: Α. Συνεγάλης, Ἀγ. Νικολάου 68.

“ΜΥΡΑΝΤΑ,”

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ

ΚΟΛΩΝΙΕΣ

ΑΡΩΜΑΤΑ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

ΠΟΥΔΡΕΣ

ΚΡΕΜΕΣ

ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2

Χημικός

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΨΕΚΑΣΤΗΡΑΣ

πρός ὅλην τὴν ἀντιμετώπιση, δένδρων, κηπου-
ριῶν κ.λπ., ὡς και ὅλα τὰ ἔξωθεν
τά των, θὰ εἴσῃ εἰς τὸ Σιδηροσταθμὸν

ΑΘ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39, ΑΘΗΝΑΙ

Γ. Ν. Μουμουτζής

Ἱατρὸς δερματολόγος. Ἐστὶ δερμα-
φαστὶαν Ἑκμελητῆς τῆς ἰδιαι-
της Κλινικῆς τοῦ Καθηντοῦ κ.
Γεωρ. Φωταίνου. Δέχεται ὁδὸς Κε-
ραλληνίας και Τεργῆς 1.

Ὁρμ 6—11 π.μ. και 6—7 π.μ.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ

ΦΙΛΙΠΣ & ΤΟΥΝΓΚΣΤΡΑΜ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ,
ΕΙΣ ΔΙΑΥΓΕΙΑΝ ΦΩΤΟΣ, ΟΙ ΟΙΚΟ-
ΝΟΜΙΚΟΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩ-
ΣΙΝ ΡΕΥΜΑΤΟΣ
ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ ΜΠΑΓΙΟΝΕ-
ΤΕΣ ΚΑΙ ΒΙΔΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΩΤΙ ΤΙΜΑΣ:

10—25 Βατ	πρὸς Δραχ. 30
40 >	> 32
60 >	> 38
75 >	> 50
100 >	> 54
150 >	> 76
200 >	> 95
300 >	> 162

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ MINION, ΧΡΩΜΑΤΙ-
ΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟ-
ΛΑΙΡ, ΣΟΛΗΝΟΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ,
ΜΑΤ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.

ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ,
ΤΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΕΣ, ΜΠΡΑ-
ΤΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.
ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΠΑΗΡΩΜΗΣ
Ἀπαντα τὰ ηλεκτρικὰ ὑλικά δι' ἑγκα-
ταστάσεις.
Μία ἐπισκευὴ εἶνε ἀσχετὴ νὰ σὰς πείσῃ.

Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

ΓΩΝΙΑ ΜΕΝΑΝΑΡΟΥ 56
ΚΑΙ ΣΑΤΟΥΒΡΙΑΝΑΟΥ (ΑΝΘ. ΠΑΤΩ
ΜΑ) ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 24-586.

ΑΓΟΡΑΖΩ!!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ
ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΙ, ΛΙΘΟΥΣ

πάσης ἀξίας, παντός είδους ὁρολο-
για, παλαιὰ ἀσμήια, παντός είδους
παράσημα, νομίσματα ΚΑΠΟΔΙ-
ΔΙΣΤΡΙΑ Φοινίς (και χάρτινα)
παλαιὰ Ἑλληνικά χαρτονομίσμα-
τα (ἀκέραια), παντός είδους πα-
λαιὰ κεχρημάρια, παντός είδους
φιλιτισείνια ἀντικείμενα, με ἄ-
νωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν ἄλλων
καταστημάτων.

Ὅστις μὰς πωλήσει το χρυσὸν
του ὁρολογίου, ἀναλαμβάνομεν
τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του
εἰς νικελίνη κάσα.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά
σας, πρὶν μὲ ἐπισκεφθῆτε, και
τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας.
Ἐπειδὴ πολλοὶ συνάδελφοι ἐκ-
μεταλεύονται τ' ὄνομά μου, προ-
σέξτε εἰς τὴν διεύθυνσιν μου
και τὸν ἀκριβὴ ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογιοποιὸς-χρυσόχοος
ΑΘΗΝΑΣ 56

ΛΟΥΤΡΑ

“ΦΟΙΝΙΞ”

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΘΕΑΤΡΟΥ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗΣ

Ἐκτελείται καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν εἰδικὸν Μασσάζ παρὰ
τοῦ masseur κ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΑΓΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

5 - ΙΩΝΟΣ - 5

Καλλίτερα ἀπὸ κάθε ρε-
κλάμα πείθει μὴ δοκιμῇ.
Ζητήσατε ἀπὸ τὸν προμη-
θευτὴν σας ἓνα δείγμα
πούδρας

NOVINA

Τὸ Διηγερισκὸν Γραφεῖον κ. κ.
Παναγιώτου Ταμπιδάρου και Π.
Καλαμαριώτου, ὁδὸς Σταδίου
(Μέγαρον Καραπάνου), ἀναλαμ-
βάνει τὴν διαχείρισιν εἰσαδηπο-
τε φύσεως ὑπαθέσεων — ἀστικῶν
ποινικῶν, δεικνητικῶν, φορολογι-
κῶν — ἀρμεσιότητος εἰσδηποτε
Δικαστηρίου και πάσης ἀρχῆς. Ἀ-
ριθμὸς Τηλεφώνου 23-666.

Τὴν συνιστοῦν οἱ διαπρεπέστεροι
ἱατροὶ τῆς Ἑλλάδος.

Εἶνε ἐννεκρινμένη ὑπὸ τοῦ Ἱατρο-
συνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τῆς
Γερμανικῆς Κυβερνήσεως και ὑπὸ
τοῦ διεθνoῦς Ἱατροσυνεδρίου τῆς
κεί.

Ἀναπρόσωπος
Σ. ΒΟΥΣΙΝΙΩΤΗΣ

Φαρμακοποιός, Ἀγίου Κωνσταντι-
νου 15, Ἀθήνα.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ

Θερμοστοκλέους 1 — Ἀθήνα
Ἀναλαμβάνει ὑπεθέσεις πάσης
φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 2366.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλκίδος.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΡΜΟΝΟΙ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐσωτερικὸς δι' ἑν ἔτος Δρχ. 200 II Ἐξωτερικὸς Δολλάρια 6
Ἐξέμνητος 100 II Ἀμερικῆς
και δι' ὅλην τὴν Ἀρκενικήν και Βελγικὴν Κοινὴν ἀγορὰ συνδρομῆς σελίνια 30
AI ἐπιστολαὶ και τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν
ἰδιοκτήτην τῆς «Οἰκογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τιμὴ ἑκάστου φύλλον Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΒΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New
York city, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαράνης, 12
Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και ἐν Βελγικῇ Κοινὴ δ κ.
Γεώργ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo — Belge.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον
πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: ATHENS NEWS AGENCY,
308-310 WEST 58TH STREET, NEW YORK CITY, ἔδου δέον
ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΕΑΝ ΕΙΣΘΕ ΑΠΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΥΛΙΚΟ
ΘΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΕΑΝ ΕΙΣΘΕ ΑΠΟ ΕΜΨΥΧΟ ΥΛΙΚΟ
Θ' ΑΠΑΝΤΗΣΕΤΕ Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΚΥΤΤΑΞΑΤΕ-ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ-ΑΚΟΥΣΑΤΕ

Τί ήμπορείτε να αποκτήσετε μόνον προς 20 δραχμές και να μην μετανοήσετε ποτέ γι' αυτό. Μή γυρίστε λοιπόν την πλάτη σας σ' ένα τόσο καλό πράγμα.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΩΣ, ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Θα κερδίσετε χρήματα, θα υπερέχετε κατά πολύ των άλλων και θα γελάτε όταν σας λένουν ότι υπάρχει κρίσις. Για σας δεν θα υπάρχει πεία!

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΑΡ. 102

Θέλετε να μάθετε τα 20 διάφορα Μυστικά που σας φανερώνουν κατωτέρω; Είναι τόσο σπουδία που αξίζουν χίλιες φορές την τιμή που ζητούμε. Είναι Πληροφορία και Μυστικά που χρειάζονται και ταιριάζουν σε κάθε τάξεως και φύλου άνθρωπον. ΣΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΣΑΣ! Όποιος θελήσει να τα θεωρήσει ως μη αξία των 20 Δραχμών του θα χάσει το γούρι της ζωής του, γιατί δεν θα υπάρχει μεγαλύτερα αναποδιά και αδικία που θα κάμη στον εαυτόν του. Αποκτήσατε με κάθε τρόπον αυτά τα Μυστικά, διότι και ΕΝΑ μόνον εάν χρησιμοποιήσετε θα δώσετε 100 ο)ο κερδισμένος. Βλέπετε ότι ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΝΑ ΧΑΣΕΤΕ ΤΙΠΟΤΕ! Βλέπετε ότι κερδίζετε χρήματα! Αποκτήσατε τα λοιπόν, όχι αύριον, αλλά σήμερα. Ο άνθρωπος που αναβάλλει δεν αρχίζει ποτέ. Διαβάστε λοιπόν, και ξαναδιαβάστε μάλιστα:

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ;

- 1-Πώς μπορείτε να ΑΚΟΥΣΕΤΕ κάθε λέξιν που θα λεχθῇ εἰς τὸ δωμάτιον, ἐπάνω, κάτω, ἢ πλάι ἀπὸ τὸ δικό σας; (Πληροφορία πού σὲ ὠρισμένη στιγμή εἶνε ἀληθινὰ ἀνεκτίμητος).
 - 2-Πὼς νὰ κάμετε τὶς ΜΕΤΑΞΩΤΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ΣΑΣ νὰ βαστᾶνε τρεῖς φορές περισσότερον καὶ νὰ μὴ φύγουν ἀπὸ πόντους; (Κάτι πού θὰ σᾶς ὠφελήσῃ, χωρὶς ἄλλο, πολλές δραχμὲς κάθε χρόνον).
 - 3-Πὼς θὰ κατασκευάζετε μόνοι σας ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ ὑγρὸν πρὸς 20 δραχμὰς τὸ κιλό καὶ νὰ εἶνε τέλειον; Πολὺ ἀπλοῦν, ΕΑΝ ξυρᾶτε πὼς θέβαια. (Στὴν ἀγορὰ πωλεῖται πρὸς 100 δραχμὰς. Κερδίζετε 80. Κάτι εἶνε κι' αὐτό).
 - 4-Πὼς ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΟΥΕΤΕ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ, χωρὶς κόπον θελήσεως ἢ ἐσωτερικὰ φάρμακα; Δὲν θὰ ξανακαπνίσετε πεία!!! (Κόψτε το! Μόνον μὲ μιὰ πλύσι τοῦ στόματος! Προφυλάττετε τὴν ὑγείαν σας καὶ ἐξοικονομεῖτε Χιλιάδες Δραχμὲς κάθε χρόνο. Δι' αὐτὸ τὸ μυστικὸ καὶ μόνο ἐπληρώσαμε 50 δολλάρια. Σεῖς θὰ τὸ ἔχετε σχεδὸν ΔΩΡΕΑΝ).
 - 5-Πὼς θὰ κατασκευάζετε στὸ σπίτι σας ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ πού κοστίζει 1 Δραχμὴ καὶ πωλεῖται 5. Δὲν χρειάζονται Κεφάλαια καὶ ὑπάρχουν δύο τρόποι. (Ἀκόπως θὰ κερδίζετε τὸ ἐνοίκιον ἢ τὰ λεῦσα σας. Δὲν ζημιώνετε θαρρῶ, εἰ!).
 - 6-Πὼς νὰ καθαρίζετε καὶ νὰ γυαλίζετε τὰ ΕΠΙΠΛΑ ΣΑΣ στὸ σπίτι καὶ νὰ γίνονται καινούργια μὲ τιποτένιο ἔξοδο; (Ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ. Οἰκονομία! Κάθε νοικοκυρὰ πρέπει νὰ τὸ ἔχῃ).
 - 7-Πὼς νὰ ΞΕΜΕΘΑΙΝ κανεὶς στὴ στιγμή καὶ μὲ ἀπόλυτον εὐκολίαν; (Γιὰ ὠρισμένα περὶ τὰς μεγάλης σωτηρίας. Ἀχρείαστο νὰ εἶνε, μάθετε το).
 - 8-Πὼς νὰ ἔχετε πάντοτε τὰ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ λευκὰ σὰν χιόνι μὲ 1 Δραχμὴ τὸν χρόνο ἔξοδο; (Χρειάζεται σὲ ὅλους. Οὔτε βούρτσες, οὔτε σκόνες, οὔτε σωληνάκια).
 - 9-Πὼς νὰ κάμετε μόνοι σας ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΗΝ ΜΕΛΑΝΙΝ — δηλ. νὰ γράφετε στὸ χαρτί καὶ τὸ γραπτὸ νὰ μὴν αἰσθάνῃται, ἀλλὰ τὸ πρόσωπο πού εἶνε συνεννοημένον μαζί σας νὰ μπορῇ νὰ φανερώσῃ καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ γράμματα ὅποταν θέλει; (Γιὰ μυστικὰς ἐμπορικὰς ἐπιστολάς ἢ καὶ ἐρωτικὰς ἀνεκτίμητον).
 - 10-Πὼς νὰ κάμετε τὴν ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ τοῦ μαλλιῦ σας νὰ βαστᾷ ἓνα μῆνα; (Μυστικὸν πού πωλήθηκε σ' ἓνα κουρέα ἀντὶ 10.000 δραχμῶν. Μάθετε το, μὴν τὸ ἀφίνετε).
 - 11-Ποῦ μπορείτε νὰ ἀγοράσετε (Adding Machines) Πορτατῖφ, Μηχανὰς Προσθέσεως, Ἀφαιρέσεως, Πολλαπλασιασμοῦ καὶ Διαίρεσεως μόνον πρὸς 3 Δολλάρια; (Κάθε κατάστημα χρειάζεται μιάν. Ἐπωφεληθεῖτε, εἶνε Δωρεάν).
 - 12-Πὼς νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὴν Α·Υ·Π·ΝΙΑ, χωρὶς φάρμακα καὶ μὲ 3 διαφόρους καὶ ἀδολαβεστάτους τρόπους; Θὰ ξυπνᾶτε μιὰ καὶ καλὴ τὸ πρωί! (Μεγάλῃ εὐτυχίᾳ γιὰ ὅσους ἔχασαν τὸν ὕπνον των. Καὶ μὲ τὰ σημερινὰ νύκτα εἶνε πολλοὶ τέτοιοι).
 - 13-Πὼς ἐξαφανίζονται αἱ ΡΥΤΙΔΕΣ τοῦ προσώπου; Θανάσιον καλὸν μυστικόν. (Μὴν κάμετε πολυπλόκους καὶ πολυεξόδους θεραπείας. Ἀλείψετε τὸ πρόσωπόν σας μὲ ἀρωματισμένον ὑγρὸν κάθε ἑράδῃ πρὶν κοιμηθῆτε. Αὐτὸ εἶνε ὅλο!).
 - 14-Πὼς θὰ ἀποκτήσετε στὸ σπίτι σας ΒΑΡΟΜΕΤΡΟ χωρὶς ἔξοδα; Θὰ τὸ κάμετε μόνος σας σὲ πέντε λεπτά. Διασκεδαστικώτατον. (Θὰ ἀπορρήσουν εἰ φίλοι σας. Τὸ πιὸ φθηνὸ ἔξω κοστίζει 500 Δραχ.).
 - 15-Πὼς νὰ ἀδυνατίζετε ἢ νὰ παχύνετε, χωρὶς κίνδυνον; (Ἀελαθῆς, πολὺτιμος συμβουλὴ, ἀποκτήσατέ τὴν μὲ κάθε βυσίαν).
- ΤΟ ΞΕΥΡΟ ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΣΑ ΗΔΗ ΤΟ ΕΙΚΟΣΑΔΡΑΧΜΟΝ ΣΑΣ
ΑΛΛΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΑΚΟΜΗ, ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑ
- 16-Πὼς ΞΕΛΕΚΙΑΖΕΤΕ τὰ ἐνδυμάτά σας χωρὶς νὰ πληρώνετε ἔξω καθαριστικά;

(Εἶνε τόσο εὐκολον. Σώζετε ὀλόκληρες φορεσιές. Ἀξίζει τὸν κόπο).

17-Πὼς μπορείτε νὰ ἀνανεώνετε τὶς ἐξηντημένες ΤΑΙΝΙΕΣ τῆς Γραφομηχανῆς σας καὶ νὰ τριπλασιάσετε τὴν διάρκειαν τῆς χρήσεώς των; (Μεγάλῃ ἐλάττωσιν τῶν ἐξόδων τοῦ γραφείου σας. Ἰκανοποιητικώτατον).

18-Πὼς μπορεῖ νὰ γίνῃ οἰονδήποτε ἐπιστολόχαρτο ἢ χαρτὶ ΑΚΑΥΣΤΟΝ; Δηλαδή νὰ τὸ βάσετε στὴν φλόγα καὶ νὰ μὴ καίεται. (Μυστικόν! Σὲ μιὰ συνανακατροφῇ ἢ παρέα θὰ μείνῃ κατὰ πληκτῶν).

19-Πὼς νὰ βαστᾷ ἡ ΤΣΑΚΙΣΙ τοῦ παντελονιῦ σας ἓνα μῆνα; (Πολύτιμος διὰ μητέρας, συζύγους καὶ ἀδελφάς. Θὰ γλυτώσουν ἀπὸ ἓνα δυσάρεστον ἐξδεμαδιασθῆν καθεῖνα).

20-Πὼς νὰ βγάξετε τὸ ΚΑΨΙΜΟ ἀπὸ τὰ ὑφάσματα ὅταν κτερινίσουν ἀπὸ τὸ σίδερο; (Ἀξίζει λίρες γιὰ τοὺς ραφτάδες. Ἄν μποροῦν ἄς μὴ τὸ μάθουν).

Διαδίδετε ἀπὸ αὐτὰς τὰς πληροφορίας ἀξίζει τουλάχιστον ἀπὸ 500 δραχμὰς καὶ ἄνω. Πολλές, πολὺ περισσότερον. Θὰ τὶς ἀποκτήσετε ΟΛΕΣ ΜΑΖΥ ΚΑΙ ΤΙΣ 20 μόνον μὲ 20 Δραχμὰς. Τὶς δίδομεν τόσο φθηνά, διότι εἴμεθα δέδωαι διὰ τὴν ἀποκτήσασιν τόσοις Πελάταις, ὅσα σπιτία ὑπάρχουν στὸν τόπον μας, ἀλλὰ

ΜΗΝ ΣΤΕΙΛΕΤΕ ΔΙΟΛΟΥ ΧΡΗΜΑΤΑ

Ὀλόκληρον τὸ Βιβλίον μὲ τὰς 20 ἀναφερθείσας Εὐκαιρίας, Μυστικὰ καὶ Πληροφορίας, ἀξίας Χιλιάδων Δραχμῶν, μπορεῖ νὰ σᾶς ἀποσταλῇ στὸ σπίτι σας ΕΑΝ ταχυδρομήσετε τὸ κατωθὶ δελτίον ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀπὸ σήμερα. ΘΑ ΠΑΙΡΩΣΕΤΕ ΚΑΤΟΠΙΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΕΡΟΝΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΠΕΨΥΧΟΣ. Ἐάν προτιμᾶτε, παρουσιάσῃτε οἱ ἴδιοι στὰ Γραφεῖα μας καὶ παραλάβετε τα. Μάθετε τὰς ἐσεῖς πρὶν τὰς μάθει ὁ γείτονάς σας καὶ κλειδώσατέ τας εἰς τὸ σιντάρι σας. Εἶνε πολὺτιμος γιὰ τὴν φθηνεία τους. Μὴν τὰς περιφρονήσετε.

ΣΑΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

ἐάν δὲν εἶνε ὅπως σᾶς τὰς παριστάνομεν καὶ ἐάν τὸ 20δραχμόν σας δὲν ἀπέκτησε τὴν μεγαλειότητα ἀγοραστικὴν του ἀξίαν καὶ δὲν ἔκαμε τὴν καλύτεραν χρῆσιν πού ἔκαμε μέχρι σήμερα οἰονδήποτε 20δραχμόν στὸν κόσμον ὅλον. Σὰς τὸ ἐγγυώμεθα! Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλέον προσέξτε! Εἰς τὸ Δελτίον ὑπάρχει περίπτωση πού θὰ σᾶς ἐπιτρέπῃ νὰ ἀποκτήσετε τὸ πολὺτιμον Βιβλίον μας ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΔΩΡΕΑΝ. Δὲν θὰ σᾶς κοστίσῃ τίποτα. Ταχυδρομήσατε λοιπὸν τὸ Δελτίον ΣΑΣ ὅχι αύριον — τὸ αύριον δὲν ἔρχεται ποτέ — ἀλλὰ σήμερα, τώρα μάλιστα. Σκεφθῆτε ὅπως ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ μὴν περιμένετε, ταχυδρομήσατέ το ΤΩΡΑ.

ΓΡΑΦΕΙΑ Σ·Ε·C·I·L·I·SΤ ΓΡΑΦΕΙΑ

Ἀγίου Μάρκου 34 — Β' ὁροφος 1—2—3

ΑΘΗΝΑΙ

Ἀποκόψατε, συμπληρώσατε καὶ ἀποστείλατε ἀμέσως τὸ παρὸν δελτίον.

SPECIALIST

Ἀγ. Μάρκου 34, Β' ὁροφος

τῇ

ΑΘΗΝΑΙ

Ἀγαπητὴ Κύριε

Ἡ προσφορά σας εἶνε σχεδὸν ΔΩΡΕΑΝ. Παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε τὸ Βιβλίον μὲ τὰ 20 Μυστικὰ σας ἀμέσως. Ἀνυπομονῶ καὶ συμφωνῶ νὰ πληρώσω εἰς τὸν φέροντα 20 δραχμὰς. Ἐκτὸς τούτου νὰ μὲ πληροφορήσετε πὼς μπορῶ νὰ κερδίσω πίσω αὐτὰς τὰς 20 δραχμὰς μου καὶ οὕτω νὰ μοῦ μείνουν ὅλα αὐτὰ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΔΩΡΕΑΝ. Ὑπόσχομαι νὰ τὰ κρατήσω μυστικὰ διὰ τὸν εαυτόν μου καὶ νὰ μὴν τὰ ἀνακοινώσω εἰς ἄλλους. Ἰδοὺ καθαρογραμμένη ἡ Διεύθυνσίς μου:

ΟΝΟΜΑ

ΟΔΟΣ

ΣΥΝΟΙΚΙΑ

ΑΡ. ΠΟΛΙΣ

ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ: Οἱ ζητοῦντες τὸ Βιβλίον ἐκ των Ἐπαρχιῶν δύναται νὰ ἐμβάσουν προκαταβολικῶς τὴν ἀξίαν του μὲ οἰονδήποτε δοτικὸν καὶ ἀσφαλῆ τρόπον (Ταχυδρομικῇ Ἐπιταγῇ ἢ Γραμματόσημα). Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 5 Γαλλικὰ Φράγκα. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ ἐμβάσματα δέον νὰ ἀπευθύνονται σσημένια ἀοστηρῶς εἰς τὴν ἐξῆς διεύθυνσιν: ΑΝΤ. ΒΑΛΣΑΜΗΝ—Πριάμου 66, Καλλιθέα—Ἀθῆναι.

ΟΡΙΣΜΕΝΩΣ ΚΑΤΙ ΘΑ ΞΕΧΑΣΑΤΕ-ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ ΞΑΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ